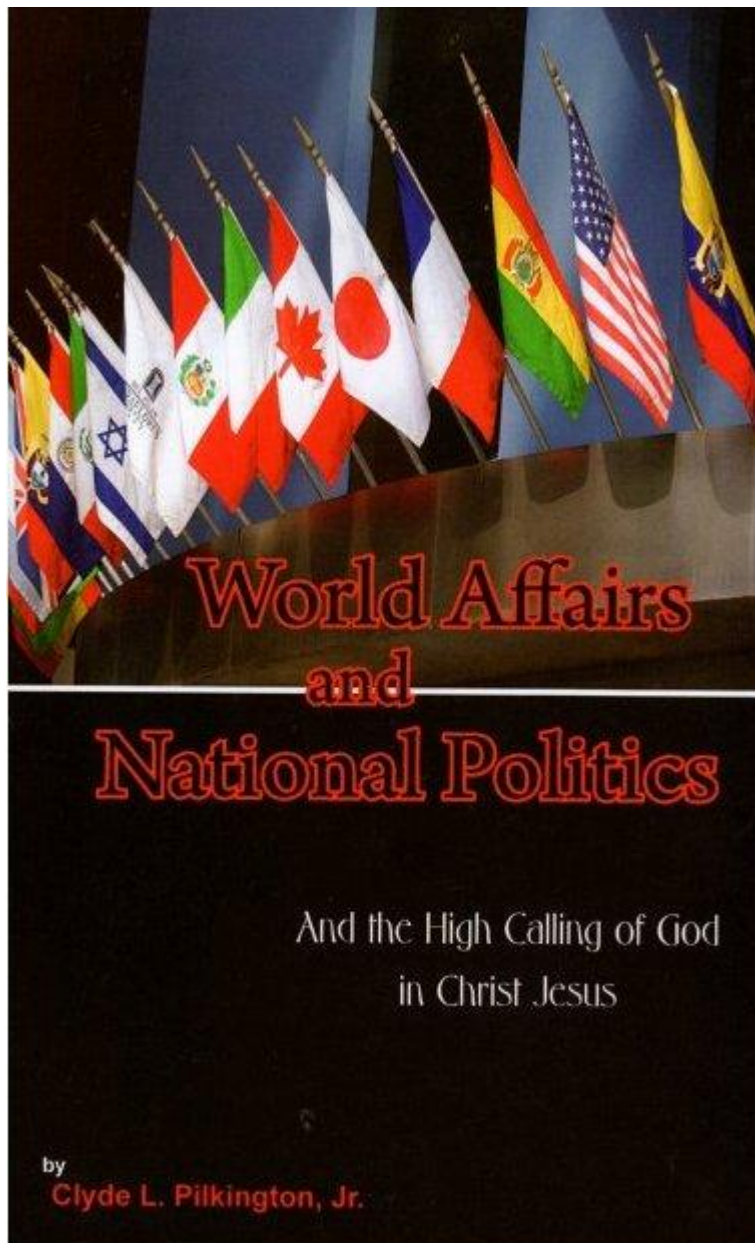

Het Beste Nieuws

Wereldzaken en nationale politiek
de hoge roeping door God in Christus Jezus

door
Clyde L. Pilkington Jr.

Een uitgave van Bible Student's Press - P.O. Box 265 -
Windber, PA 15963 - United States of America
ISBN-10: 1-934251-91-7
ISBN-13: 978-1-934251-91-1

Copyright - © 2012 by Clyde L. Pilkington Jr.
All rights reserved.

Deze vertaling is tot stand gekomen met toestemming van
de uitgever

Vertaling Wim Janse - Het Beste Nieuws

Opgedragen aan ...

De leden van Christus' Lichaam die, tijdens de voorbije twee
millennia, ondanks overstelpende tegenstand en beproeving,
zonder nationalisme trouw hun ambassadeurschap
uitgedragen hebben.

Inhoud.

Erkenning

Voorwoord

Inleiding

1. Heerschappij
2. Nationalisme
3. Gods natie
4. Zionisme
5. Inwonende vreemdelingen
6. Hemelse ambassadeurs
7. Zoek en leg vast
8. Paulus' Romeinse burgerschap
9. Paulus en nationalisme
10. Zijn de Verenigde Staten een Christelijke natie?
11. Patriottisme en zich bemoeien met de politiek
12. De oorlogsstaat
13. Regeringen beïnvloeden
14. Belastingen en andere kopzorgen
15. Gezag, onderschikking en gehoorzaamheid
16. Nationalisten willen je geest in beroering brengen
17. Dankzeggen voor Obama
18. Leven als Gods zonen
19. Naschrift

Aanhangsels:

1. Vurige kolen ophopen
2. Het Geneve van Johannes Calvijn
3. Jurytaak
4. Het verhaal van de Pauliciërs
5. Politicus of Pauliciër?
6. De ware basis van wereldvrede
7. Onze rechten

Dit artikel is hier geplaatst met de toestemming van **Clyde L. Pilkington Jr.**
© www.hetbestenieuws.nl

Erkenning.

"Eert alle mensen" (1Petrus 2:17)

Iedereen die mij kent, weet dat ik altijd van nature een sprokkelaar ben geweest. Door de jaren heen heb ik vele bronnen verzameld voor dit belangrijke project.

Ik zou het fijn vinden de vele auteurs te *eren* die mij op mijn persoonlijke reis geholpen hebben. Ik doe dit door citaten toe te voegen die mij op de een of andere manier over dit onderwerp aangesproken hebben. Aangezien ieder van ons een andere achtergrond heeft en op een eigen unieke reis is die door vader ontworpen is, zult u misschien sommige delen minder op prijs stellen dan andere dat doen; maar ik vertrouw er op dat u, over het algemeen, de toevoeging als behulpzaam zult ervaren, net zoals ze dat bij mij deden.

Ik heb een eerlijke inspanning gedaan om mijn bronnen correct te delen, maar aangezien dit werk is geschreven in de tijdspanne van twee decennia, wil ik op voorhand oprecht mijn verontschuldigen aanbieden voor een mogelijke onoplettendheid bij het juist erkennen van een bron. Ik zal in toekomstige uitgaven passende correcties aanbrengen wanneer ik attent word gemaakt van een onbedoeld gebrek aan erkenning.

Hoewel een handvol citaten uit geliefde en vertrouwde bronnen zijn, onderschrijf ik meestal niet de auteurs van de boeken waaruit de citaten zijn genomen. Soms, wanneer ik lees, verbaas ik me hoe een auteur in drukwerk toegeeft aan de een of andere grote waarheid, terwijl zijn publicaties elders die over het algemeen ontkennen. Voor de auteurs van deze citaten kan de waarheid die er door wordt overgebracht mogelijk erg "ongepast" schijnen, maar op een bepaalde manier is het, hoe onwaarschijnlijk de bron mag zijn, voor mij des te meer verbazend dat deze getuigt van de waarheid, en hoe God het zelfs door hen gezegd kan krijgen! Tenslotte ging Paulus zelfs zo ver dat hij een heidense dichter citeerde op de Areopagus.

Veel van de citaten zijn aangepast en ingekort om ruimte te sparen, en ook voor grammaticale en Schriftuurlijke helderheid.

Voorwoord

"Laat een ieder in deze blijven in de roeping waarin hij werd geroepen"
(1Korinthe 7:20;SW))

Allen hebben de een of andere roeping. Sommige daarvan zijn zeer specifiek, andere meer algemeen.

Israël en het Lichaam van Christus hebben onderscheiden roepingen: de ene is aards, de andere hemels. Zelfs binnen de roepingen van Israël en het Lichaam van Christus waren en zijn er individuele, specifieke roepingen. Paulus, bijvoorbeeld, was niet alleen lid van het Lichaam van Christus, maar hij was ook geroepen om er de apostel van te zijn. Anderen waren leraren, aanmoedigers, gastvrije gastheren, financiële bijdragers, enz. - allen geroepen om gemeenschap met Paulus te hebben, hem helpend in zijn werk.

Ook tegenstanders hebben een goddelijke roeping: Farao (Romeinen 9:17), Cyrus (Jesaja 45.1), Judas (Johannes 13.27)¹⁾, en, uiteraard, de *grote* Tegenstander, Satan - allen zijn ze Vaders instrumenten.

Vanuit het goddelijk standpunt (het absolute) werden de schijnbaar "ongeropenen" naar hun plaats en taak in het leven geroepen - sommigen als actieve pionnen van *de* Tegenstander, maar de meesten als achtergrond voor het toneel van goed *en* kwaad. *Allen* spelen hun precieze en vitale rol onder de regie van de Soevereine Plaatser en Onderschikker²⁾. Alles is *van* God. Alles is *uit* Hem, alles is *door* Hem, alles keert weer terug *tot* Hem, opdat Hij "*Alles in allen*" zal zijn. Indien we dit echt geloven, zal ons wereldbeeld veranderen.

Vroeg in mijn Christelijk leven was ik politiek actief, dienend als jeugdvoorzitter van een politieke partij, partijfuncties coördinerend en zelfs werkzaam in de verkiezingen in vele lokale, staat en nationale verkiezingen.

Iets meer dan twintig jaar geleden begon ik mijn rol *heel* anders te zien in verband met het machtspeel dat voortgedreven wordt door de invloed van het religieus-politieke wereldsysteem. De gang van zaken in deze wereld wordt ook vandaag ontworpen door God, om zo de dwaasheid aan te tonen van de mensheid die zonder Hem leeft. Hij heeft ze daartoe onderworpen aan het beheer van "*de god van deze wereld*" (2Kor. 4:4), zo Satan regeringsmacht gevend (relatief) over "*wie ik maar wil*" (Lukas 4:5,6).

Als gelovigen zijn wij niet van deze wereld - wij zijn hier vreemdelingen en buitenlanders. Ons burgerschap is in de hemel (Filippenzen 3:20); onze Koning is de Heer Jezus Christus (1Timotheüs 1.17; 6:15); en wij zijn Zijn ambassadeurs in een vreemd land (2Kor. 5:20). Voor ons is "*de hoge roeping van God in Christus Jezus*" (Filippenzen 3.14).

Noot.

1) Zie het werk van de auteur, *Judas, God's Overlooked Servant*.

2) Het Hebreeuwse basiswoord voor God is "EL". Het woord betekent "Plaatser," "Onderschikker."

Schrijven om te begrijpen

Mijn motivatie om te schrijven was niet zo zeer om begrepen te worden, maar om te begrijpen.

Henry Hudson
Magna Carta of the Kingdom

Inleiding

“totdat u zal weten dat de Allerhoogste gezag heeft in het koninkrijk van de sterveling.

En aan wie Hij wil geeft Hij het.” (Daniël 4:17,25;SW)

Dit is voor mij een belangrijk boek, en ik heb er vijftien jaar over gedaan om het te schrijven.

In 1996 publiceerde ik een voorlopig werk genaamd *“Human government: Where do we fit in?”* Tijdens de drie voorbije presidentiële verkiezingsjaren in de USA, verlangde ik er naar er een uitbreiding van uit te geven. Vader, uiteraard veel beter wetend dan ik, had andere plannen. Hoewel de belangrijkste aanleiding voor dit nieuwe boek dezelfde is, hebben de tussenliggende jaren veel volheid en diepte er aan toegevoegd.

Presidentiële verkiezingen, net als *alle* andere aspecten van nationalisme, zijn Vaders demonstratie - drukkend op onze harten - van de dwaasheid van de mensheid zonder Hem. Zo velen zijn druk, gepassioneerd en toch tevergeefs betrokken bij hun zoeken naar een nationale redder. Ik zou het moeten weten - ik speelde mijn eigen, actieve rol in het proces.

Voor mij schijnt Vaders humor dit jaar meer dan ooit door te klinken. Terwijl ik deze woorden schrijf zijn er drie leidende kandidaten aan het strijden voor de stoel van president Obama. “Politiek maakt vreemde vrienden” slaat zeker op deze toestand. Het is zo amusant om te zien dat “Evangelical Christians” druk bezig is twee Rooms Katholieken en een Mormoon het hof te maken om hen te redden van een president met een “Moslim” verleden. Ik kan er niets aan doen dat ik, steeds als ik er aan denk, moet gniffelen.

Het is mijn gebed aan Vader dat de lezer van deze bladzijden enige richting en troost zal vinden in de woorden die volgen. Deze waarheden die in dit boek staan hebben dat zeker voor mij gedaan.

Zoals A.E. Knoch (1874-1965) schreef in verband met zijn serie over God en de natiën:

Wij hopen dat iedereen die deze zinnen leest de immense opluchting zal ervaren die alleen komt na een bewustwording dat de wereld in de huidige tijd, met al zijn angst en frustratie, precies is zoals God bedoeld heeft dat hij is. Hij voorzegde het falen er van en gebruikt het om Zijn schepselen nederig te maken en hen voor te bereiden op hun bestemming.

Unsearchable Riches - jaargang 36, 1945.

Ja, Vader bereidt ons voor op onze bestemming, en voor ons is het tijd die bestemming te omarmen - onze hemelse roeping.

Mijn boeken schijnen nooit "af" te zijn. Iedere keer wanneer ik mijn eigen werk lees, zie ik onontkoombaar iets dat ik zou willen toevoegen of veranderen. Zo de Here wil zullen er toekomstige drukken van dit boek komen, en zoals een schrijver juist stelde:

Ik weet niet of iedere schrijver van zaken over de Geest hetzelfde probleem heeft - je hebt een manuscript klaar en dan zie je dit en dat wat duidelijker gezegd had kunnen worden, of hele gebieden van inzicht die toegevoegd zouden moeten worden. Ik voel me als auto dealers die ieder jaar een nieuw model moeten produceren! *1)

Clyde L. Pilkington, Jr.

Windber, PA

April 2012.

Noot.

1. Norman Grubb (1895-1993), *God Unlimited*.

God testte de mensheid veel langer dan een millennium, tot aan de Zondvloed, voordat ze natiën vormden en zich in politieke eenheden organiseerden.

A.E. Knoch (1874-1965)
Unsearchable Riches
Jaargang 36, 1945

Hoofdstuk 1

Heerschappij

In Genesis, hoofdstuk 1, gaf God de heerschappij aan Adam en Eva.

En Elohim zegt: “Wij zullen een mensheid maken in ons beeld, naar onze gelijkenis en zij zullen heersen over de vis van de zee en over de vogel van de hemelen en over het beest en over al het land en over ieder bewegend dier dat op het land beweegt.” (Genesis 1:26;SW)

Heerschappij door een familie.

De heerschappij over de aarde werd neergelegd bij een familie. De gezaghebbers waren een man en zijn vrouw. De bestendiging en toename van hun gebied zou door hun kinderen zijn.

En Elohim zegent hen en Elohim zegt tot hen: “Weest vruchtbaar en neemt toe en onderschikt het land en heerst over de vis van de zee en over de vogel van de lucht en over dier dat beweegt op het land.” (Genesis 1:28;SW)

God gaf heerschappij aan Adam en Eva(:26), maar merk op(:28) dat het onderschikken van en de voortgaande heerschappij over de aarde werd gevolgd door: *“Weest vruchtbaar en neemt toe en onderschikt het land.”* Omdat Adam en Eva kinderen kregen, nam hun heerschappij toe en het gezag ging van nature op hen over.

Zo werd de heerschappij over de aarde neergelegd bij de familie. Dit is niet de kern familie^(*1) van de hedendaagse westelijke cultuur, maar in de familie van het patriarchale systeem^(*2). Deze vorm van overheersing werd, door natuurlijke en algemene regel, overgedragen aan de oudste zoon, de eerstgeborene^(*3).

Familie heerschappij ging helemaal door tot Noach en zijn zonen, aangezien de oorspronkelijke opdracht aan Adam en Eva aan hen werd herhaald:

En Elohim zegent Noach en zijn zonen en Hij zegt tot hen: “Weest vruchtbaar en neemt toe en vult het land” (Genesis 9:1;SW)

*De geschiedenis van de natiën
is een geschiedenis van falen
A.P. Adams*

Om Noach en zijn zonen te helpen in het beteugelen van de wijdverspreide corruptie op de aarde, gaf God deze patriarchale heerschappij het gezag om de zwaarste straf uit te voeren die opgelegd kon worden: de dood.

En zeker zal Ik jullie bloed voor jullie zielen opeisen. Van de hand van ieder dier zal Ik hem opeisen en van de hand van de mens. Van de hand van de broer van de mens zal Ik de ziel van de mens opeisen. Wie het bloed van de mens vergiet, zijn bloed zal door de mens vergoten worden, want in het beeld van Elohim maakte Hij de mensheid. En jullie, weest vruchtbaar! en neemt toe! en zwerft! in het land en neemt in haar toe!" (Genesis 9:5-7;SW)

Zo zette de familie heerschappij zich bijna twee duizend jaren voort, voordat het nationalisme werd geïntroduceerd.^(*4)

De rebellerende federatie van overheersing

God had de duidelijke opdracht geven de aarde te vullen en toe te nemen in het land. Maar in plaats van zich te verspreiden op het land, die te vullen en toe te nemen, deed de mens precies het tegenovergestelde.

"En heel het land ... En zij zeggen: "Let op! Wij zullen voor ons een stad bouwen en een toren, met de top daarvan in de hemelen. En wij zullen voor ons een naam maken, opdat wij niet verstrooid worden over het oppervlak van heel het land." En JAHWEH daalt neer om de stad en de toren te zien, die de zonen van de mens bouwen. En JAHWEH zegt: "Het is één volk en er is één taal voor hen allen. En dit zijn zij begonnen te doen. En nu zal niets voor hen beperkt worden, al wat zij voornemen te doen. Let op! Wij zullen afdalen en Wij zullen hun taal uiteen doen vallen, zodat een man niet de taal van zijn naaste zal verstaan." En JAHWEH verstrooit hen van daar over de oppervlakten van heel het land, en zij hielden op de stad te bouwen. Daarop gaf Hij haar de naam Babylon, omdat JAHWEH daar de taal van heel het land had uiteen had doen vallen. En van daar verstrooide JAHWEH hen over de oppervlakten van heel het land. (Genesis 11:1,4-9;SW)

Federalisme bracht de eerste stad en de eerste oorlog voort

In de opstandige poging de hun God-gegeven patriarchale heerschappij in een federatie om te zetten, zien we dat de eerste stad werd gevestigd - *"Wij zullen voor ons een stad bouwen"*. Uiteraard zou het, als eenmaal de ware patriarchie was verlaten voor een coalitie, voor zo'n federatie niet lang duren om een oorlog

te beginnen, want het was gemakkelijker de mannen van een ander naar de strijd te sturen dan de jouwe.

*Ook wanneer we Gods wil weerstaan,
vervullen wij Zijn bedoeling
A.E.Knoch*

“Het gebeurt in de dagen van Amrafel, koning van Shinar, Arioch, koning van Ellassar, Chedorlaomer, koning van Elam, en Tidol, koning van natiën, dat zij oorlog voerden met Bera, koning van Sodom, en met Birsha, koning van Gomorra, Shinab, koning van Admah, en Semeber, koning van Zeboim en koning van Bela (dit is Zoar). En zij kwamen samen in de vallei van de Siddim, de zoutzee.”(Genesis 14:1-3;SW)

John Phillips schrijft:

“De geschiedenis van Babel laat zien hoe de mens zijn nieuw-gevonden gezag gebruikte om georganiseerde rebellie te plannen tegen de troon van God Zelf. Tot die tijd was opstand alleen op individuele basis geweest, nu was ze federaal geworden. 's-Werelds eerste “Verenigde Naties,” met Babylon als hoofdkwartier, stond symbool voor de laatste. Genesis 11 en 12 voorafschaduwden Openbaringen 13, 17-18.”⁽⁵⁾

Noten.

1. “Het Oude Testament is een wijdere cirkel dan de typische twee generaties kern familie van ouders en kinderen, die kenmerkend is voor de hedendaagse westerse samenleving.” Sinclair Ferguson, ed, *New Dictionary of Theology* (Downers Grove, IL, InterVarsity Press, 1988). P. 251.
“Een andere term voor familie, “bayith”, omsloot alle leven binnen de grenzen en jurisdictie van het verblijfplaats. Merrel Tenney, ed. *New International Dictionary of the Bible* (Grand Rapids, MI, Zondervan, 1987), p. 343.
“In beide Testamenten is de familie veel breder en veel belangrijker dan we het normaal zien in onze dagen. In verband met de familie is een ding absoluut helder in de Bijbel. Nergens in de Schrift wordt het idee gevonden dat elke familie bestaat uit twee ouders en 2.3 kinderen, levend in een huis op een stuk grond van 30 bij 20 meter en als een op zichzelf staande eenheid, met een “Koning en Koningin” en een drie slaapkamers huis als hun kleine “kasteel”. In de Bijbel was de familie *te breed* en *te belangrijk* voor zo'n isolatie.”
“Feitelijk is het concept van de kern familie van vandaag - de typerende twee generaties kern familie van ouders en kinderen, zo kenmerkend voor de hedendaagse westerse samenleving - niet alleen vreemd aan de Bijbel; het is ook relatief nieuw in de geschiedenis van Amerika...” Terry en Beverly Miethe, *Serving Christ: A Familiar Affair* (Joplin, MO, College Press, 1955) pp. 178-179.
2. Patriarchaal - “Behorend bij de patriarchen.” Patriarch - “De vader en heerser van een familie; iemand die heerst door vaderlijk recht.” Noah Webster, *American Dictionary of the English Language*, 1828.

“Onder de patriarchale bedeling, was de vader de hoogste in commando. Het gezag dat de vader uitoefent reikt over zijn vrouw, over zijn kinderen, over de kinderen van zijn kinderen, zijn dienaren en over allen in zijn huishouding, en als hij een sheik is, over heel de stam ... Toen Abraham, Izaäk en Jakob in tenten leefden in het land van Belofte, werden zij overheerst door hetzelfde systeem ... Op vele wijzen was de vader het hooggerechtshof van beroep in huishoudelijke zaken.” Fred H. Wight, *Manners and Customs of Bible Lands* (Chicago, IL, Moody Press), p. 103.

3. “In een meerderheid van zaken werd het grote gezag dat de vader had overgedragen aan zijn oudste zoon, die bij de dood van zijn vader de positie van leiderschap overnam. Daarom werd Izaäk de nieuwe “sheik” over de huishouding van zijn vader bij de dood van Abraham. In sommige gevallen gaf de vader de opvolging van gezag door aan een ander dan de oudste zoon, zoals toen Izaäk het overdroeg aan Jakob, in plaats van aan Ezau (Genesis 27).” Wight, pag. 104.
4. We kunnen ruwweg de tijd bepalen tussen Adam en Babel uit een serie genealogieën die in de Schrift te vinden zijn, die eindigde bij een man genaamd Peleg. We nemen de jaren tussen een vader en de geboorte van zijn zoon, zoals opgeschreven in de Schrift, en voegen die getallen dan samen, en verkrijgen zo een ruwe datering.

In Genesis 5 leren we dat Adam 130 jaren oud was toen zijn zoon Set werd geboren. In vers 6 vinden we dat Seth 105 was toen zijn zoon Enos werd geboren. We gaan door met dit proces door doorheen de genealogieën tot we arriveren bij Noach (1-32)

Adam tot Set - 130 jaren

Set tot Enos - 105 jaren

Enos tot Kenan - 90 jaren

Kenan tot Mahalalel - 70 jaren

Mahalalel tot Jared - 65 jaren

Jared tot Henoeh - 162 jaren

Henoeh tot Metusalem - 65 jaren

Metusalem - Lamech - 187 jaren

Lamech tot Noach - 182 jaren

Van Adam tot Noach hebben we 1056 jaren.

Dan leren we in Genesis 7:6 dat Noach 600 jaren oud was ten tijde van de Vloed. Dus, 600 bij 1056 voegend, komen we op het aantal van 1656 jaren tussen de schepping en de vloed. Doorgaande met de genealogieën die in Genesis 5:32 te vinden zijn, zie we dat Noach drie zonen had: Shem, Cham en Jafeth. Van hier af mogen we doorgaan naar Genesis 11:10-16 en gaan we verder met de genealogie van Shem.

Adam tot de Vloed - 1056 jaren

Vloed tot Arpachsad - 2 jaren

Arpachsad tot Shelah - 35 jaren

Shelah tot Eber - 40 jaren

Eber tot Peleg - 34 jaren.

Dit brengt ons op 1757 jaren na de schepping. De Schrift vertelt ons dat in de dagen van Peleg de aarde werd verdeeld (Genesis 10:25 - verg. 1 Kronieken 1:19). De naam Peleg betekent in feite “verdeling”. Het was tijdens Pelegs leven dat het volk van de aarde verdeeld werd in verschillende taalgroepen en werd verstrooid. Naar Genesis 11:18,19 gaande kunnen we uitvinden hoe lang hij leefde.

Peleg tot Rehu - 30 jaren
Rehu tot Pelegs dood - 209 jaren

Peleg leefde 239 jaren. Hij werd geboren ongeveer 1757 jaren nadat Adam werd geschapen, en leefde 239 jaren. Dit plaatst zijn dood 1996 jaren nadat Adam werd geschapen. En dit plaatst het bouwen van de Toren van Babel, volgens de Schriftuurlijke tellen, ergens tussen 1757 en 1996.

5. John Phillips, *Exploring Romans* (Neptune, NJ, Loizeaux Brothers, 1969), p. 213

Het is niet Gods wil om op dit moment de wereld met vrede te vullen. Het zal ons, in de vreselijke tijd waar we doorheen gaan, helpen wanneer we ons dit bewust worden. God wil de mens leren dat hij niet zonder Hem kan heersen. De mens is gemaakt om te heersen en hij zal gaan heersen, maar hij is niet in staat het buiten de Godheid om te doen.

A.E. Knoch
Unsearchable Riches
Jaargang 36, 1945

Hoofdstuk 2

Nationalisme

“Waarom briesen natiën” (Handelingen 4:25;SW)

Ons woord “natie” is een vertaling van verscheidene Hebreeuwse en Griekse woorden (zoals *goy* in Psalm 2:1 en *ethnos* in Handelingen 4:25), die ook gebruikt worden voor het vertalen van woorden als “volken” en “heidenen” in vele Bijbelvertalingen^(*). De sleutel tot nationalisme heeft te maken met het verstaan van de plaats er van in Gods plan. Wanneer iemand Gods doelstellingen kent, is men beter in staat te weten hoe er tegenover te staan. Nationalisme is een goddelijk oordeel over de mensheid dat in Babel^(*) werd geïntroduceerd (Genesis 10 en 11), en is Zijn instrument voor ijdelheid; want, echt, *“de natiën briesen”* en de volken *“mediteren ... over holle frasen”* (Psalm 2:1; Handelingen 4:25).

Twee maal wordt ons zeer specifiek in de Schrift verteld dat het tijdens het leven van Peleg was dat de aarde werd verdeeld (Genesis 10:25; verg, 1 Kronieken 1:19). In feite betekent de naam Peleg “verdeling”. Het was tijdens zijn leven, in Babel, dat het volk van de aarde werd verdeeld in verschillende taalgroepen en werd verstrooid.

*De geschiedenis van de wereld
is niets anders
dan het verbreken van regeringen,
systemen, idealen en programmas
M.R. de Haan*

Gods oordeel over de rebellie van de federatie van de mensheid tegen hun familieheerschappij was de introductie van het nationalisme. Tot op dit punt was de hele mensheid één van taal. Bij Babel vermenigvuldigt God hun talen, hen dwingend om in verdeeldheid verstrooid te worden. Deze verdeelden regeerden als regionale, politieke allianties (dwz. natiën). A.E.Knoch definieerde een natie als “een *organisch* politieke eenheid”^{(*)3}.

Nationalisme is slechts een verder instrument in Gods hand om de mensheid te onderschikken aan ijdelheid (Romeinen 8:20)^{(*)4}. Mensen kijken naar hun regering voor het antwoord op hun problemen, en zelfs Christenen proberen *tevergeefs* de voorbestemde koers van de natiën te beïnvloeden. De geschiedenis van het nationalisme is er een van een opeenvolgend falen. Men hoopt op een “goede” regering, en vindt alleen dat het “kwaad” opnieuw de overhand heeft: de ene natie na de andere, het ene koninkrijk na het andere, werpt elkaar omver; de ene partij verslaat de andere, het ene streven overwint het andere, alles in nutteloze kringlopen. God staat in het centrum van dit alles, “*want er is geen gezag dan onder God. En die er zijn? Zij zijn gesteld onder God*”(Romeinen 13:1;SW). Farao was Gods dienaar (Romeinen 9:17), net als Cyrus dat was (Jesaja 45:1).

Dit betekent uiteraard dat wij nooit moeten vergeten dat “*de Allerhoogste het gezag heeft in het koninkrijk van de sterveling. En Hij geeft het aan wie Hij wil*” (Daniël 4:17,25;SW), en “*Naar Zijn wil doet Hij door Zijn hemelse leger en met die verblijven op de Aarde. En niemand zal in feite in zijn handen klappen en tot Hem zeggen: Wat doet U?*”(Daniël4:35;SW). Het is God Die heerst “*over alle koninkrijken van de natiën*”(2Kronieken 20:6;SW).

Wij weten dat “*Het hart van een koning is als waterbeekjes in de hand van JAHWEH, Hij doet ze keren waarheen Hij wil*”(Spreuken 21:1;SW), en in feite is Hij “*een grote Koning over heel het land*” (Psalm 47:2;SW).

God heerst over *alle* natiën, stelt hun tijden en hun grenzen vast. Het wie, hoe, wanneer en waar worden *alle* door Hem bepaald voor Zijn Eigen doelstellingen.

*Kwaad moet er zijn
en God controleert het om zo
Zijn weldadige doelstellingen te bereiken.
A.E.Knoch*

“Hij maakt uit één iedere natie van de mensheid, om te wonen op heel het oppervlak van de Aarde, specificerend de vaststelling van de seizoenen en de grenzen van hun woongebied” (Handelingen 17:26;SW).

Satan is op dit moment aangesteld als “*god van deze aion*” (2Korinthe 4:4;SW). God gebruikt hem als instrument om de koninkrijken en de heersers van deze wereld aan te stellen en te verwijderen om Zijn goddelijk doel met de tijden te vervullen.

“Hij veranderde de eras en de bepaalde tijden; Hij deed koningen voorbij gaan en doet koningen opstaan” (Daniël 2:21;SW).

*God controleert de wielen van de regering
en de raad van koningen om Zijn eigen
grote ontwerpen tot stand te brengen.
C.H. Mackintosh*

“Eloah de Allerhoogste is in gezag over het koninkrijk van de sterveling. En wie Hij wil stelt Hij er over aan” (Daniël 4:17, 25, 32; 5:21;SW)

Het is God Die de zaken van deze aarde regelt, inclusief het publieke gebied, en Hij gebruikt de werking van de Tegenstander om Zijn doelstelling onder de natiën te bewerkstelligen, ze allemaal tot ijdelheid brengend.

“Zij zullen beschaamd worden en zij zullen verschrikt worden voor de toekomst, en zij zullen schaamrood worden en zij zullen vergaan. En zij zullen weten dat U, Uw Naam, JAHWEH, alleen de Uwe, allerhoogst is in heel het land.”(Psalm 83:17,18;SW)

“En allen die op het land verblijven worden als niets gerekend. Naar Zijn wil doet Hij door Zijn hemelse leger en met die verblijven op de Aarde. En niemand zal in feite in zijn handen klappen en tot Hem zeggen: Wat doet U?”(Daniël 4:35;SW)

Daarom zei de Here Jezus Christus tegen Pilatus:

“U heeft geen enkel gezag tegen Mij, indien het niet van boven aan u was gegeven”(Johannes 9:11;SW)

De koninkrijken van de wereld

“En Hem omhoog leidend, toont hij Hem in een oogwenk al de koninkrijken van de Aarde. En de duivel zei tot Hem: “Ik zal u al dit gezag geven en hun heerlijkheid, die aan mij werd gegeven. En aan wie ik maar wil geef ik het. Indien u dan voor mij zou aanbidden, zal het allemaal van u zijn.”(Lukas 4:5-7;SW)

Gregory A. Boyd schreef over deze passage.

In Lukas 4 verleidde de Tegenstander Jezus door Hem “alle koninkrijken van de wereld” te tonen, terwijl hij zei: “Ik zal u al dit gezag geven en hun heerlijkheid, die aan mij werd gegeven. En aan wie ik maar wil geef ik het”. Jezus wilde uiteraard de Tegenstander niet aanbidden om deze koninkrijken te verkrijgen; maar let op: Hij vecht de claim van de Tegenstander, dat hij ze bezit, niet aan!

Kennelijk is het gezag over alle koninkrijken van de wereld aan Satan gegeven. Het wordt uit deze tekst niet duidelijk of wij mensen de Tegenstander dit gezag hebben gegeven toen we ons aan hem overgaven in

de Hof (Genesis 3), of dat God hem in het begin al dit gezag had toevertrouwd. Wat duidelijk is, ongeacht hoe het tot stand kwam, is dat Gods kosmische aartsvijand nu het gezag bezit over alle soorten van koninkrijken van de wereld en dit gezag doorgeeft aan wie hij maar wil.

*Alle kennis is relatief;
ze is gebaseerd op contrasten
A.E. Knoch*

Deze leer is in verschillende vormen te vinden doorheen het Nieuwe Testament. Dit koninkrijk wordt gesymboliseerd as “Babylon.” Zeker, sommige regeringen zijn beter dan andere; maar geen enkel aards koninkrijk, hoe goed ook, is uitgesloten van de Schriftuurlijke leer dat het deel uitmaakt van “Babylon,” een wereldwijd koninkrijk dat door Satan wordt beheerst.

Langs deze lijnen verwijst Jezus drie maal naar Satan als de “*prins [heerser] over deze wereld*” (Johannes 12:31; 14:30; 16:11). De uitdrukking “*prins[heerser]*” was een politieke die werd gebruikt om het hoogst heersende gezag in een bepaalde regio aan te duiden - en Jezus paste het over de hele wereld toe op Satan! Feitelijk is Satan de CEO van dienst van alle aardse regeringen. Paulus stemt hiermee in, want hij verwijst naar Satan als “*de god [magistraat] van deze wereld*”(2 Korinthe 4:4) en als de “*prins [heerser] van de macht van de lucht*” (Gregory A. Boyd - *The Myth of a Christian Nation*, 2005, pag. 21-22).

*Het gebeuren van dingen die vele eeuwen
tevorens zijn voorzien ... is een overtuigend
argument dat de wereld wordt geregeerd
door voorzienigheid
Sir Isaac Newton*

God “probeert” een groot aantal - ik zou niet willen zeggen “experimenten,” maar een grote verscheidenheid van demonstraties - er van uit om de mond van de mens toe te sluiten,⁽⁵⁾ zodat hij niet kan zeggen dat hij niet voldoende gelegenheid heeft gehad om te bewijzen dat hij buiten God om kan regeren ... Zonder dat allen onderschikt zijn aan God kan en zal er geen perfecte regering zijn. (A.E. Knoch, 1874-1965, *Unsearchable Riches* - jaargang 38, 1947).

Gods doelstelling met menselijke regering

God, in Zijn wijze en liefdevolle soevereiniteit, leert ons dat de mensheid niet het vermogen heeft om, buiten Hem om, zichzelf te regeren. Hij schiep de mens om te heersen, en dat zal hij op een dag ook zeker doen, maar hij zal nooit in staat zijn dit buiten Hem om succesvol te doen. Dit is de goddelijke les van menselijke heerschappij, en Hij laat geen steen op z'n plaats bij het ons leren van de les. Er zal geen excuus^(*6) zijn dat de mens geen faire poging heeft kunnen doen. Uiteindelijk zal God meer dan afdoende hebben aangetoond dat onder alle denkbare omstandigheden, hoe gunstig ook, de mensheid niet in staat was, buiten God om, zijn eigen zaken succesvol te regelen.

Het is interessant hoe God de mensheid door de verscheidene cycli van regeren heeft meegenomen, doorheen verschillende perioden van menselijke geschiedenis, en dat de uiterste inspanning door de mensheid is geweest: "een regering van het volk, door het volk, en voor het volk,"^(*7) die ook zal uitlopen op een totale ramp. De mensheid is er bij alle eerdere pogingen niet in geslaagd om anderen over hen te doen regeren, maar uiteindelijk zullen zij zelfs niet in staat zijn zichzelf te regeren. Ja, zelfs het "Grote Amerikaanse Experiment" zal in complete vernieling eindigen.

De nutteloosheid van menselijk regeren

Met ieder detail van de lange en lage geschiedenis van het nationalisme, bouwt God een groot contrast op met Zijn heerlijke Koninkrijk van rechtvaardigheid - een dat heel Zijn schepping zal omvatten, in de hemelen en op de aarde. Wat een stralend contrast zal dat zijn!

Dit zal bereikt worden door de enig aangestelde Koning van koningen, Heer van heren, en de Prins van vrede: Jezus Christus.^(*8)

Als gelovigen, Gods eerstelingen, hebben wij het heerlijke voorrecht dat we dit contrast al eerder mogen zien. Paulus vertelt ons dat God Degene is ...

"Die ons redt uit het gezag van de duisternis en ons overbrengt in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde" (Kolossenzen 1:13;SW)

Nationalisme is slechts "*het rechtsgebied van de duisternis,*"^(*9) maar wij zijn dankbaar dat wij er uit zijn "*overgeplaatst*"^(*10) in Zijn Koninkrijk. Wij hebben nu dit: "*ons burgerschap behoort in de hemelen, waaruit ook wij de Redder verwachten, de Heer, Jezus Christus*"(Filippenzen 3:20)

Noot.

1. "Maar in de Schrift is naar mijn mening de betekenis heel duidelijk ... U zult zien dat ik altijd met natie en natiën vertaal, wanneer ik heel goed meer oorkietelende taal zou kunnen gebruiken door "volken" en "heidenen" te gebruiken." - A.E. Knoch, What is a nation? *Unsearchable Riches*, Jaargang 36, 1946.
2. "Wanneer begonnen de natiën?" - A.E. Knoch, What is a nation?, *Unsearchable Riches*, Jaargang 36, 1946.

3. A.E. Knoch, "Wgat is a Nation?", *Unsearchable Riches*, Jaargang 36, 1945.
4. Het Griekse woord dat hier met "ijdelheid" wordt vertaald is *mataiotes*, en wordt door Joseph Thayer (*Thayer's Greek-English Lexicon of the New Testament*) gedefinieerd als: "Wat is gespeend van waarheid en gepastheid; slechtheid, verdorvenheid, zwakheid, gebrek aan kracht." B.W, Johnsons (*People's New Testament*) definieert het als "zoeken zonder vinden".
5. "Dat iedere mond gesloten moge worden en heel de wereld aansprakelijk zal worden aan God" (Romeinen 3:19; James Moffatt vertaling).
6. "opdat zij geen excuus hebben" (Romeinen 1:20)
7. Abraham Lincoln, *The Gettysburg Address*.
8. Zie Appendix 6: De ware basis voor wereldvrede
9. SchriftWoord vertaling
10. SchriftWoord vertaling

Een man heeft een zeer grote woestijnranch. Hem wordt verteld dat ze waardeloos is als weidegrond of akkerland. Hij omheint twaalf acres, breekt de grond op, egt zie, bemest die, cultiveert die, en oogst alleen wilde planten en cactussen!

Israël was Gods twaalf acres. Hij gaf ze Zijn wet, gaf hen een opleiding, tuchtigde hen, waarschuwde hen, hield hen tegen, beschermde hen, en zond hen Zijn Zoon. En Hem verwierpen en kruisigden ze. In deze daad deden de heidenen (dwz. de volken) mee.

Allen zijn onder het oordeel van God. Een andere test is niet nodig. Er zit in het vlees niets voor God. De mens is volkomen niet in staat zijn toestand te herwinnen.

H.A. Ironside (1878-1951)
Lectures on the Epistle to the Romans

Hoofdstuk 3

Gods Natie

Haar vestiging en val.

“Ik zal jou tot een grote natie maken” (Genesis 12:2;SW)

Bij Babel gaf God de mensheid over aan de ijdelheid van het nationalisme, hen terzijde plaatsend als Zijn *voornaamste* instrument, en keerde Hij Zich naar het vestigen van een enkele nieuwe natie die (op den duur) Zijn contrast zou zijn voor alle andere natiën.

Menselijke regering, net als alle andere inspanningen “*onder de zon*” (door hen die nog steeds hun identiteit vinden in Adam), is “*vol van kwaad*” (Prediker 9:3). Met andere woorden, de natiën van de wereld zijn nu onder het beheer van Satan.

Een nieuwe goddelijk gevestigde natie

Wat volgt op het verslag van de rebellie van samenwerking bij Babel is de selectie van een andere man, een andere nieuw beheer. De man is Abram, later Abraham genoemd. God koos hem om een nieuwe natie op te zetten, een nieuwe nationaliteit van volk:

En JAHWEH zegt tot Abram: "Ga uit jouw land en uit jouw familie en uit het huis van jouw vader, naar het land dat Ik jou zal tonen. En Ik zal jou tot een grote natie maken" (Genesis 12:1,2;SW)

Gods ultieme plan is alle andere natiën te zegenen doorheen de bemiddeling van Abrahams natie.^(*) Let er zeer nauwkeurig op hoe de rest van de tekst is samengesteld:

"Ik zal jou zegenen en Ik zal jouw naam groot maken. En wordt een zegen! En Ik zal zegenen die jou zegenen en die jou niet achten zal Ik vervloeken. En in jou worden alle families van de grond gezegend"(2-3)

Let er op dat deze zinsnede "alle families van de grond" herhaald wordt in Genesis 28:14.

"Het land waarop jij ligt, Ik zal het aan jou en aan jouw zaad geven. En jouw zaad zal worden als de grond van het land. En jij breekt uit naar de zee en naar het oosten en naar het noorden en naar de Negev. En alle families van de grond worden in jou gezegend en in jouw zaad"

Maar let er ook op dat in andere passages deze belofte anders gefraseerd wordt:

"En alle natiën van het land zegenen zich in jouw zaad, omdat jij naar Mijn stem luisterde."(Genesis 22:18;SW)

"En Ik doe jouw zaad toenemen als de sterren van de hemelen en Ik geef aan jouw zaad al deze landen. En zij zegenen zichzelf in jouw zaad, alle natiën van het land" (Genesis 26:4;SW)

Zag u het verschil? Het woord "*families*" werd vervangen door het woord "*natiën*." Dit is niet alleen een verandering in onze taal, hetzelfde is waar voor het Hebreeuws. God beschouwt de woorden "*natiën*" en "*families*" als onderling uitwisselbaar op dit punt.

Let er daarom op dat "*de natie Israel*" ook "*de kinderen van Israel*" en "*het huis van Israel*" wordt genoemd.

Israël werd verder ook opgebroken in families: “*de twaalf stammen van Israël*”.

“*Israël*” was natuurlijk de veranderde naam van “*Jakob*.”

En hij zegt: "Jouw naam zal niet langer Jakob genoemd worden, maar veeleer Israël, want jij bent rechtschapen met Elohim en met stervelingen. En jij hebt de overhand." (Genesis 32:28;SW)

Dus wanneer we spreken van de natie Israël, spreken we van Jakobs natie, de kinderen van Jakob, het huis van Jakob (dwz. zijn afstammelingen). Jakob was de aartsvader van Israël. De natie werd in kleinere familie clans of stammen verdeeld, vernoemd naar hun belangrijkste patriarchen⁽²⁾ (bijvoorbeeld de stam van Juda). In de Schrift wordt zelfs natie Egypte “*de familie van Egypte*” genoemd (Zacharia 14:8).

De onderverdeling van de regering van Israëls afstammelingen hield daar niet op. De stammen werden vervolgens per familie verdeeld in kleinere takken van regerings- autoriteit, met als voorbeeld:

“*de familie van de Amramieten*” (Numeri 3:27)
zijn “*de Amramieten*”(1Kronieken 26:23)

“*De familie van de Izrahieten*” (Numeri 3:27’
zijn “*de Izrahieten*” (1Kronieken 26:23)

“*De familie van de Hebronieten*” (Numeri 3:27; 26:57)
zijn “*de Hebronieten*” (1Kronieken 26:23)

“*De familie van de Uzziëlieten*” (Numeri 3.27)
zijn “*de Uzziëlieten*” (1Kronieken 6:23)

“*De familie van de Gileadieten*” (Numeri 26:29)
zijn “*de Gileadieten*” (Richteren 12:5)

“*De familie van de Gershonieten*” (Numeri 26:57)
zijn “*de Gershonieten*” (1Kronieken 23:7)

“*De familie van de Kohatieten*” (Numeri 26:57)
zijn “*de Kohatieten*” (Numeri 10:21)

“*De familie van Juda*” (Jozua 7:17)
is “*Juda*” (Jozua 18:5)

“de familie van de Zarieten” (Jozua 7:17)
zijn *“de Zarieten”* (1Kronieken 27:11)

“De familie van de Danieten” (Richteren 13.2)
zijn *“de Danieten”* (1Kronieken 12:35) enz....

Deze kleinere regerende familiegroepen werden geleid door de familie-oudsten. Het Engelse woord “elder” komt van het Duitse “Eltern”, dat “ouders” betekent.^{(*)3} In feite vertaalde Coverdale Romeinen 1:30 met “Ongehoorzaam aan hun oudsten”. De oudsten waren de oudere mannen, volwassen senioren van de familie (dwz. de grootvaders).^{(*)4} Waar we over spreken is de natuurlijke en nationale bediening door grootvaders.^{(*)5}

Waarom Israel?

Gods plan met Israel is hen te maken tot een zegen voor de natiën. Ze zouden zijn, en zullen dat eens zijn, Zijn kanaal van verbinding met de aarde.

“En de natiën gaan bij jouw licht en koningen bij de helderheid van jouw straling” (Jesaja 60:3;SW)

Dit zal uiteindelijk vervuld worden door hun beloofde Messias:

“Want een Jongen is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en het leiderschap komt op Zijn schouderblad, en men zal Zijn naam noemen: Wonderlijk, Raadsman, sterke El, Vader van de toekomst, Leider van de vrede. Aan de toename van Zijn leiderschap en de vrede komt geen einde, op de troon van David en over Zijn koninkrijk, om het te vestigen en om het te versterken met oordeel en met recht, van nu tot aan de aion. De ijver van JAHWEH van menigten zal dit doen.” (Jesaja 9:6,7;SW)

Toen de Here Jezus Christus kwam, was Hij de nationale hoop van Israel:

“En de boodschapper zei tot haar: “Vrees niet, Maria, want jij vond* genade bij God! En zie*, jij zal bevrucht worden en zwanger zijn en jij zal een zoon voortbrengen en jij zal Hem Zijn naam geven: Jezus. Deze zal groot zijn en Hij zal Zoon van de Allerhoogste genoemd worden. En de Heer God zal Hem de troon van David geven, Zijn vader. En Hij zal heersen over het huis van Jakob in de aionen en Zijn koninkrijk zal geen voleinding hebben.”*
(Lukas 1:30-33;SW)

Deze passage is van belang. Israel, ten tijde van de geboorte van Christus, had, ook al was men in het eigen land, hun nationale regeringscontrole verloren aan een

andere natie. Ze waren bezet door een vreemd leger. Maar in plaats van zich te verheugen over hun lang verwachte Messias, verwierpen zij Hem, in plaats van Hem kiezend voor de heerschappij over hen door Rome:

“Maar zijn burgers haatten hem en zij zonden een afgevaardigde achter hem aan, zeggend: ‘Wij willen niet dat deze man over ons regeert’” (Lukas 19:14;SW)

“Weg met jou! Weg met jou! Kruisig hem!” “Wij hebben geen koning dan Caesar!”* (Johannes 19:15;SW)

De Babel - Pinksteren connectie

De gebeurtenissen van Pinksteren waren een teken voor Israel van hun ongelooft en aanstaande val. Een bezonnen blik zal de correlatie onthullen tussen *de natiën* bij Babel en *de natie van Israel* bij Pinksteren.

De natiën werden uiteindelijk terzijde gesteld volgend op de *verwarring van de talen* bij Babel.

“Wij zullen afdalen en Wij zullen hun taal uiteen doen vallen, zodat een man niet de taal van zijn naaste zal verstaan” (Genesis 11:7;SW)

Israel werd op den duur terzijde gesteld volgend op de *verwarring door de talen* op de Pinksterdag.

“Maar toen dit geluid ontstond, kwam de menigte samen en werd verward, omdat een ieder hen in de eigen taal hoorde spreken” (Handelingen 2:6;SW)

Verbonden met het wonder van talen bij Babel was de verstrooiing van de natiën *“over de oppervlakten van heel het land”* (Genesis 11:8;SW).

Verbonden met het wonder van talen bij de Pinksterdag is de verstrooiing van de Twaalf Stammen over heel de aarde. Beide gebeurtenissen waren een teken van het nationale oordeel van God.

Beide werden gevolgd door de selectie van een nieuwe leider.

Babel, in Genesis hoofdstuk 11, werd gevolgd door de afscheiding van Abram (wiens naam later gewijzigd werd in Abraham), in Genesis hoofdstuk 12.

Pinksteren, in Handelingen hoofdstuk 2, wordt gevolgd door de afscheiding van Saulus (wiens naam werd veranderd in Paulus) in Handelingen hoofdstuk 9.

De natiën waren van God vervreemd, terzijde gesteld door de vorming van de ene nieuwe natie.

Nu werd Israel van God vervreemd, terzijde gesteld door de vorming van de ene nieuwe mens.

Israel had zich aangesloten bij de rebellie van de natiën en Stefanus gaf het rechterlijk oordeel van God; ze waren ...

“Stijfnekkigen en onbesnedenen van harten en oren“ (Handelingen 7:51;SW)

Israel had de bediening en inspanningen van God verworpen (verg. Jesaja 6:9,10). Zijn Zoon (Mattheüs 13:14,15) en daarna door Zijn Geest (Mattheüs 12:31,32). Met de uiteindelijke verwerping van Gods Geest had hun natie nationaal de onvergeeflijke zonde gepleegd. De natie was *“verlicht”* en had *“geproefd van de hemelse gift, en waren deelnemers aan heilige Geest.”* Zij hadden het *“goede woord van God geproefd en aan de krachten van de toekomstige wereld”*. Maar ondanks dit alles verwierpen ze de enige bron van hun nationale hoop *“en maakten Hem tot een openlijke schande.”* Het was nu voor deze generatie onmogelijk hen opnieuw tot bekering te brengen (Hebreeënen 6:4-6; verg. Handelingen 28:27,27).

Zij hadden (1) God verworpen, (2) Gods Zoon, en (3) Gods Geest.

Drie slag en ze waren “out”! Na Israels lange geschiedenis met God, waren ze de natiën bijgevalen in ongeloof en rebellie.

Vandaag heeft God *geen* begunstigde natie; *alle* natiën van de aarde zijn nu heidense natiën!

“er is geen onderscheid. Want allen zondigden en hebben gebrek aan de heerlijkheid van God.” (Romeinen 3:22,23;SW)

(Voor een diepere kijk op Israel leze men het boek van de auteur “God’s Holy Nation - Israel and Her Earthly Purpose”).

Noten:

- (1) “God voorzag in een nieuwe natie door het zaad van Abraham. Hij had met deze natie een drievoudige bedoeling: (1) het zijn van kanaal voor het inkomende zaad van de vrouw die het beheer over de aarde zou doen terugkeren naar de mens, onder het hoofdschap van God. (2) Als een bewaarplaats voor Zijn waarheid op de aarde, zoals we lezen in Romeinen 3:1-2, en dan (3), als een nationale getuigen voor Hemzelf voor de

natiën van de aarde, die van Hem afgekeerd waren. De natie Israel is altijd een belofte van betere dingen die op deze aard zullen komen, zoals ook de profeten al getuigden.” Eugene F. Rueweler. *A Dispensational & Prophetic Bible Study That Answers the Question WHY WAR?* (St. Louis Daily Radio Bible Class, n.d.) p. 10.

2. “Jakob verwekte de twaalf patriarchen” (Handelingen 7:8)
3. Richard Chevenix Trench, *Dictionary of Obsolete English* (New York Philosophical Library, 1958), p. 83.
4. Het Hebreeuwse woord dat met “oudsten” wordt vertaald, is door Strong(#2205) met “oud” vertaald. De KJAV vertalers gaven het woord weer met “ancient men” (oude mannen)(Ezra 3:12), “aged” (bejaard - Job 12:20), “eldest” (oudste - Genesis 24:2), “old” (oud - Genesis 18:11), “senators” (senatoren - Psalm 105:22 - waarvan wij ons woord senior gekregen hebben) en “utterly old” (zeer oud - Ezechiël 9:6).

“De term ‘elders’ werd zonder twijfel oorspronkelijk toegepast op de hoofden van families, op de oudste personen in stammen.” James M. Freeman, *Manners & Customs of the Bible* (Springdale, PA: Whittaker, 1996) p. 387.

“De basis betekenis van het Hebreeuwse en het Griekse woord voor oudste is ‘hoge leeftijd’.” Herbert Lockyer, editor *Nelson’s Illustrated Bible Dictionary* (Nashville, TN; Thomas Nelson, . 1986), p. 211.

Een oudste is iemand die “dankzij zij recht als eerstgeborene het hoofdschap van het huis van een vader opvolgde, van een familie, of van de stam zelf (1 Koningen 8:1-3; Richteren 8:14,16). In de gewone gang van zaken kwamen alleen mannen van hogere leeftijd in deze posities terecht, vandaar de benaming “oudste.” J.D. Davis, *Illustrated Davis Dictionary of the Bible* (Nashville, TN; Royal Publishers, 1898-1973), p. 211.

5. Ouders zijn ouders voor het leven, en de bescherming die zij leveren voor hun nakomeling wordt steeds groter. De eer die zij ontvangen van hun kinderen is er een die ingesloten zit in hun erfenis. Wanneer mannen ouder worden, worden zij aanzienlijke vaders, de vaders van vaders. In het oude Israel had ieder lotdeel van het land een dorp - een groep huizen waar een uitgebreide familiegroep leefde (3-5 geslachten), met hun bedienden, gehuurde knechten en hun families. Iedere man was hoofd van zijn eigen huishouding, maar de alles overheersende magistraat van dat bezit en allen die er op leefden was het leidende mannelijke lid. Over het algemeen was die man de oudste vader die de erfgenaam van dat land was. Zijn woord was wet. Het was hij die naar de stadpoorten ging om met de andere oudsten bijeen te komen als vertegenwoordiger van de familie.

Uiteraard was de grootvader geen tiran of despoot. Als hij dat al was, dan waren er Bijbelse wetten die met zijn zonden handelden. Hij bemoeide zich, in het algemeen, niet met de zaken van zijn volwassen kinderen of van bewoners. Hij had het overzicht over de zaken van het bezit. Hij had de hoogste heerschappij. Maar bovenal was hij er voor raadgeving en om te zitten als rechter bij familie vetes. Het doel van de Hebreeuwse opvoeding was kinderen te vormen voor de heerschappij over hun eigen bezittingen. De opvoeding eindigde niet bij het 18^e levensjaar. Het was een gradueel proces van overdracht van macht.

Grootvaders beheerden binnen de familie het recht van beroep en hij was de vertegenwoordiger en de keurvorst voor de familie in de stadspoort. Het dorpsoudste zijn was niet onderschikt aan het stadsoudste zijn. Net zoals het gelijke kiesrecht van de verschillende Staten van de Senaat in de Verenigde Staten, stonden zij op gelijke voet, ongeacht de bevolkingen van hun wetgevende vergaderingen.

De verbinding tussen de private heerschappij binnen de familie thuis en binnen het familiebezit met de buitenwereld is het oudste zijn van de grootvader - James Wesley Stivers, *Restoring the Foundations: Essays in Relational Theology*, Patriarch Publishing House(2007). Pp. 59-60.

De Joden willen een natie zijn in een tijd dat God niet wil dat ze er een zijn. ... Een hele hoop moeite van vandaag is te danken aan het feit dat deze natie, waarvan God niet wil dat ze macht heeft, probeert die te krijgen. ... Het komt niet overeen met het denken van God. Gods tijd is toekomst, maar zij hebben ondergrondse methoden. Ik keur het op geen enkele manier af. Indien wij de achtergrond zouden hebben die zij hebben, van het zijn van de natie die God heeft uitgekozen, dan zouden wij mogelijk hetzelfde doen. ... Wanneer enig volk probeert iets te doen dat tegengesteld is aan Gods plan, zullen zij, in plaats van een zegen te zijn een vloek worden.

A.E. Knoch (1874-1965)
Unsearchable Riches
Jaargang 36, 1945

Hoofdstuk 4

Zionisme

“want jullie zijn niet Mijn volk en Ik ben er niet voor jullie” (Hosea 1:9;SW)

De hedendaagse beweging van het Zionisme, en de natie Israel, moeten niet worden verward met het Schriftuurlijk Israel.

Israel was eens Gods “hoofd” onder de natiën (Deuteronomium 28:13); maar zoals ze werd gewaarschuwd, is ze nu de “staart” (28:44). In plaats van geestelijk licht uit te delen aan de natiën, is Israel nu verblind (Romeinen 11:25). Gods scheiding van Israel werd geprofeteerd door de profeet Jesaja (50:1); nationaal zijn zij “Lo Ammi” - niet Zijn volk (Hosea 1:9). Israel viel en verloor haar goddelijke status van begunstigde natie, tijdelijk verworpen en verstrooid.

In Gods huidige bedeling van genade, is de “scheidingsmuur” tussen de Joden en de andere natiën afgebroken (Efeze 2:14). Er is daarom nu, voor God, “geen onderscheid tussen Jood en Griek” (Romeinen 10:12;SW), omdat God “allen onder koppigheid [heeft] besloten” (alle natiën, inclusief Israel), “opdat Hij allen mededogen zou betuigen” (Romeinen 11:32;SW), en gelovigen van Joodse en andere

nationale afstamming nu in “*één lichaam [verzoend zijn] met God door het kruis*”(Efeze 2:16).

Nationale ijdelheid reikt nu zelfs tot de hedendaagse staat “Israel”. Zionisme is de “Joods” uitvoering van nationalisme buiten God om, en houdt het herstel en de ondersteuning in van een zogeheten “Joodse staat”.⁽¹⁾ Er is *geen* geestelijk verschil tussen het Zionisme en het goddeloze nationalisme van *iedere* andere natie; maar jammer genoeg zijn vele Christenen zich deze waarheid niet bewust. Men hoeft niet ver te kijken om Christenen te vinden die het Zionisme ondersteunen.

*Er kan geen koninkrijk zijn zonder koning; daarom moet,
zolang Hij weg is, het koninkrijk opgeschort zijn.
E.W. Bullinger*

Het is niet ongebruikelijk het vertoon van de Israëlsche vlag te zien als een soort “geestelijke” daad, of zelfs het zij-aan-zij vertonen er van naast de zogenaamde “Christelijke vlag”.

Deze woorden zouden niet misverstaan moeten worden als anti-Semitisch (een vooringenomenheid tegen of vijandigheid tegen het Joodse volk). Noch de Joden, noch hun nationale staat, zijn wezenlijk minderwaardig aan welke andere natie dan ook; maar ook zijn ze niet superieur ten opzichte van welke andere natie in deze tijd. Zij hebben geen speciaal nationaal voorrecht bij God, zoals ze dat eerder wel hadden. In plaats daarvan proberen we hen goed te zien waar God hen op dit moment heeft: waar zij *niet* Zijn volk zijn en er *geen verschil* is. Op dit moment heeft hun gevallen toestand hen gewoon een van de natiën gemaakt. Hun nationale status is tijdelijk teruggebracht tot die van *alle* andere natiën.

Maar vergis u niet, God is nog niet klaar met Israel! Wanneer God Zijn huidige werk met de kerk heeft voltooid, het Lichaam van Christus, zal Hij Zelf Zijn “*geliefde*” (Romeinen 11:28) herstellen in hun positie als “*hoofd,*” en zullen “*de natiën gaan bij jouw licht en koningen bij de helderheid van jouw straling*” (Jesaja 60:3;SW). Wat zal dat een heerlijke dag zijn voor Gods plan met de aarde! Onwetend zijn van deze belangrijke waarheid is “*eigen wijs*” zijn (Romeinen 11:25).

Echter, in de tussentijd is Israel gereduceerd tot de ijdelheid van de rest van de natiën - iets wat twee duizend jaren geschiedenis duidelijk aantonen. Steun aan het nationale Israel heeft niet meer, of minder, waarde dan de steun aan het nationale Barbados. Laat het maar over aan de Christenen om te proberen ongedaan te maken wat God in Zijn doelstelling gedaan heeft! Een verstaan van de onthulling die aan Paulus werd gegeven zou Christenen redden van zulk een ijdele vurigheid.

Noot.

1. Het zal God Zelf zijn Die Abrahams nakomelingen terug zal brengen naar het land van Palestina, hen herstellen als een rechtvaardige natie voor Hem; hun zonden reinigend,

Zijn Geest en wet in hen leggend, hen doen wandelen in Zijn inzettingen, enz. (Jeremiah 31:33; 32:37; Ezechiël 11:17,18; 20:38; 36:24-29; Hebrëen 8:10,12; 10:16,17)

Enig voortijdig werk is eenvoudig de ijdelheid van de mens. Het moet ook opgemerkt worden dat wanneer de toekomende "*Dag van de Heer*" begint, wij zullen merken dan er zullen zij die al ter plaatse zijn "*die zeggen dat zij Joden zijn, en het niet, en liegen*"(Openbaring 2:9; 3:9). De Schrift noemt hen de "*Synagoge van Satan.*"

De "*synagoge*" had geen goddelijke basis van gezag in het Oude Testament. Joodse aanbidding van gecentreerd rond de tempel in Jeruzalem. Daarom komen we nooit de zinsnede "*de synagoge van God*" tegen. Het was een door de mens gemaakte religieus verzinsel, ontstaan in Babylon, dat de identiteit van Gods werk in Israel stal, gelijk aan de wijze waarin de kerken van onze tijd de identiteit van het Lichaam van Christus hebben gestolen. De "*synagoge*" ging van de "*synagoge van de Joden*" in het boek Handelingen (14:1; 17:1,10), naar de "*synagoge van Satan*" tegen de tijd dat we de opening van het boek Openbaringen krijgen.

God toont de nietigheid van de hedendaagse menselijke regering aan en heeft ons laten zien dat het alleen maar slechter zal worden, tot het samengevat zal worden in de mens van zonde. Zullen wij ons erbij voegen, alleen maar om er mee veroordeeld te worden? Zullen we proberen te heersen, wetend dat het op het punt staat Gods directe verontwaardiging af te roepen? Nee! Ons gebied is onlosmakelijk in de hemelen, waaruit wij een Redder verwachten (Filippenzen 3:20)

Hoofdstuk 5

Bijwonende vreemdelingen

“ons burgerschap behoort in de hemelen” (Filippenzen 3:20;SW)

“ons gemenebest heeft z'n bestaan in de hemelen” (Darby vertaling, 1890)

Het verleden van de gelovige

Toen we in deze wereld werden geboren, werden we geïdentificeerd met Adam en met alles wat zijn ongehoorzaamheid voortbracht. Wij maakten deel uit van deze *“huidige boze aion”* (Galaten 4:3). Wij waren *“geslaafd onder de beginselen van de wereld”* (Galaten 4:3;SW). Wij wandelden *“overeenkomstig de aion van deze wereld”* (Efeze 2:2;SW). Met andere woorden, wij waren aardse inwoners. Maar het sleutelwoord hier is waren!

“toen jullie nog de natiën waren” (1Korinthe 12:2;SW)

“dat ooit jullie, de natiën in het vlees ... genoemd werden” (Efeze 2:11;SW)

Het heden van de gelovige

God plaatste ons in Christus, *“door Wie de wereld voor mij werd gekruisigd en ik voor de wereld”*(Galaten 6:14;SW). Wij zijn nieuwe scheppingen, *“Het oude ging voorbij. ... Het is nieuw geworden!”* (2Korinthe 5:17;SW). Wij zijn heiligen, verlost *“uit het gezag van de duisternis”* en overgebracht *“in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde”* (Kolossenzen 1:13;SW). *“Hij wekt ons tezamen op en zet ons tezamen in Christus Jezus te midden van de hemelingen”* (Efeze 2:6;SW).

Want ons burgerschap behoort in de hemelen,

waaruit ook wij de Redder verwachten

Filippenzen 3:20

Koninkrijken in conflict

Nu deel uitmakend van het hemelse koninkrijk, worden we in een conflict tussen koninkrijken geworpen. De koninkrijken van deze wereld, hoewel door God in leven geroepen en Zijn doelstelling uitvoerend, zijn op dit moment in een relatieve rebellie tegen de God van de hemel. Toch heeft Hij *ons* een nieuwe en andere roeping gegeven, een heerlijke oproep, als Zijn ambassadeurs voor Hem en Zijn koninkrijk; onze taak is nu te schijnen als lichten “te midden van een verkeerd en verdorven geslacht”(Filippenzen 2:15;SW). Wij wachten nu op de “volheid van de natiën” (Romeinen 11:25;SW).

Het is eenvoudig gegrepen te worden in de maalstromen van de nationale politiek, want “*Waarom briesen natiën en mediteren volken over holle frasen?*” (Psalm 2:1; Handelingen 4:25;SW). God echter heeft ons overgebracht uit het nationalisme. Het thuis van de gelovige en zijn burgerschap zijn nu in de hemel.

Met dankzegging kunnen we het feit omarmen dat we goddelijk overgebracht zijn van de ijdele koninkrijken van deze wereld naar het heerlijke, hemelse koninkrijk van Zijn geliefde Zoon (Kolossenzen 1:13). Zo zijn wij “medeburgers van de heiligen” (Efeze 2:19) - hier vreemdelingen, daar burgers van het hoge gebied. Deze wereld is niet ons thuisland, omdat wij burgers zijn van het gemenebest van de hemel.

Met betrekking tot Filippenzen 3:20 schreef J.C. O’Hair (1876-1958)...

Het burgerschap en de politiek van ieder vertegenwoordiger van Christus is in de hemel.... De gelovige is in de wereld, maar niet van de wereld. Aan hem is het Woord van de verzoening toevertrouwd. Aan hem is de bediening van de verzoening gegeven.^(*1)

Ook Bill Petri voegt zijn stem toe aan deze discussie...

Het woord “*burgerschap*” in Filippenzen 3:20 is een interessant woord. Het is het Griekse woord *politeuma* en betekent “het gemenebest van burgers.” Het is interessant dat wij in onze taal het woord “*politiek*” van dit Griekse woord nemen.^(*2)

*Het burgerschap en de politiek van iedere
vertegenwoordiger van Christus is in de hemel
J.C. O’Hair*

Ook David C. Pack deelt in de betekenis van het woord *politeuma* en de toepassing er van op Paulus’ gebruik van de zinsnede “*Lichaam van Christus*”:

Het Griekse woord voor burgerschap is *politeuma*. “Politiek” komt van dit woord! Christenen hebben zeker een “politiek agenda”, maar die is niet van deze wereld.^(*3)

Dan Hadden neemt waar...

Een Griekse stad stond bekend als een “polis”. De oorspronkelijke betekenis lag dichtbij het idee van “stad”, maar werd uiteindelijk gebruikt om de het heersende politieke centrum aan te duiden van een district of gebied. In feite werd *polis* een nogal complex woord om heel het idee van regering te omvatten en was daarom een meer uitgebreid woord dan alleen maar “stad.” Wij hebben ons woord “*politiek*” van dit woord - de kunst of wetenschap van het besturen van een groep mensen.

Uw belang in de politie is echt en God-gegeven.

Uw daden zijn voorbarig.

Uw gebied is onlosmakelijk in de hemelen.

Een politicus is een persoon die betrokken is bij het runnen van zaken van de *polis*; een politiek is een weerspiegeling van wijsheid in het regeren van de *polis*; en *politie* zijn zij die de activiteiten van de *polis* controleren en reguleren. Zoals u kunt zien is dit Griekse woord de basis voor veel van onze woorden die verbonden zijn met regeringszaken.

Op soortgelijke wijze werd het Griekse woord *polis* door de Grieken gebruikt als een basis voor vele andere Griekse woorden die verbonden zijn met regeringsfuncties. Een *politarches* was een burgerlijk magistraat (Handelingen 17;6,8); een *polites* was een burger van de staat (Handelingen 21:39); een *politeia* was het woord dat werd gebruikt voor burgerschap (Handelingen 22:28); en *plouteuomai* was een woord om te beschrijven hoe mensen zichzelf moesten gedragen als burgers van de staat. Er dan was er het woord dat we hier overdenken, *politeuma* - een woord dat werd gebruikt om de staat zelf te beschrijven of een gemenebest.^(*4)

Paulus leert ons dat, als ambassadeurs van Christus' Lichaam, wij al een burgerschap hebben, en het is in de hemel. Onze regering is daar; onze Koning is daar; onze politiek is daar. Wij horen niet bij een aards koninkrijk; het onze is een hemels koninkrijk.

Hoewel we ons aan hen onderschikken, zijn de aardse heerser niet de onze. Christus is onze Koning en enige Potentaat.

“onze Heer, Jezus Christus, Die de blijde en enige Potentaat op Zijn tijd zal tonen: de Koning van de koningen, en de Heer van de heren” (1 Timotheüs 6:14,15;SW)

Dit hemels koninkrijk is onze *roeping!*

“en getuigen tot jullie God waardig te wandelen, Die jullie roept in Zijn koninkrijk en heerlijkheid” (1Thessalonicenzen 2:12;SW)

Wij zijn verlost uit de aardse koninkrijken en overgeplaatst in het Zijne...

“Die ons redt uit het gezag van de duisternis en ons overbrengt in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde” (Kolossenzen 1:13;SW)

*Ik verlang niet langer naar een aardse burgerschap,
want ik heb een hemels burgerschap gevonden.*

A.E. Knoch

Hij is onze enige Potentaat (“only ruler” - Darby vertaling 1890), de Koning van koningen en Heer van heren.

“onze Heer, Jezus Christus, Die de blijde en enige Potentaat op Zijn tijd zal tonen: de Koning van de koningen, en de Heer van de heren” (1 Timotheüs 6:14,15;SW)

Lloyd Hartzler stelt dat,

Zoals een vreemdeling in een vreemd land uitgesloten is van deelname aan de politiek, zo sluit de hemelse burger zichzelf uit met het oog op zijn hogere verwantschap.^(*)

Wat nu volgt is een verzameling citaten over ons ware burgerschap.

Burgers van de hemel

*Wij zijn niet een aardse volk dat hemelse ervaringen heeft;
wij zijn een hemels volk dat aardse ervaringen heeft.*

Martin Zender

Wij zijn niet burgers van deze wereld die proberen ons een weg te banen naar de hemel; wij zijn burgers van de hemel die proberen ons een weg te banen door deze wereld. Dit radicale Christelijke inzicht kan levensveranderend zijn. Wij moeten niet leven opdat wij Gods liefde kunnen verdienen, de hemel erven en onze redding kopen. Al deze dingen worden ons als geschenken gegeven, geschenken die ons aan het kruis worden gebracht door de Here Jezus Christus en aan ons worden overhandigd. Wij leven als Gods verlost, als erfgenamen van de hemel en als burgers van een ander land: het Koninkrijk van God. Wij leven als zij die op weg naar huis zijn - een huis waarvan we weten dat alle lichten branden en de deur open staat en waar onze Vader wacht wanneer we aankomen. Dat betekent dat ondanks alle tegenstand, onze aanbidding van God vreugdevol is, ons leven hoopvol

en onze toekomst zeker. Er is niets dat we op aarde kunnen verliezen dat ons kan beroven van de schatten die God ons heeft gegeven en aan ons zal geven.

The Landisfarne Magazine

Wij zijn burgers van de hemel

Wij zijn in deze wereld, maar we horen hier niet. We zijn alleen maar vreemdelingen, pelgrims. We reizen in het buitenland. We bezoeken steden, kijkend naar mooie dingen, onder de indruk van wat we zien, maar we zijn slechts toeristen. Iets trekt voortdurend aan ons hart - "thuis." Daarom zijn wij, ook zolang we nog in deze wereld leven, burgers van de hemel. Christus is onze Koning (1Timotheüs 1:17). Wij zijn Hem onze trouw schuldig, onze gehoorzaamheid. Wij dienen die dingen te zoeken die boven zijn, waar Christus is.

J.R. Miller (1840-1912)

The Wider Life (1908)

De agenda van het Koninkrijk van God

De kerk die bij Jezus hoort maakt geen deel uit van de agenda van wie dan ook. In feite leveren de mensen die tot Hem behoren de enige agenda die uiteindelijk telt. Het is de agenda van het Koninkrijk van God die inbreekt in de menselijke geschiedenis - het centrale thema van de geschiedenis van de wereld. Het is de enige kracht die van een vriend een vijand kan maken, van een crimineel een heilige, van een biologische vader een echte ouder. En hij maakt de meest ambitieuze politieke agenda die we ons maar kunnen indenken tot een onbeduidende zaak.

Cal Thomas (with Ed Dobson)

Blinded by Might: Can the Religious Save America? (1999), p. 97.

*Ik verlang niet langer naar een aards burgerschap,
want ik heb een hemels burgerschap gevonden*

A.E. Knoch

Onze trouw

De Schrift leert dat wij onszelf moeten zien als soldaten die in een vreemd land gestationeerd zijn, en we ons daarom niet mogen toestaan teveel betrokken te zijn bij burgerlijke zaken ("*the affairs of this life*" - 2Timotheüs 2:4). Tot welk land we ook van nature behoren, Paulus zegt dat we ons altijd dienen te herinneren dat ons *echte* burgerschap in de hemel is (verg. Filippenzen 3:20). Welke meningen we ook hebben over hoe de problemen van de samenleving opgelost kunnen worden, we

dienen ons altijd te herinneren dat we niet twee heren kunnen dienen (Lukas 16:13).

Onze trouw, daarom, kan nooit aan enige versie van het koninkrijk van de wereld zijn, hoeveel beter we denken het ook is dan andere versies van het koninkrijk van de wereld. Onze trouw is aan onze hemelse Vader, tot Wiens land wij behoren en in Wiens familie we zijn geadopteerd (Romeinen 8:29; Galaten 1:2; 6:10; Efeze 1:4,5) ... We dienen onszelf te zien als “bijwoners”.

Gregory A. Boyd

The Myth of a Christian Nation (2005), page 70,71.

Vriendelijke vreemdelingen in een vreemd land

De Christen word geroepen om pelgrim te zijn en vreemdeling. Hij moet stilletjes lijden onder de huidige ongemakken en riskeren in een andere versnelling te staan dan de machtige machinerie van de wereld, nationaal en internationaal.

De volgeling van Christus moet gericht zijn op “*de dingen boven, niet die van de Aarde*” (Kolossenzen 3:2;SW). Niemand kan tegelijk een pelgrim zijn die door een bepaald land gaat *en* er een burger van zijn. In relatie tot dit huidig wereldsysteem nemen we blij van hart de eerste status aan. Aan het einde van zijn bijwonen zal de verstandige vreemdeling, waar hij ook mag zijn, zijn uiterste best doen om hen die om hem heen zijn van voordeel te zijn; maar zijn activiteiten moeten geregeld worden door zijn vreemdelingschap.

Het hart van een vreemdeling zou gericht moeten zijn op de dingen van zijn vaderland, waar zijn soeverein is, zijn thuis en zijn permanente bezittingen, en zou niet gericht moeten zijn op het land waar hij alleen maar een vreemde en bijwoner is. Nu is een ambassadeur nooit burger van enige staat, behalve van die welke hem zendt.

G.H. Lang (1874-1958)

The Christian - a Friendly Alien

Doe goed aan allen^(*6)

“als we de gelegenheid hebben, werken wij het goede voor allen” (Galaten 6:10;SW)

In plaats van kruistochten te houden en te staken tegen alle mogelijke kwaden in onze cultuur, zouden gelovigen beter Christus verheerlijken door vriendelijkheid en liefde te tonen.

In plaats van te klagen over de neiging van de regering om geld te verkwisten aan nutteloze programmas, zouden gelovigen beter hun harten en portemonnees openen om te zorgen voor hen die behoeftig zijn.

In plaats van de deuren te blokkeren (of erger) van abortusklinieken, zouden zij de deuren van hun huizen moeten openen voor vrouwen die in verwachting zijn, die geen “pro-life” lectuur nodig hebben, maar een liefdevolle aanvaarding en hulp bij het volledig uitdragen van hun zwangerschap.

Dit zijn maar een paar praktische manieren waarop gelovigen de liefde van Christus kunnen tonen in plaats van voorwerpen van bespotting te worden door voortdurend bezig te zijn met al de negatieve retoriek over hoe slecht onze samenleving wel is.

Verloren onderscheid

Tot in een hoge graad hebben wij ons zicht verloren op het Koninkrijk van God en hebben we onze missie in de steek gelaten. We hebben de wereld toegestaan ons te leiden, onze agenda te bepalen, en onze voorwaarden om er mee om te gaan. We hebben de beperkte en verdelende opties van het koninkrijk van de wereld aanvaard en weerspiegelen daarom de conflicten van het koninkrijk van de wereld.

Gregory A. Boyd

The Myth of a Christian Nation, page 64

Noot.

1. J.C. O'Hair , *Ambassadors of reconciliation*.
2. William (Bill) Petri, *Government, War and the Christian* (2008), p11
3. David C. Pack, *Do Christians Vote?*
4. Dan Hadden, *Truth in Grace*.
5. Lloyd Hartzler, *The Christian and the State*, p.6.
6. Dit deel "Doe goed aan allen" is genomen uit *Bible Students Notebook #223*, overgenomen uit een aangepast aan de geschriften van Jon Zens en Cliff Bjork, *God and Country; the Dangers of Contemporary Christian Americanism*.

Denk aan je hoge roeping. Je bent een ambassadeur van Christus – aan jou is de meest eerbare en belangrijke oproep toevertrouwd die het hart van een mens kan aannemen en verlevendigen!

John Newton (1725-1807)

Auteur van het lied “Amazing Grace”

John Newton's brieven

13 juli 1776

Hoofdstuk 6

Hemelse Ambassadeurs

“Wij zijn ambassadeurs voor Christus” (2Korinthe 5:20).

Als gelovigen is niet alleen ons burgerschap in de hemelen, maar we hebben ook de hoge eer van het functioneren als afgevaardigden van ons hemels thuisland hier op aarde. Wij zijn hemelse ambassadeurs.

Ons ambassadeurschap is een echt verwaarloosd gebied. Een paar andere auteur delen met ons een paar waarnemingen over ambassadeurschap waar die verband houden met onze goddelijke missie.

Waar is de Koning vandaag? Hij is in de hemel, een Koninklijk ballingschap, ongewenst in de wereld. En waar is vandaag het koninkrijk? Ook dat, net als vele regeringen sindsdien, is in ballingschap. Het wordt door de Koning Zelf bekleed. Het blijft in de hemel terwijl de vestiging op aarde uitgesteld is. En waar is vandaag het geestelijk burgerschap van de gelovige? In de hemel!

Waarom zijn wij hier dan achter gelaten? Om Christus te vertegenwoordigen - en de titel van Christus betekent “de Gezalfde”, de Koning!

“Wij zijn ambassadeurs voor Christus” (2Korinthe 5:20).

Laten we, om onze positie als ambassadeurs voor Christus beter te begrijpen, de positie van het ambassadeurschap zelf eens overdenken

1. Een ambassadeur is een officiële afgevaardigde van een heerser of staat. Het zou ons allen goed doen als we ons opnieuw bewust worden dat God ons hier heeft om Zijn Zoon te vertegenwoordigen.
2. Een ambassadeur wordt altijd naar een andere natie gezonden, nooit naar zijn eigen natie. Het zal eerst onnodig schijnen dit aan te duiden, maar het is hier van groot belang; want het feit dat onze Heer ambassadeurs zendt naar *heel* de wereld, houdt in dat Hij op aarde geen natie heeft die Hij de Zijne noemt.

Wij spreken van Christelijke natiën, maar in werkelijkheid is er geen regering op aarde waarvan ook maar gezegd kan worden “Dit is het koninkrijk van God. Hier heerst Christus!” Israel was ooit op weg om het koninkrijk van God te worden, maar het weigerde de Koning uit de hemel en het koninkrijk uit de hemel, en is uit Gods gunst geworpen tot “*de dag van Zijn macht*”, wanneer Hij hen “*gewillig*” zal maken (Psalm 110:3).

3. Een uitwisseling van ambassadeurs duidt een toestand van vrede aan.
4. Ambassadeurs worden teruggetrokken wanneer de oorlog is verklaard.

Cornelis Stam (1909-2003)

Ambassadors for Christ

Een ambassadeur neemt niet deel aan de regering van het land waarin hij dient, maar hij vertegenwoordigt veeleer zijn eigen land dat hem zond, met het oog op haar beste belangen. Zijn wij hier dan minder echte buitenlanders omdat het de hemel is dat het land van ons burgerschap is (Filippenzen 3.29) en de heiligen onze mede-burgers zijn? (Efeze 2:19).

Als wij dan weigeren ons te bemoeien met de politiek, is dat niet omdat we denken dat politiek zelf verkeerd is, maar omdat we behoren tot een ander land, dat wil zeggen, een hemels land; en we zien dat het wereldsysteem kwaad is (Johannes 17:15) en de Ene verwerpt die wij liefhebben. Daarom wensen wij ervan gescheiden te zijn en ons lot bij dat van Hem te werpen. Wij worden naar boven getrokken, boven en voorbij dit toneel, door de eenheid met Christus in den hoge, gewillig om veracht te worden, ja liever schande te lijden voor Zijn naam, terwijl wij wachten op Zijn komst.

E.V.W.

Help and Food (1912)^{*1)}

Onze relatie met de regeringen van de aarde wordt duidelijk afgebakend door één woord. Wij zijn *ambassadeurs*. Gezonden uit het hemelse hof vertegenwoordigen wij op aarde de goddelijke regering, zolang de vrede die de verzoening brengt mag duren. Voordat God de oorlog verklaart aan de aarde zullen wij, als Zijn ambassadeurs, teruggetrokken worden. In de tussentijd zou verzoening onze vaste politiek moeten zijn. De bezigheid van een ambassadeur heeft alleen met vrede te maken. Zijn werk eindigt wanneer de oorlog is verklaard. Daarom zouden we ons tot het uiterste moeten inspannen om vrede te hebben met de regeringen waarmee we in contact komen, leunend op God om hen te weerhouden om ons te dwingen dat te doen wat Hem geen genoeg doet. Hij zal er op toezien dat een frank en vrije belijdenis van ons geloof een overweging zal ontvangen in de handen van de heersende machten, die, zoals eerder gezegd, *Zijn* dienaren zijn, Zijn doelstelling uitwerkend, ook al zijn ze dit in het geheel niet bewust. Wij staan voor vrede, niet alleen met andere natiën, maar ook met de regering waaronder wij leven.

Unsearchable Riches

Jaargang 10 (1918).

Wij zijn geroepen om bij deze huidige aardse regeringen ambassadeurs te zijn voor onze hemelse regering. Het woord “burgerschap” in Filippenzen 3:20 is een interessant woord . Het is het Griekse woord “politeuma” en betekent “gemenebest van burgers.” Het is interessant dat wij in onze taal het woord politiek nemen van dit Griekse woord. De politieke taal die hier wordt gebruikt is zeer zeker geen toeval ... Het Lichaam van Christus heeft zijn “*burgerschap in de hemelen*”. Als burgers van de hemel, dienen we, terwijl we op aarde zijn, als ambassadeurs van Christus.

Paulus’ gebruik van de term “ambassadeur”, om daarmee de rol van gelovigen te omschrijven, was een uitstekende keuze. Wij leven onder een buitenlandse regering - de menselijke regeringen die onder controle staan van Satan. Net zoals aardse ambassadeurs niet deel moeten nemen aan aardse regeringen waar zij hun eigen land dienen, zouden gelovigen niet deel moeten nemen aan aardse regeringen. In plaats daarvan, (h)erkennend dat ons burgerschap in de hemel is, zouden wij moeten dienen als vertegenwoordigers voor hen die rondom ons zijn; wij zouden moeten dienen als ambassadeurs voor Christus.

William Petri

Government, War and the Christian (2008), pages 11-13)

Onze opdracht

Wij, die Christus vertrouwd hebben, zijn burgers van de hemel (Filippenzen 3:20 - kantlijn KJAV, Darby, Young). Wij zijn hier op vreemde grond - “met een opdracht”. Zouden we in ons eigen land zijn, dan zouden we niet onderworpen worden aan de zorgen en het verdriet van dit leven: maar als ambassadeurs voor een wereld die op dit moment vijandig staat tegenover God, worden we voortdurend geconfronteerd met de lasten van zo’n *goddelijke* “opdracht.”

“opdat niemand zou wankelen in deze verdrukkingen van ons, want jullie hebben waargenomen dat wij daartoe zijn bestemd” (1Thessalonicenzen 3:3;SW)

Wij zijn hier om ons volle deel te nemen in de beproevingen waaronder “*de hele schepping, tot nu toe, tezamen kreunt en tezamen zwoegt*” (Romeinen 8:22;SW). Ieder van ons maakt deel uit van wat Job sprak: “*Want de mens is geboren om te zwoegen en de zonen van de hete wind gaan omhoog om te vliegen*” Job 5:7;SW). Wij, in identiteit met Christus, lijden zodat anderen mogen weten van Zijn wonderlijke en volle genade. Naast onze redding zouden wij als ons grootste verlangen moeten hebben dat God ons zal gebruiken als Zijn vaten van genade. Wij lijden de gevaren van een gebroken mensheid *ten behoeve van Hem*.

“Zoals geschreven werd: dat wij vanwege U de hele dag gedood worden; wij worden gerekend als slachtschapen” (Romeinen 8:36;SW)

Elke dag dat Hij vrije genade uitdeelt aan de mensheid is niet anders dan een andere dag van uitbreiding van onze “missie,” maar Hij zal het ons vergoeden.

“Maar als wij het goede doen zouden we niet moedeloos mogen zijn, want op onze tijd zullen wij oogsten, als wij niet verslappen” (Galaten 6:9;SW)

“Daarom, mijn geliefde broeders, weest standvastig, onwrikbaar, overvloedig in het werk van de Heer, altijd wetende dat uw werk in de Heer niet vergeefs is” (1Korinthe 15:58;SW)

Als we onszelf terugvinden in *“in zwakheden, in schandelijkheden, in gebreken, in vervolgingen, in benauwenissen, alles ten behoeve van Christus” (2Korinthe 12:10;SW)*, laten we dan niet vergeten dat wij *“daartoe zijn bestemd” (1Thessalonicenzen 3:3;SW)*.

Blijf denken aan onze eervolle opdracht! Wij zijn op *goddelijke missie! Wij zijn hemelse ambassadeurs.*

Noot.

1. Gelezen in *Can Consistent Christians Mingle in Politics?* Uitgegeven door *Moments With The Book.*

Mensen zeggen dat ik moet weten wat er in de wereld gaande is. Ik zeg: "Laat me dat vers zien." Het is fascinerend, maar niemand heeft mij ooit dat vers laten zien. Als er zo'n vers zou zijn, dan zou ik er zeker van zijn dat het me nu wel getoond zou zijn.

Martin Zender
Clanging Gong News
Jaargang 1, No. 10
Bad News Blues

Hoofdstuk 7

Zoeken en vastleggen

“die dingen die boven zijn”

“Indien dan jullie tezamen werden opgewekt met Christus, zoekt dan de dingen boven, waar de Christus is, zittend aan de rechterhand van God. Weest gezind naar de dingen boven, niet die van de Aarde, want jullie stierven, en het leven van jullie werd verborgen, samen met Christus, in God. Wanneer Christus, jullie leven, openbaar mag worden, dan ook zullen jullie, samen met Hem, openbaar gemaakt worden, in heerlijkheid. (Kolossenzen 3:1-4;SW)

Paulus vertelt ons twee dingen te doen in verband met *“die dingen die boven zijn.”* Eerst vertelt hij ons ze te zoeken - er zijn een paar heerlijke *“dingen die boven zijn.”* Dan, nadat we ze gevonden hebben, zegt hij ons er naar *“gezind”* te zijn, onze afhankelijkheid er op te richten.

Ons woord *“zoeken”* heeft de betekenis van ...

Zoeken naar of op zoektocht gaan; er naar uitzien; er naar zoeken door van plaats tot plaats te gaan. ^(*1)

De etymologie er van betekent...

Volgen; zoeken is er achteraan gaan; en de primaire betekenis is: voortgaan, doorduwen, voort drijven. ^(*2)

Ons woord *“vastleggen”* heeft de betekenis van ...

Plaatsen of vastleggen in iedere situatie.

Wie onder de hemelen bouwt, bouwt te laag

In de King James vertaling wordt het Griekse woord (phroneo), hier vertaald met “zet”, ook vertaald met “savor”⁽⁴⁾(smaken), “think”⁽⁵⁾(denken), “mind”⁽⁶⁾(denken in de zin van denkzin), “regard”⁽⁷⁾(achting) en “care”⁽⁸⁾(zorg).

Natuurlijk laat Paulus ons niet in het duister over “*de dingen die boven zijn.*” Hij heeft ze aan ons onthuld, ze doorheen zijn brieven plantend zodat wij ze kunnen zoeken. Dit is hier ons doel: in Paulus’ brieven een paar van de “*dingen die boven zijn*” te zoeken, zodat we de aanmoediging van de apostel kunnen opvolgen om te zoeken en te zetten. Vijf daarvan zijn juist hier, in onze “zoek en zet” passage (Kolossenzen 3:1-4).

Christus

“waar Christus zit...” (Kolossenzen 3.1;SW)

Onze Here Jezus Christus is het voorwerp van ons zoeken en zetten. Hij is gezeten aan de rechthand van God. We kunnen nooit de rijkdom van Zijn Persoon en werk uitputten. Dit was de passie van Paulus, terwijl hij zijn hart openbaarde aan de heiligen van Filippi.

“Maar al wat voor mij winst was, dezen heb ik vanwege Christus schade geacht. Maar zeker ook acht ik alles schade te zijn vanwege het superieure van de kennis van Christus Jezus, mijn Heer, door Wie ik het al zuiver, en ik acht het vuilnis, opdat ik Christus zou winnen en in Hem gevonden moge worden, niet mijn rechtvaardigheid hebbend, die uit de wet, maar die door het geloof van Christus, de rechtvaardigheid van God, door het geloof, om Hem te kennen en de kracht van Zijn opstanding en de deelname aan Zijn lijden, gelijkvormig wordend aan Zijn dood.” (Filippenzen 3:7-10;SW)

De rechterhand Troon

“aan de rechterhand...” (Kolossenzen 3.1;SW)

*Het beschaven van de wereld ... en verkrijgen van aardse macht en weelde –
zulke ideeën zijn gefundeerd op Israëlitische Oud Testamentische beloften.*

C.I. Scofield

Wij moeten zoeken en onze afhankelijkheid vastleggen aan Gods rechterhand troon. Niet alleen is daar de Here Jezus Christus gezeten, maar dit is de plaats van onze huidige positie in Hem, alsook in de toekomstige en uiteindelijke bestemming in Hem. Omdat wij zonen van God zijn, zijn wij ook Zijn erfgenamen, en, uiteraard, de mede-erfgenamen met de Here Jezus Christus. Wij zijn gezamenlijke

bezitters van alles wat Vader bezit. Wij delen in deze rijkdommen met onze Redder en Hoofd.

“Maar indien kinderen, dan ook lotdeelgenieters; jazeker, gezamenlijk lotdeelgenieters van God en van Christus.” (Romeinen 8:17;SW)

“en Hij wekt ons tezamen op en zet ons tezamen in Christus Jezus te midden van de hemelingen” (Efeze 2:6;SW)

God

“... van God” (Kolossenzen 3.1;SW)

De God van het universum moet de focus van ons zoeken en zetten zijn. Hij is niet slechts de Almachtige van het universum, Hij is onze liefhebbende en kostbare Vader.

“Genade aan jullie en vrede van God, onze Vader, en de Heer, Jezus Christus.” (Efeze 1:2;SW)

“Nu dat jullie zonen zijn, vaardigt God de geest van Zijn Zoon uit, die in onze harten roept: Abba! Vader!” (Galaten 4:6;SW)

“Want jullie hebben niet een geest van slavernij gekregen, om opnieuw vrees te hebben, maar jullie hebben de geest van zonschap gekregen, door welke wij roepen: ABBA, Vader!” (Romeinen 8:15;SW)

Omdat onze identiteit in de Here Jezus Christus is, kunnen we nu de taal van een zoon spreken! De intieme term die onze Here Jezus Christus voor de Vader gebruikte was “Abba.”

“Hij zei ‘Abba, Vader’” (Markus 14:36)

Ons leven

“en het leven van jullie werd verborgen, samen met Christus, in God. Wanneer Christus, jullie leven...”(Kolossenzen 3:3,4;SW)

Wij moeten onze aanhankelijkheid zoeken en vastleggen in ons echte leven. Christus is ons leven. Wij leven met een goddelijk leven, door Hem.

“Ik werd samen met Christus gekruisigd, toch leef ik. Niet langer leef ik, maar Christus in mij; en wat ik nu leef in het vlees, leef ik in geloof van de Zoon van God, Die mij liefheeft en Zichzelf voor mij overgeeft” (Galaten 2:20;SW)

Heerlijkheid

“dan ook zullen jullie, samen met Hem, openbaar gemaakt worden, in heerlijkheid.” (Kolossenzen 3:4;SW)

Het laatste voorbeeld dat Paulus ons in deze passage geeft over waar wij onze afhankelijkheid moeten zoeken en aan vastleggen is *“heerlijkheid.”* Ook dit is onze uiteindelijke bestemming. Wij die gebrek hebben aan de heerlijkheid van God (Romeinen 3:23), zullen met Hem verschijnen in heerlijkheid (Kolossenzen 3.4).

“door Wie wij ook, door het geloof, toegang hebben in deze genade, waarin wij staan en wij roemen, in de verwachting van de heerlijkheid van God.” (Romeinen 5:2;SW)

“Zo is het ook met de opstanding van de doden; het wordt gezaaid in vergankelijkheid, het wordt opgewekt in onvergankelijkheid, het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijkheid. Het wordt gezaaid in zwakte, het wordt opgewekt in kracht.” (2Korinthe 15:42,43;SW)

“Om deze reden wil ik alles verdragen om wille van de uitverkorenen, opdat ook zij de redding mogen verkrijgen in Christus Jezus, met aionische heerlijkheid.” (2Timotheüs 2:10;SW)

“Want ik reken er op dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet op kan tegen de heerlijkheid die in ons geopenbaard zal worden” (Romeinen 8:18;SW)*

“Want de momentele lichtheid van onze verdrukking bewerkt voor ons, overstijgend in overstijging, een aionisch gewicht van heerlijkheid” (2Korinthe 4:17;SW)

“en dat Hij de rijkdom van Zijn °heerlijkheid bekend zou maken aan voorwerpen van genade, die Hij tevoren gereed maakt tot heerlijkheid” (Romeinen 9:23;SW)

“maar wij spreken wijsheid van God in een geheim, dat God tevoren beschikt had, vóór de aionen, voor onze heerlijkheid” (1Korinthe 2:7;SW)

“verlicht zijnd de ogen van jullie harten, in jullie waarnemen van de verwachting van Zijn roeping, wat de rijkdom van de heerlijkheid van Zijn lotdeel onder de heiligen is” (Efeze 1:18;SW)

“aan wie God wil bekendmaken wat de rijkdom is van de heerlijkheid van dit geheim onder de natiën. Dat is: Christus in jullie, de verwachting van de heerlijkheid” (Kolossenzen 1:27;SW)

“en getuigen tot jullie God waardig te wandelen, Die jullie roept in Zijn koninkrijk en heerlijkheid.” (1Thessalonicenzen 2:12;SW)

“waarin Hij ook jullie roept door ons evangelie, tot verkrijging van de heerlijkheid van onze Heer” (2Thessalonicenzen 2:14;SW)

Wordt niet afgeleid van wat echt is door de schijn van deze wereld, haar systeem en gang van zaken. Zoek in plaats daarvan de *“dingen die boven zijn”*, uw aanhankelijk daaraan vastlegend, want wij hebben *“de hoge roeping van God in Christus Jezus.”*

Noot.

1. Noah Webster, American Dictionary of the English Language, 1828.
2. Ibid.
3. Ibid.
4. Mattheus 16:23; Markus 8:33.
5. Handelingen 28:22; Romein 12:3, 1Korinthe 4:6; Filippenzen 1:7.
6. Romeinen 8:5; 12:16; 2 Korinthe 13:11; Galaten 5:10; Filippenzen 2:2,5; 3:15,16, 19; 4:2.
7. Romeinen 14:6
8. Filippenzen 4:10.

Natiën zijn niet gegeven opdat we goed geregeerd worden, Natiën maken deel uit van Gods programma waarmee Hij het onvermogen van de mens aantoonde om zonder Hem te regeren.

A.E. Knoch (1874-1965)

Unsearchable Riches

Jaargang 36, 1945

Hoofdstuk 8

Paulus en zijn Romeinse burgerschap

"Is het toegestaan als een mens, een Romein en onveroordeeld, gezeseld wordt?" (58 n. Chr. - Handelingen 22:25;SW)

Sommigen geloven dat passages als deze uit het boek Handelingen, op de een of andere manier aantonen dat Paulus actieve betrokkenheid bij het nationalisme bepleitte. Echter, dingen zijn niet altijd zoals op het eerste gezicht schijnen.

De aard van het boek Handelingen

Men moet voorzichtig zijn met het vestigen van een doctrine uit het boek Handelingen. Dit boek werd niet door Paulus geschreven, noch werd het geschreven om een leer vast te leggen voor het Lichaam van Christus, noch werd het ontworpen om als patroon te dienen voor ons praktische leven. In plaats daarvan is Handelingen een boek dat de transnationale geschiedenis onthult van de val van Israël en de opkomst van het Lichaam van Christus. Daarom, om de waarheid te verkrijgen voor de kerk, het Lichaam van Christus, moet men zich richten tot de brieven van Paulus.

Wat Paulus *niet* aan het doen was

Paulus deed, bij gelegenheid, een beroep op de Romeinse wet; maar dit kan in de verste verte niet vergeleken worden met het zijn van een actieve deelnemer aan het beïnvloeden en vaststellen van de politiek van een regering. Noch Paulus, noch Jezus probeerden ooit Caesar of de Romeinse regering te hervormen.

Wat Paulus *wel* aan het doen was

Om te begrijpen wat Paulus aan het doen was toen hij een beroep deed op de Romeinse wet, hebben we de historische achtergrond nodig om de passages te

verstaan waar Paulus de zaak van burgerschap naar voren brengt (59 n.Chr. - Handelingen 22-25).

Laten we ons eerst bewust worden dat doorheen heel Paulus' vroegere 20 jarige apostolische bediening, zoals opgetekend in het boek Handelingen, er van hem nooit is opgetekend dat hij ook maar enige verwijzing maakt naar burgerschap, zelfs als hij zware martelingen tegemoet moet zien. Een Romeins burger was gevrijwaard van zo'n behandeling, maar toch ontving hij, zonder enig kenbaar beroep van hem, bij vijf verschillende gelegenheden 39 zweepslagen, en werd hij drie maal met stokken geslagen (alles vóór 57 n.Chr. - 2 Korinthe 11:24). Dus waarom de plotselinge verandering en een beroep doen?

De achtergrond van gebeurtenissen zal ons voorzien van het antwoord. Paulus had al vele jaren (Romeinen 15:23) verlangt een reis naar Rome te maken, maar hij werd *"zeer gehinderd"* (Romeinen 15:22) door voortdurend uitstel door vervolging van ongelovige Joden. Paulus plande een reis naar Jeruzalem te maken om hulp al te leveren die hij opgehaald had voor de arme heiligen daar. Zijn plan was om dan daarna door te gaan naar Rome, op voorwaarde dat *"ik gered zou worden van de koppigen in Judea"*(Romeinen 15:31;SW).

"Toen nu deze dingen vervuld waren, nam Paulus zich in de geest voor, gaande door Macedonië en Achaïa, naar Jeruzalem te gaan, zeggend dat:

"Na mijn komst daar moet ik ook Rome zien." (Voorjaar 54 n.Chr. - Handelingen 19:21;SW)

Paulus schreef aan de heiligen in Rome om hen op de hoogte te stellen van zijn plannen om naar het toe te komen.

"Want ik verlanger naar jullie te zien, zodat ik enige geestelijke genade met u mag delen, opdat jullie versterkt worden; ... waardoor ik ook werd verhinderd vaak naar jullie toe te komen. Maar nu heb ik geen plaats meer in deze regionen en ben al vele jaren verlangend naar jullie te komen, zodra ik naar Spanje mag gaan. Want ik hoop op mijn doorreis jullie met verwondering te zien en door jullie daarheen doorgezonden te worden, nadat ik eerst enige mate van jullie vervuld zal zijn, maar nu ga ik naar Jeruzalem, bedienend aan de heiligen. Want Macedonië en Achaje verheugen zich een bijdrage te geven aan de armen onder de heiligen die in Jeruzalem zijn. Want zij verheugen zich en zijn ook schuldenaren van hen, want indien de heidenen deelnemen aan hun geestelijke goederen, horen zij ook met hen hun vleselijke dingen te dienen. Dit dan volbrengend en hen deze vrucht verzegelend, zal ik via uw stad doorreizen naar Spanje. Ik heb waargenomen dat, naar jullie komend, ik zal komen met een vullende zegen van Christus. Maar ik moedig jullie aan, broeders, door onze Here Jezus*

Christus en door de liefde van de geest, samen met mij te worstelen in de gebeden tot God voor mij, opdat ik gered zou worden van de koppigen in Judea en mijn bediening voor Jeruzalem goed ontvangen moge worden door de heiligen, opdat ik in blijdschap tot jullie komend, door de wil van God, samen met jullie zou rusten.” (Voorjaar 54 n.Chr - Romeinen 1:11; 15:22-32;SW)

Terwijl hij in Jeruzalem was, brak er zware tegenstand tegen hem uit. De gelegenheid grijpend om verlost te worden van de ongelovige Joden, zodat hij eindelijk zijn bediening naar de hoofdstad van het Romeinse Rijk kon brengen, vraagt hij eenvoudig: *“Is het toegestaan als een mens, een Romein en onveroordeeld, gegeseld wordt?”* (Handelingen 22:25;SW).

Paulus deed een beroep op de burgerlijke gezaghebbers te handelen in overeenstemming met de wet die *hen* bond. Hij deed een beroep op de Romeinse wet, een tussenkomst die hem verlostte uit de handen van de Joodse vervolging. Met zijn tegenstand bedwongen, had Paulus alleen nog maar de middelen nodig om in Rome te komen.

Hij zag deze gelegenheid door op zijn Romeinse rechten te gaan staan en een beroep te doen op Caesar (voorjaar 59 n.Chr. - Handelingen 25:11). De regering zag Paulus als een Romeins burger, en Paulus voegde zichzelf in hun behandeling van hem als zodanig - op hen de standaard *van hun eigen wet* drukkend - en als gevolg daarvan was hij in staat zijn lang gewenste reis naar Rome te maken, onder Romeins gezag.

Een grotere onthulling

Nu, voordat we aannemen dat de verklaringen die in het boek Handelingen te vinden zijn enige opdracht hebben voor de gelovige om politiek actief te worden, moeten we eerst zorgvuldig zijn niet een onthulling te verwachten. Dit is van groot belang bij het lezen van de Schrift. Wij moeten herkennen dat Paulus een overvloed aan steeds verder gaande onthullingen ontving tijdens zijn ongeveer dertig jaren durende apostelschap.

“ik zal komen met gezichten en openbaringen van de Heer ... opdat ik niet verhoogd zou worden vanwege de voortreffelijkheid van de openbaringen”
(57 n.Chr. - 2 Korinthe 12:1,7;SW)

We moeten ons herinneren dat, ook al had Paulus bedoeld een vroeg burgerschap te *bepreiten* in het boek Handelingen, hij later, bij het ontvangen van grotere onthullingen van de Heer, deze zaak geheel verduidelijkte. Terwijl hij in een Romeinse gevangenis was gaf God hem aanvullende onthullingen die hij opschreef in zijn brief aan de Filippenzen. Dit was een onthulling van eenheid van denken, en

een Romeinse gevangenis was een behoorlijk verbazingwekkende plaats voor zo'n hemelse onthulling.

“ons burgerschap behoort in de hemelen, waaruit ook wij de Redder verwachten, de Heer, Jezus Christus” (62 n.Chr. - Filippenzen 3:20;SW)

Paulus schreef niet: *“een van onze burgerschappen behoort in de hemelen”* of *“wij hebben een ander burgerschap in de hemelen.”* In plaats daarvan schrijft hij *absoluut* en eenvoudig over één enkel burgerschap. Vanuit zijn Romeinse gebonden zijn verklaart hij vrijmoedig en zonder kwalificatie dat dit burgerschap *hemels* is.

Wij zijn allen groepen tot de bediening van verzoening en moeten niet hen tegenstaan die God heeft behaagd over ons aan te stellen in een zaak die niet ons geweten aantast.

Unsearchable Riches

Jaargang 10, 1918

Hoofdstuk 9

Paulus en het nationalisme

“Wordt mijn navolgers, zoals ook ik van Christus” (1Korinthe 11:1;SW)

“Wordt mijn navolgers!” (1Korinthe 4:16;SW)

“Wordt mijn imitatoren” (Filippenzen 3.17;SW)

Voorbeelden van Paulus

Beroep op het hebben van een aandeel.

Zoals we opmerkten in het laatste hoofdstuk, is er in het boek Handelingen een verslag over het leven van Paulus dat ons een voorbeeld nalaat voor het doen van een beroep op de natiën voor het hebben van een aandeel.

“Terwijl zij hem nu uitrekken met de riemen, zei Paulus tot de naast hem staande centurion: “Is het toegestaan als een mens, een Romein en onveroordeeld, geseseld wordt?” (Handelingen 22:25;SW)

“Bij Paulus' beroep vastgehouden te worden voor onderzoek door de keizer, beveel ik hem vast te houden tot wanneer ik hem zal zenden naar Caesar” (Handelingen 25:21;SW)

Het doen van zo'n beroep heeft een getuigenis voor het geweten van de ongelovigen, ongeacht hun daarop volgende acties en bevelen - zelfs indien die volkomen onrechtvaardig zijn. Paulus' beroepen brachten de regeringambtenaren in aanraking met het evangelie en ook met hun eigen aansprakelijkheid voor het goddelijke gezag dat zij uitoefenden.

Wij mogen een beroep doen op de burgerregering, in het bijzonder waar het betrekking heeft op een Schriftuurlijk principe, of waar de erkenning van geloof wordt geweigerd, of in enige zaak waar het werk van het koninkrijk

van God gehinderd zou worden. We mogen een beroep doen op passende behandeling onder de wet.^(*)

Berichten over gevaren

Een ander verslag uit het leven van Paulus, zoals te vinden in het boek Handelingen, gaat over het berichten over gevaarlijke toestanden voor bedwinging door de regering.

“De zoon nu van Paulus' zuster, horend van de hinderlaag, meekomend en het kamp binnen gaand, bericht het aan Paulus. Paulus nu, een van de centurions naar zich toe roepend, verklaart: “Deze jonge man, leidt hem weg naar de kapitein. Hij heeft iets aan hem te berichten.” Hij dan, hem inderdaad meenemend, leidde hem naar de kapitein, en hij verklaarde: “De gevangene, Paulus, riep mij naar zich toe en vraagt mij deze jonge man naar u te leiden, iets aan u te zeggen hebbend.” De kapitein nu, zijn hand vastpakkend en zichzelf terugtrekkend, vroeg om vast te stellen: “Wat is het dat jij aan mij te berichten hebt?” Hij nu zei “Dat de Joden ingestemd hadden u te vragen, zodat u morgen Paulus naar beneden zou leiden in het Sanhedrin om enigszins meer vast te stellen wat hem betreft. U dan zou niet door hen overtuigd moeten zijn, want zij liggen met meer dan veertig mannen voor hem in een hinderlaag, die zichzelf vervloeken, noch te eten, noch te drinken, totdat zij hem zullen vermoorden. En nu zijn zij klaar, afwachting uw belofte.” Zo laat dan de kapitein de jongeman gaan, hem opdragend niet tegen iemand te zeggen dat je deze dingen aan mij bekend hebt gemaakt.”(Handelingen 23:16-22;SW)*

Paulus' voorbeeld zou door ons als precedent gebruikt kunnen worden om de politie te roepen, of andere passende gezaghebbers, indien wij een insluiper zouden zien in een achtertuin, of indien we er getuige van waren dat onrecht werd begaan.

Opdrachten van Paulus

Het regelen van geschillen tussen gelovigen

Aan de andere kant vertelt Paulus ons niet naar het nationale rechtssysteem te gaan voor het oplossen van conflicten met andere gelovigen.

*De era van de heidenen heeft een doel dat tegengesteld is
aan dat van het Koninkrijk van God*

A.E. Knoch

“Durft iemand van jullie, die iets met de ander heeft, geoordeeld te worden door de onrechtvaardigen en niet door de heiligen? Of hebben jullie niet waargenomen dat de heiligen de wereld zullen oordelen? En indien door jullie de wereld wordt geoordeeld, zijn jullie dan onwaardig voor de onbeduidendste rechtszaken? Hebben jullie niet waargenomen dat wij boodschappers zullen oordelen? Dan toch zeker ook de dingen van het leven! Indien jullie inderdaad rechtszaken zouden hebben over de dingen van het leven, laten jullie dan hen, die veracht zijn in de ecclesia, zitting nemen? Ik zeg het om jullie te beschamen. Is er dan onder jullie niet één wijze die in staat zal zijn om te midden van zijn broeders te oordelen? Nu wordt een broeder met een broeder geoordeeld. En dat voor ongelovigen! Maar voor jullie is het dan reeds geheel fout dat jullie rechtszaken tegen elkaar hebben. Waarom worden jullie niet liever gekwetst, waarom worden jullie niet liever bedrogen? Maar jullie kwetsen en bedriegen zelf, en dat onder broeders!” (1 Korinthe 6:1-8;SW)

Kwaad in de wereld

Paulus geeft ons ook duidelijk opdracht voor onze houding tegenover en antwoord op al het kwaad in de wereld.

“Zie er op toe dat niemand kwaad met kwaad vergeldt, maar jaagt altijd het goede na, voor elkaar en voor allen” (1Thessalonicenzen 5:15;SW)
*“vergeldt niemand kwaad met kwaad, voorzie in het goede met het oog op alle mensen. Indien mogelijk en voor zover het uit jullie is: houdt vrede met alle mensen, wreekt jullie zelf niet, geliefden, maar geef ruimte aan de toorn, want het is geschreven: Mij^(*3) is de wreking^(*2). Ik zal vergelden, zegt de Heer. Maar indien uw vijand zou hongeren, geef hem de bete, indien hij dorst heeft, geef hem te drinken, want dit doende zul jij vurige kolen ophopen op zijn hoofd^(*4). Wees niet overwonnen door het kwaad, maar wees het kwade overwinnend door het goede!” (Romeinen 12:17-21;SW)*

Bidden en dankzeggen

Tenslotte geeft Paulus ons opdracht te bidden en dank te geven voor “Allen die gezag dragen.”

“Ik moedig dan bovenal aan verzoeken, gebeden, pleitingen, dankzeggingen te doen voor alle mensen, voor koningen en voor allen die hooggeplaatst zijn, opdat wij een kalm en rustig leven mogen leiden, in alle toewijding en ernst” (1 Timotheüs 2:1,2;SW)

Op een zijspoor

Wanneer onze aandacht van Christus wordt weggeleid en gericht op de mens met al zijn nooit eindigende regeringscorrupties, dan raken we op een zijspoor van ons huidige doel en taak op Aarde.

“Voor het overige, broeders, al wat waar, al wat eerwaardig, al wat rechtvaardig, al wat zuiver, al wat aangenaam, al wat vermaard is, als er enige deugd is, als er enig applaus is, neemt deze in overweging!”
(Filippenzen 4:8;SW)

“Want de gezindheid van het vlees is de dood, maar de gezindheid van de geest is leven en vrede” (Romeinen 8:6;SW)

Nauwelijks enige gedachten die verbonden zijn met enige aardse regering zouden als waar, eerlijk, rechtvaardig, zuiver, lieflijk of als een goed bericht omschreven kunnen worden.

Velen zouden, met de beste bedoelingen, willen dat de gelovige goed geïnformeerd zou worden met betrekking tot de kwaden en gebreken van de regering en de samenleving. Paulus, echter, roept de gelovige op om...

“Maar ik wil dat jullie wijs zijn tot het goede, ook onschuldig van het kwade” (Romeinen 16:19;SW)

De behoudende “Evangelische Christen” activisten zullen tot het uiterste gaan voor de shock behandeling van informatie over de kwaden van het nationalisme (dwz. de heidenen): “Kijk nou!” “Kun jij het geloven?” “Wat een schandaal!” “Schokkend!”

Maar nogmaals pleit onze apostel,

“want wat door hen verborgen wordt, is zelfs schandelijk om te zeggen!”
(Efeze 5.12;SW)

De verantwoordelijkheden van de gelovige

De heer Hartzler heeft een paar interessante opmerkingen met betrekking tot de verantwoordelijkheden ten opzichte van het nationalisme, door aan te tonen wat ze *niet* zijn.

Geen identificatie: Jezus vertelde Pilatus, “Mijn koninkrijk is niet van deze wereld ... nu is Mijn koninkrijk niet van hier.” Indien Jezus’ koninkrijk op dit moment van deze wereld zou zijn, dan zouden Zijn kinderen er een actief aandeel in hebben. Dan “streden Mijn afgevaardigden voor Mij” (Johannes 18:36;SW)

Geen hervorming: Sommige mensen voelen krachtig dat de Christen zou moeten helpen betere mensen te verkiezen, de politiek schoon te maken, het kwaad weg stemmen, en helpen een Christen aan de macht te brengen. Uit het oogpunt van de moralist klinkt dit goed. Maar hoe komt dit overeen met de Nieuw Testamentische Schriften?

De kerk heeft een hogere roeping dan deze zaken aan te pakken door verkiezingen. “Goede” mensen aan de macht verkiezen zal nooit de zonde weg doen uit het hart van mensen. “*Maar nu één maal, bij de afsluiting van de aionen, tot vergeving van de zonden, door Zijn offer, is Hij[Jezus] openbaar geworden*” (Hebreeën 9:26;SW). In de dagen van het Nieuwe Testament zetten de apostelen niet een campagne op om de slavernij af te schaffen. Noch deden zij een poging om de Romeinse politiek schoon te maken en burgerlijke onrechtmatigheden in orde te brengen. Dit is niet de benadering van de kerk op deze zaken, noch zal het de problemen oplossen. Alleen de kracht van het Evangelie zal doordringen tot de wortels van de behoeften van de mens. Indien de kerk betrokken raakt bij de samenleving of nationale pogingen tot hervorming, zal ze haar kracht verliezen.⁽⁵⁾

De bron van de vrijheid van de gelovige

De bron van de vrijheid van de gelovige komt niet uit de een of andere “vrijheidsvechter” of uit enige natie. Paulus vertelt ons eenvoudig *onze* bron van vrijheid:

“Nu, de Heer is de geest en waar de geest van de Heer is, is vrijheid” (2 Korinthe 3:17;SW)

Wat ook onze omstandigheden mogen zijn, we zijn altijd vrij!

“Want de in de Heer geroepen slaaf is de bevrijde van de Heer.” (1 Korinthe 7:22;SW)

Geestelijk zijn gelovigen de enig echt bevrijden; alle anderen zijn in slavernij! Het “land van de vrije” is waar wij gezeten zijn in Christus, in de hemelen. Dit is de *“hoge roeping van God in Christus Jezus.”*

Noot:

1. Lloyd Hartzler, *The Christian and the State*, p. 17
2. “wreking” behoort alleen toe aan de God van liefde.
3. Goddelijke “wreking” gaat over het recht maken van het verkeerde, door het aanpassen of het herstellen was door onrecht was verloren.
4. Zie Appendix 1: *Stapelen van vurige kolen*.
5. Lloyd Hartzler, *The Christian and the State*, p. 5,6

De regering van de Verenigde Staten is op geen enkele wijze gegrondvest op de Christelijke religie

George Washington (1732-1789)
Treaty of Tripoli
1796

Diep weggestopt in onze nationale mythologie is de gedachte dat Amerika een verlosser natie is.

Donald B. Kraybill
Our Star-Spangled Faith
1976

Dit, zo wordt ons verteld, is een Christelijke natie. Dit is erg moeilijk in te denken. Wat is een Christen? Hij houdt van zijn vijanden. Dat is een van de echte testen. Hij doet goed aan hen die hem vervolgen. Is dit het handvest waaronder de natie opereert? Maar wanneer Christus komt, dan zullen we deze dingen uitgevoerd zien worden. Er zal een regering zijn die op de wijze van Christus is, en in overeenstemming met Gods wil.

A.E. Knoch (1874-1965)
Unsearchable Riches
Jaargang 36, 1945

Hoofdstuk 10

Zijn de Verenigde Staten een Christelijke natie?

Gedurende de voorbije twee decennia, terwijl de waarheid van onze “hoge roeping van God in Christus Jezus” op mijn hart werd gedrukt, begon ik een actieve zoektocht naar anderen die geschreven hadden over deze waarheid betreffende het nationalisme. De volgende hoofdstukken zijn voornamelijk samenvattingen van uittreksels van verscheiden schrijvers die ik opspoorde. Hoewel slechts een handvol van deze uit bronnen zijn die we van harte onderschrijven, zijn ze ondanks dat toch zeer verbazingwekkende getuigenissen van de waarheid.

De mythe van een Christelijke natie

Ik geloof dat een belangrijk deel van het Amerikaanse evangelisme schuldig is aan nationalistisch en politiek overspel. Tot een schrikwekkende hoogte, denk ik, voegen de evangelischen het koninkrijk van God samen met een door hen gewenste versie van het koninkrijk van de wereld.

Wat geeft de verbinding tussen Christendom en de politiek in de Verenigde Staten zo'n sterke emotionele kracht? Ik geloof dat het de al lang bestaande mythe is dat Amerika een Christelijke natie zou zijn.

Doorheen onze geschiedenis hebben de meeste Amerikanen aangenomen dat de doelen en oorlogen van onze natie rechtvaardig en juist waren, en dat God aan onze kant stond. In ons denken - zoals zo vaak in onze heiligdommen - staan het kruis en de Amerikaanse vlag zij aan zij. Onze trouw aan God neigt er toe hand in hand te gaan met onze trouw aan het land. Dientengevolge zien veel Christenen die hun geloof serieus nemen, zichzelf als de religieuze bewakers van een Christelijk thuisland. Amerika, zo geloven zij, is een heilige stad, "geplaatst op een heuvel", en de taak van de kerk is om die schijnend te houden.

Voor velen in Amerika en rondom de wereld, heeft de Amerikaanse vlag de heerlijkheid van het kruis verstikt en de lelijkheid van onze Amerikaanse versie van Caesar heeft de stralende liefde van Christus doen verstommen. Omdat de mythe dat Amerika een Christelijke natie is velen er toe heeft verleid Amerika te verbinden met Christus, horen velen nu het goede nieuws van Jezus alleen als Amerikaans nieuws, kapitalistisch nieuws, imperialistisch nieuws, explorerend nieuws, of Republikeins nieuws. Of dat nu gerechtvaardigd is of niet, veel mensen willen er niets mee te maken hebben.

Gregory A. Boyd

The Myth of a Christian Nation (2005), paginas 11-13

De verlosser natie

Luisterend naar het nieuws, hoorde ik een presidentskandidaat naar de Verenigde Staten verwijzen als "de hoop voor de wereld."

Donald B. Kraybill benadert deze manier van denken in zijn boek, *Our Star-Spangled Faith*:

Diep weggestopt in onze nationale mythologie is de gedachte dat Amerika een verlosser-natie is. We worden er toe gebracht te geloven dat de Amerikaanse Messias redding brengt aan de rest van de wereld. De Amerikaanse manier van leven verlost de culturen van andere landen. God

zal de Amerikaanse natie gebruiken om Zichzelf onder de natiën te verhogen.

Donald B. Kraybill

Our Star-Spangled Faith (1976, Herald Press) achterflap.

Nationaal overspel

Amerika's "God en land" priesters houden van ereplaatsen bij presidentiële ontbijten, voetbalwedstrijden, parades en politieke conventies. Amerika plaats vrome zinsneden in openbare plaatsen ("In God We Trust" - Op God vertrouwen wij), verpakt het goede nieuws van redding doorheen Jezus Christus in de sterren en strepen [van de Amerikaanse vlag; vert.], zo haar burgers tot een soort nationaal overspel brengend.

Jezus heeft geen voorkeur voor de Verenigde Staten. Hij houdt van de hele wereld.

Donald B. Kraybill

Our Star-Spangled Faith (1976, Herald Press) achterflap.

"God en land" propaganda

Hoe ver reikt deze "God en land" propaganda? Luister naar wat een voormalig voorzitter van de "National Council for the Encouragement of Patriotism" (nationale raad voor de aanmoediging van patriotisme) te zeggen had:

Wanneer, als die heerlijke Amerikaanse vlag voorbij komt, ik mijn rechterhand op mijn hart leg, dan voel ik mij erg dicht bij God.

Newsweek

15 juni 1970, pagina 30.

Een genationaliseerd evangelie^(*1)

Een zeer vocaal element binnen de hoofdstroom van het Christendom moedigt een *genationaliseerd evangelie* aan - een evangelie dat verpakt is in een Amerikaanse vlag. On-Bijbelse ideeën over patriottisme en Amerika's "speciale" plaats in Gods plan zijn overvloedig aanwezig in boeken, weekbladen, radio en tv programma's, die door deze religio-politieke zeloten geproduceerd worden, alsook vanaf hun preekstoelen.

Nationalisme, Amerikaans of welk ander ook, gelijk stellen aan trouw aan het evangelie, is een misleid perspectief dat alleen kan dienen om ons getuigenis van de reddende genade van God door Jezus Christus te verzwakken. Wanneer zulke nationalistische strijdkreten onze agenda domineren, zal de ware boodschap van het evangelie onontkoombaar aangetast worden, als het al niet helemaal vergeten wordt. Het is voor ons tijd de "geesten te testen" die er bij ons op aandringen "Amerika terug te brengen naar God en naar traditionele "Judeo-Christelijke waarden."

Christus riep ons niet op ons *land* te hervormen, maar om de *enige* boodschap te verspreiden die de kracht heeft *levens* te veranderen. Indien we echt geloven in de kracht van het evangelie, moeten we niet toestaan dat het in gewicht verminderd wordt door zulk een on-Bijbelse bagage.

Het gaat als volgt ...

De veronderstelling dat Amerika *als natie* een speciale plaats bezet in Gods aardse doelstelling (wat zou inhouden dat Amerika beter is dan andere natiën) is over het algemeen gebaseerd op argumenten zoals die welke uiteengezet worden in het volgende citaat:

De Verenigde Staten zijn een gezegende natie, gefundeerd op goddelijke principes, door devote, God vrezende mannen en vrouwen. Uit de persoonlijke geschriften van de samenstellers van onze grondwet leren we dat zij naar God keken voor de wijsheid om de zaken van ons land te leiden. God heeft een blauwdruk waarmee ons land groot gehouden kan worden en het is te vinden in 2 Kronieken 7:14.

Dit is typerend voor het soort redeneren dat gebruikelijk is onder de advocaten van zulke agendas. Het probleem is dat het gebaseerd is op beweerde feiten die gewoon niet waar zijn. Er wordt bijvoorbeeld herhaaldelijk gesteld dat Gods zegen over Amerika als natie z'n wortels heeft in de "goddelijke" perspectieven en doelen van de "founding fathers." Het maken van zo'n bewering toont óf een complete onwetendheid aan over de vroege geschiedenis van Amerika, óf, nog erger, een daad van opzettelijk revisionisme.

Is er een natie die 'beter' is dan een andere?

Het idee dat Amerika meer gezegend is dan andere natiën vanwege haar beweerde "goddelijke" begin, is niet alleen zonder fundament, maar het heeft ook een andere verkeerde leer doen ontstaan. Bouwend op die valse veronderstelling wordt ons verteld dat de goddelijke "zegen" die Amerika heeft genoten, vervangen zal worden door "oordeel" als Christenen niet hun deel doen bij het tot stand brengen van een nationale morele hervorming. Ons wordt verteld dat God natiën meet naar hun zich houden aan de Tien Geboden, en zegent ons er in overeenkomst naar.

"Blij is de natie van wie JAHWEH de Elohim is, het volk dat Hij voor Zich koos als lotdeel" (Psalm 33:12;SW)

Psalm 33:12 toepassen op de Verenigde Staten is totaal ongepast. Het is een typische interpretatie die er niet in slaagt Paulus' onthulling in overweging te nemen, voordat men zo'n toepassing maakt. Voorafgaand aan het evangelie van de genade van God, was de staat Israel de onverdiende, maar goddelijke gekozen

ontvanger van Gods speciale gunst en zegen. Alle anderen waren vreemdelingen voor de verbonden van de belofte, zonder hoop en zonder God in de wereld (Efeze 2:12).

Geen land op aarde - inclusief, zo niet in het bijzonder, de Verenigde Staten - is een "goddelijke natie". Noch kan enige geopolitieke eenheid goddelijke voorkeur opeisen boven welke andere dan ook. Met het einde van de Joodse era kwam het einde van al zulk nationaal handelen in Gods verlossende doelen.

Het hele idee van een "Christelijke natie" is gebaseerd op Heers en Reconstructie theologiën.^(*)

Amerika: niet méér begunstigd door God dan enig andere natie

Religieus rechts beweert dat, gegeven hun rijke Europese en Christelijke erfenis, Amerika door God gezegend is geworden vanwege haar vasthouden aan Judeo-Christelijke waarden. Zij zetten Amerika buiten en boven alle andere natiën. Dit is een ketterij. Wij zijn niet meer gezegend dan Rusland, Cuba of Brazilië. Zulk denken is overspelig.

Leiders van het religieuze rechts hebben welsprekend uitgewijd over hun geloof dat Amerika werd gegrondvest als een "Christelijke" natie. Maar Amerika was nooit een Christelijke natie, en zal het zeer waarschijnlijk ook nooit zijn.

"Amerika opeisen voor Christus" veronderstelt dat Amerika op een gegeven moment grondig Christelijk is geweest, en dat Christus het terug wil. Beide veronderstellingen zijn verkeerd.

Bestudeer het onderwijs van Jezus en je zal ontdekken dat Hij nooit bedoeld heeft dat Zijn discipelen natiën voor Hem zouden opeisen of terug eisen.

De Christenen in Oezbekistan verwachten niet dat hun regering hun waarden weerspiegelt. De gelovigen in Equador en elders verwachten niet dat hun regering hun waarden weerspiegelt. De enige volken die verwachten dat hun regering hun religieuze waarden weerspiegelt, wonen in landen waar religie en politiek synoniem zijn. In Iran verwachten de religieuze zeloten dat de regering Moslim waarden weerspiegelt. Maar in Amerika, waar geen systematische verbinding is tussen religie en staat, verwachten gelovigen op de een of andere manier dat de regering hun waarden weerspiegelt. Zien we uit naar een Christelijke versie van een Moslim staat? Willen we dat religieuze leiders dicteren wat we dragen en doen? Wij zouden nooit moeten verwachten dat onze regering onze waarden weerspiegelt. We zouden van hen vijandigheid moeten verwachten. Dit is wat Jezus voorzegde.

Ed Dobson

Blinded by Might: Can the Religious Right Save America? (1999), paginas 165-168.

Wanneer behoorde Amerika bij God?

Indien wij “Amerika *terug* moeten nemen voor God,” moet het eens bij God gehoord hebben, maar het is in het geheel niet duidelijk wanneer deze gouden eeuw was.

Waren deze God-verheerlijkende jaren vóór, tijdens of nadat Europeanen Amerika “ontdekten” en hun leerstelling van “duidelijke bestemming” ten uitvoer brachten - het geloof dat God blanke Christenen had voorbestemd de daar geboren bewoners te veroveren en hun land te stelen?

Waren de God-verheerlijkende jaren die waarin blanken de inboorlingen met miljoenen afslachtten, zowat ieder verdrag verbraken dat zijn met hen hadden gemaakt, en vervolgens de overlevenden dwongen te leven in geïsoleerde reservaten?

Waren de God-verheerlijkende jaren vóór, tijdens of nadat blanke Christenen vijf tot zes miljoen Afrikanen ingeladen hadden in vrachtschepen om ze naar hun nieuw gevonden land te brengen, zo drie miljoen of zo, die de gruwelijke reis hadden overleefd, tot slaven makend? Was het tijdens de twee eeuwen waarin Amerika opmerkelijke weelde verzamelde door het bloed en zweet van hun slaven? Was dit de tijd dat wij werkelijk “één natie onder God” waren, de gezegende tijd waar zo vele evangelischen ons naar toe terug willen nemen?

Gregory A. Boyd

The Myth of a Christian Nation, pagina 98,99

De Mayflower overeenkomst

In verband met dit onderzoek naar een “Christelijke natie”, helpt Albert James Dager ons als het ware “de lucht te zuiveren.” Over het bekende “Mayflower compact” schrijft hij:

Sommigen van hen aan boord van de Mayflower waren protestantse separatisten die van Engeland naar Holland waren gevlucht om te ontsnappen aan de hervormde Anglicaanse Kerke prelaten (een voorbeeld van theonomie^(*) in actie), maar de leiders waren mannen die de opdracht hadden gekregen om de zakenbelangen te behartigen van de Virginia Company.

De Mayflower overeenkomst was een later gekomen gedachte, ontworpen om de kolonie intact te houden nadat ze van hun koers waren geblazen. In plaats van te landen in de monding van de Hudson Rivier, kwamen ze aan land wat later Massachusetts zou worden. Toen zij wegzeilden waren ze

oorspronkelijk niet van plan de Mayflower overeenkomst op te stellen en een Christelijke kolonie te vormen onder deze voorwaarden.

Hoewel het document dat de Mayflower passagiers opstelden enige *invloed* had op de handvesten van een paar koloniën die vooraf gingen aan de Revolutionaire Oorlog, had het geen officiële band met de federale regering of met enige van de koloniën of staten die of voor of na de Amerikaanse Revolutie tot stand kwamen. Indien we Amerika een *Christelijke* natie gaan noemen, moeten we zien of het grondvestend lichaam, het Continental Congress, zich tot doel had gesteld het als zodanig te vestigen. Vormde het lichaam, in feite, een “verbond” met God om deze natie vorm te geven?

Toen het Continental Congress de Declaration of Independence opstelde en, later, het Congress, gevormd onder de Articles of Confederation, de grondwet van de Verenigde Staten van Amerika maakte, werd er geen melding gemaakt van *Jezus Christus*. Nee, de enige verwijzingen naar *godheid* in de Declaration waren naar “God”⁽⁴⁾; geen ervan is in de grondwet. In feite waren veel van de opstellers van deze documenten anti-Christelijk, samengesteld uit Vrijmetselaars, en deïsten van vele overtuigingen.

Het is duidelijk dat de west-Europese invloeden die Amerika vormden, deel waren van wat bekend was geworden als het “*Christendom*.” Maar de geschiedenis van het Christendom is een lelijke geschiedenis, doorwrocht van tirannie en slavendwang door hen die “verlicht” waren. Als God de kennis en middelen gaf om de Aarde te onderschikken en heerschappij op te nemen in de naam van Jezus Christus, dan is dat privilege verschrikkelijk misbruikt. De vrucht van de westerse beschaving, ondanks al haar verlichte verdiensten, laat zien dat geen poging om het Koninkrijk van God op Aarde te vestigen kan slagen voordat Jezus Christus terugkeert. Daarom is het idee van een verbond tussen enige natie en God een fantasie.⁽⁵⁾

Wie plaatst echt presidenten en koningen aan de macht?

Zij die beïnvloed zijn door de advocaten van dit genationaliseerde evangelie, zijn vaak geleid te geloven dat zij hun God niet volgen als zij niet deelnemen aan campagnes en stemprocedures en dat dan een “godeloze” kandidaat zou kunnen winnen.⁽⁶⁾

De gevolgtrekking, zo niet de feitelijke leer, is dat het altijd Gods plan is om leiders met de juiste “waarden” aan de macht te hebben, en dat wanneer Zijn volk er niet in slaagt hem verkozen te krijgen, Zijn perfecte wil voor die natie niet bereikt kan worden.

Het plan van Hem Die alles uitwerkt in overeenstemming met het doel van Zijn wil (Efeze 1:11) wordt niet zo gemakkelijk gedwarsboemd, en dat houdt ook de rol in

die wereldleiders spelen in het ontvouwen van Zijn eeuwige doelstellingen in Christus.

Of hij nu een kampioen van het goede is, of de belichaming van het kwaad (bv. Hitler), geen enkele natie - inclusief de Verenigde Staten - heeft ooit een president, dictator, koning of keizer gehad die niet door Gods soevereine hand op die plaats was gezet. En geen enkele van die leiders, goed of kwaad, is ooit uit de macht verwijderd als het niet Gods eeuwige doelstelling diende.

Het kan misschien moeilijk zijn de onderdrukte Joden er van te overtuigen dat het God was Die Farao op zijn troon plaatste; en toch, God verkondigde:

“tot dit wek Ik u op, opdat Ik in u Mijn kracht zou tonen en zodat Mijn Naam verkondigd zou worden op de hele Aarde.” (Romeinen 9:17;SW)

Nebukadnessar roemde dwaas:

“Is dit niet het grote Babylon dat ik bouwde tot het huis van het koninkrijk, door de macht van mijn bescherming en tot achtung van mijn eer?” (Daniël 4:30;SW)

We zouden nooit moeten verwachten dat onze regering onze waarden weerspiegelt. We zouden moeten verwachten dat ze ons vijandig zijn.

Ed Dobson

Maar de trotse koning werd gedwongen als een dier gras te eten om hem te leren dat de Allerhoogste soeverein is over de koninkrijken van mensen en ze geeft aan wie Hij wil (Daniël 4:25). De les die Nebukadnessar op de harde manier moest leren is er een die u en ik nederig zouden moeten aanvaarden:

“de levenden zullen weten dat de Allerhoogste het gezag heeft in het koninkrijk van de sterveling. En Hij geeft het aan wie Hij wil en de lage van de stervelingen stelt Hij er over aan” (Daniël 4:17;SW)

Terwijl verkiezingen en andere politieke mechanismen de secundaire oorzaken zijn in verband met het aan de macht plaatsen van leiders, is het uiteindelijk God Zelf Die koningen aanstelt en ze afzet.

“Want Hij veranderde de eras en de bepaalde tijden; Hij deed koningen voorbij gaan en doet koningen opstaan” (Daniël 2:21;SW)

Vanuit een relatief perspectief zijn de natiën van de Aarde de vijanden van Christus' Koninkrijk en onder de onherroepelijke vloek van eventuele vernietiging. Geen fysieke natie is uitgesloten van die beschrijving, inclusief de Verenigde Staten. Ondanks alle menselijke inspanningen kan de gevallen mens geen vrede bereiken binnen of tussen natiën, noch zichzelf verheffen tot een rechtvaardig staan voor God, want God Zelf heeft falen zeker gemaakt.

Het succes van het evangelie

Het succes van Paulus' evangelie is nooit verbonden geweest met de externe morele waarden van enige natie. In tegendeel, zijn evangelie is altijd het meest overwinnend geweest als het stond tegenover zware vervolging, en gelovigen zijn het sterkst geweest wanneer ze tegenover, niet regeringsgoedkeuring, maar veeleer verdrukking stonden. We zouden mensen nooit moeten misleiden door ze te laten denken dat het succes en de kracht van het evangelie van genade afhankelijk is van de morele rechtschapenheid van een natie. De kracht van dit evangelie zit hem in z'n ware boodschap, en in onze vrijmoedigheid - in alle mogelijke externe omstandigheden - om die boodschap te verkondigen aan een ieder die wil luisteren.

Tot Jezus terug komt zullen de inspanningen van de mens niets anders dan oorlogen en geruchten van oorlogen voortbrengen en kunnen we verwachten dat natie zal opstaan tegen natie en koninkrijk tegen koninkrijk (Mattheüs 24:6-7).

Als Christus' ambassadeurs hebben wij niet de opdracht om morele verbanden op te dringen aan een dodelijk gewonde samenleving, maar eenvoudig er bij zondaren op aan te dringen verzoend te zijn met God (2 Korinthe 5:20). Paulus had niet lang en ver hoeven kijken om een protest tegen de morele- en regeringsstank in Korinthe op te rakelen, noch om het afzetten van boosaardige politici aan te moedigen ten gunste van leiders met betere "waarden," maar hij deed bewust geen van beiden. In plaats daarvan ging hij naar die stad, vastberaden niets te weten dan Jezus Christus en Hem gekruisigd (1 Korinthe 2:2).

"Traditionele waarden"

Het aanbrengen van de Tien Geboden op de muur van een openbaar gebouw of gerechtsgebouw doet denken dat zij rechtsmacht hebben boven de zaken die in dat gebouw worden behandeld. Het houdt ook een toewijding in om zich te voegen naar de wetten er van en ze te handhaven. Zijn wij in een multiculturele samenleving die is samengesteld uit hen die Allah, Buddha, Mammon en een duizendtal materiële afgoden dienen, echt voorbereid om het gebod "*Jullie zullen geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben!*" te handhaven? Zij wij er klaar voor hen te vervolgen en op te sluiten die "*de Naam van de Here, jullie God*" misbruiken?

De Tien Geboden maakten deel uit van een exclusief verbond met Israel. Noch de beloofde zegen voor het houden er van, noch de zekere vloeken voor het verbreken er van werden, toen en nu, aangeboden of opgelegd aan de rest van de natiën.

De Tien Geboden hebben ook geen rechtsmacht over het Lichaam van Christus, want Christus schafte de geschreven code af, met haar regelgeving, die tegen ons was en die tegenover ons was opgesteld. Hij nam ze weg door ze aan het kruis te nagelen (Kolossenzen 2:14).

Het feit dat de Tien Geboden algemeen aanvaard zijn geworden in dit zogeheten “Judeo-Christelijk erfgoed”, verraaft een tragische paradox. Als gelovigen moeten we het trieste feit onder ogen zien dat er voor het evangelie gewoon geen ruimte is in zo’n beweerd erfgoed. In de mate dat het “Judeo” wordt benadrukt, moet het “Christelijk” onderdrukt worden. En andersom. Waar “Christelijk” wordt benadrukt, moet “Judeo” onderdrukt worden. De enige manier waarop “Judeo” en “Christelijk” verenigd kunnen worden is dan ook wanneer men een gezamenlijke religieus-politieke morele code aanvaardt, *minus Christus*. Hoe kan welke ware gelovige dan ook denken dat God een genoegen wordt gedaan door de inspanningen om de Verenigde Staten te kneden naar een samenleving die een “Judeo-Christelijk erfgoed” omhelst, wanneer, om dat misleidende doel te bereiken, Zijn Zoon buiten gesloten moet worden om de tegengestelde elementen er van overeind te houden? “God en land” of Christus’ Koninkrijk?

“Die ons redt uit het gezag van de duisternis en ons overbrengt in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde” (Kolossenzen 1:13;SW)

“en getuigen tot jullie God waardig te wandelen, Die jullie roept in Zijn koninkrijk en heerlijkheid” (1Thessalonicenzen 2:12;SW)

Paulus spreekt gelovigen niet aan in termen van nationale identiteit, maar als zijnde overgebracht “*in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde*”. Zij die door één Geest in Zijn ene Lichaam (1Korinthe 12.13) zijn Jood noch Griek (Galaten 3:28). Wij zijn het Lichaam geworden van het verhoogde en opgestane Hoofd, Jezus Christus.

Omwille van ons heeft God alle dingen onder de voeten van Zijn Zoon geplaatst en Hem aangesteld als Hoofd over alles, voor ons, de kerk, die Zijn Lichaam is (Efeze 1:22-23).

Christus’ huidige heerschappij heeft niet de aardse natiën als eerste belang, maar veeleer het Koninkrijk dat door Zijn Vader aan Hem is gegeven. Ook Zijn mensen hebben niet de zaken van deze wereld als hun eerste belang, maar veeleer de belangen van het Koninkrijk van hun Heer en Redder. Het is niet hun zaak menselijke nationale agendas te promoten, maar de doelstellingen van “*het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde*,” waarin wij overgebracht zijn.

Hoeveel dagen God van gelovigen mag verwachten door te brengen als vreemdelingen en bijwoners in deze door zonde vervloekte wereld, deze zouden doorgebracht moeten worden als een levend offer, geheel toegewijd aan het uitvoeren van de gevolgen van het “*Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde.*”

De agenda om “ons land terug te brengen naar haar Judeo-Christelijk erfgoed,” die door zo vele kerkleiders wordt omhelsd, is daarom nog geen mandaat van Christus, en kan alleen dienen om Zijn mensen te weerhouden van de verantwoordelijkheden die Hij aan hen heeft onthuld en toevertrouwd.

Politieke hervormingen

Vele lieve heiligen uit het verleden en heden voelen zich geroepen hun leven in te zetten voor het fysieke welzijn van hun medemensen, in het bijzonder door het introduceren van hervormingen in de regering, en zelfs tegen regelgeving in gaan waarvan zij denken dat die schadelijk is. Maar zodra we Gods grote doel met menselijk regeren zien - dat is om de mensheid nederig te maken en hen zo te leiden dat ze alleen op Hem vertrouwen - dan zien we de reden *waarom* we opgeroepen worden ons te onderschikken aan de hogere gezaghebbers en begrijpen *hoe* het komt dat er geen gezag is buiten God om (Romeinen 13.2).

In de Verenigde Staten gaan luide stemmen op die Christenen aansporen samen te werken om zo de regering onder controle te houden en die te redden van corruptie en goddeloosheid. Zij wijzen naar het falen van de kerk in Europa om een actieve rol te spelen in het tegengaan van onderdrukking en het voorkomen van oorlog, en doen een beroep op het religieuze volk om hun invloed te gebruiken bij het scheppen van een nieuwe wereld. Hoe weinig zijn zij er zich van bewust dat dit zal uitlopen op de ergste van alle wereldmachten die ooit de mensheid gekweld hebben! Aards heersen is niet voor ons. Ons gebied is in de hemelen.

A.E. Knoch

Unsearchable Riches, Jaargang 38, paginas 220, 221, 230.

Tot welke politieke partij behoort God?

Nu we deze zaken overdacht hebben, zijn we in toenemende mate er van overtuigd geraakt dat het een serieuze fout van gelovigen is zich te identificeren met enige politieke partij of “isme” in deze wereld. In plaats van een betrokkenheid aan te tonen bij bepaalde zaken, of identificatie bij een bepaalde politieke partij, heeft dit als gevolg dat de effectiviteit van Christus’ evangelie wordt ingeperkt.

Politieke betrokkenheid is over de hele wereld een bron van veel twist en strijd. Zouden wij dan daarom niet beter onnodige verbondenheid uit de weg moeten gaan door zulke politieke overtuigingen uit te dragen?

Door ons op één lijn te stellen met een bepaalde politieke partij, vervreemden we ons vaak onbedoeld van hen die een andere partij aanhangen, zo onnodig een struikelblok oprichtend dat alleen maar de geloofwaardigheid van het evangelie van onze Heer Jezus Christus hinderend.

Voor de Joden werd Paulus als een Jood om Joden te winnen. Voor de zwakken werd hij als een zwakke om de zwakken te winnen. Hij werd alles voor alle mensen, opdat hij enkelen zou redden. Dit deed hij ten behoeve van het evangelie dat aan hem was toevertrouwd (1Korinthe 9:20-23).

Zou, zelfs onder gelovigen, politieke polarisatie onze bereidheid helpen of hinderen om iedere inspanning te doen om de eenheid van de Geest te houden door de band van vrede (Efeze 4:3)?

Ons vertrouwen

Veel Christenen zijn beetgenomen door het denken dat er een of andere soort nationale vernieuwing zal komen als gewoon meer mensen registreren^(*7) om te stemmen, de juiste kandidaten te verkiezen en wetgeving goed te keuren die overeen komt met het “Jude-Christelijk erfgoed”. Christelijk politiek activisme wordt gezien als absoluut noodzakelijk voor de toekomst van ons land. Dat de Christen enige hoop plaatst op politieke systemen is op z’n best naïef, en zal alleen maar teleurstelling en ontgoocheling brengen. Ons vertrouwen moet niet rusten op zulke menselijke middelen, maar op de kracht van het evangelie om in alle culturen harten om te vormen.

“want wij zijn de besnijdenis, degenen die, in geest van God, goddelijk dienstbetoon bieden en roemen in Christus Jezus en niet in vlees vertrouwd hebben” (Filippenzen 3:3;SW)

Noot.

1. Dit deel is het eerste van zeven in dit hoofdstuk die genomen zijn uit Bible Student’s Notebook #223, aangepast uit de geschriften van Jon Zens en Cliff Bjork, God and Country: *The Dangers of Contemporary Christian Americanism*. De delen zijn: “A nationalize gospel”, “Is any nation ‘better’ than another,” “Who really places Presidents and Kings in power?”, “The success of the gospel,” “Traditional values,” “To which political party does God belong?” and “Our Confidence.”
2. Dit zijn dezelfde theologiën die de “verchristelijking” van de Amerikaanse revolutie beïnvloed hebben. Als wortel hebben ze het Calvinistische beeld van regering, die leert: “De missie van de kerk is de wereld te herstellen, inclusief de staat, in overeenkomst met Christelijke concepten. En de staat moet de kerk helpen in het verchristelijken van de wereld. Dientengevolge diende Calvin net zo goed als politiek leider en als kerkleider in Geneve, en hij zag geen probleem in het gebruiken van de machinerie van de staat om zijn versie van het Christendom te bevorderen door kettters te straffen, etc.” Eidsmoe, p 14.
3. Dwz, heers en reconstructie theologiën.
4. De term “God”, op zichzelf staande in een context, past goed bij alle godsdiensten van de wereld. Het bewijst niet dat het iets met “Christelijk” van doen heeft.

5. Albert James Dager, *Vengeance is Ours* (Redmond, WA: Sword Publishers, 1990) pp. 220-221(abridged)
6. Zie Appendix 3: Jury Duty
7. In de Verenigde Staten moet je eerst laten registreren om te kunnen stemmen. Het bevolkingsregister is daar anders dan in Nederland, waar je automatisch een oproep krijgt om te gaan stemmen.

“Vrees JAHEWEH, mijn zoon, en de koning. Het moet niet zo zijn dat jij een geestverwant bent met een herhaler”

Spreuken 24:21;SW

Sinds Constantijn heeft de kerk deelgenomen aan aardse politiek, met zeer kwade gevolgen. En nu dreigt het protestantisme, net zoals de katholieken, een groot aandeel te krijgen in het controleren van de “wereldlijke machten”, om zo een nieuwe wereld te maken.

A.E. Knoch(1874-1965)

Unsearchable Riches

Jaargang 38, pagina 8,9

Hoofdstuk 11

Patriottisme en het zich bemoeien met de politiek

Politiek activisme^(*1)

Het vooropstellen dat gelovigen een soort van geestelijke taak hebben om actief deel te nemen aan de menselijke campagnes en het stemproces vraagt om een nader onderzoek.^(*2)

Zijn wij op de een of andere manier verplicht de krachten te bundelen met hen die proberen de slechte jongens er uit te werken en hen te vervangen door leiders die verondersteld worden onze “waarden” te delen? De populaire gedachte dat politiek activisme Gods aangewezen middel is voor het in ons land brengen van “morele” hervorming, heeft zeker z’n vurige pleitbezorgers, maar hun vuur is niet gebaseerd op kennis (Romeinen 10:2).

Voor het grootste deel is zo’n leer bijeen gesprokkeld uit passages uit het Oude Testament die niet op de juiste wijze door het filter van Paulus’ Evangelie zijn gehaald. Wanneer het Oude Testament niet wordt begrepen onder het grotere licht van de onthulling die aan Paulus werd gegeven, kan het een echte mijn van “bewijsteksten” zijn die kennelijke rechtvaardiging geven voor allerlei sociologische, politieke of zelfs militaire handelingen die gericht zijn op het bestrijden van het kwaad.

*Wij die vandaag in Amerika leven zijn zo verslaafd
aan onze afgoden van vrijheid en materialisme
John Saunders*

Waarom zouden we stoppen bij het alleen afzetten van “godloze” leiders? Laten we, het Oude Testament gebruikend als onze nationale “morele” gids, pleiten voor het ter dood stenen van onze ongehoorzame kinderen, overspeligen, Sabbatbrekers, aanbidders van valse goden, zij die raad zoeken bij demonische geesten en zelfs zij die godslasterlijk de Naam van de Heer ijdel gebruiken. Ook dit zijn “morele” wetten die in de Oud Testamentische canon staan, en hun executie zou zeker invloed hebben op onze samenleving.

Het einde van de voorgaande paragraaf mag misschien grappig schijnen, maar het is niet zo’n grote stap van betrokkenheid bij politiek activisme naar deelname aan deze meer extreme maatregelen. Het is een lijn die overschreden wordt door hen die abortusklinieken in de brand steken, of die andere maatschappelijke kwaden met soortgelijke tactieken aanvallen, en dat vaak in de Naam van God. Paulus levert geen goedkeuring voor de soorten politiek activisme en ontregelende protesten waar gelovigen vaak worden aangemoedigd deel te nemen.

In plaats van tegen de beweerde misbruiken van onze leiders op te staan, leert hij ons nederig te bidden voor alle koningen en allen die gezag hebben, opdat wij een vredig en rustig leven zullen hebben (1Timotheüs 2:2).

Nationale trots en patriottisme

Loyaliteit en trouw zijn aangrijpende woorden, toch? Ze vertegenwoordigen een concept waaraan de meesten van ons al op een jonge leeftijd werden voorgesteld. Voorafgaand aan zijn bekering was Paulus een man die erg trots was op zijn natie (Filippenzen 3:5).

Als er ooit een natie was om trots op te zijn, zou dat dan niet die zijn welke God had gevestigd, Gods natie? Maar na zijn ontmoeting met de Here Jezus Christus, was Paulus aandacht gevangen en zijn trots en trouw veranderd!

“Maar zeker ook acht ik alles schade te zijn vanwege het superieure van de kennis van Christus Jezus, mijn Heer, door Wie ik het al zuiver, en ik acht het vuilnis, opdat ik Christus zou winnen” (Filippenzen 3:8;SW)

“Maar moge het niet zo zijn dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onze Heer, Jezus Christus, door Wie de wereld voor mij werd gekruisigd, en ik voor de wereld” (Galaten 6:14;SW)

Omweekeld in Rood, Wit en Blauw

Een verpolitiekt geloof vervaagt niet alleen onze prioriteiten, maar het verzwakt ook onze loyaliteiten. De taal van ons geestelijke burgerschap wordt regelmatig verpakt in rood, wit en blauw. In plaats van de handelen als inwonende vreemdelingen van een hemels Koninkrijk, klinken we te vaak als inwonende verdedigers van een Christelijk Amerika. Tenzij we het valse vertrouwen op de illusie van een Christelijk Amerika verwerpen, zullen we voortgaan met het verdraaien van het evangelie en een echte Bijbelse identiteit dwarsbomen.

John Seel (1953)

The Evangelical Pulpit (1993), p. 106,107

*Christenen hebben een politieke agenda,
maar die is niet van deze wereld.*

David C. Pack

Redding door politieke verkiezingen?

Het extreme rechts van de evangelische beweging in de Verenigde Staten heeft een strak georganiseerde campagne om Bijbelse wetgeving op te leggen aan ieder aspect van de Amerikaanse samenleving. Er is een groeiende nadruk op het prediken dat het tijd is om Amerika te redden - niet ziel na ziel, maar door verkiezing na verkiezing. Maar tegelijk, met de voortgaande georganiseerde protesten, vurige prediking vanaf de preekstoel, en politieke debatten, worden Christenen gezien als agressieve, intolerante, met haat gevulde, hypocriete, zelf gerechtvaardigde herrieschoppers.

*Een verpolitiekt geloof vervaagt niet alleen onze prioriteiten,
maar het verzwakt ook onze loyaliteiten.*

John Seel

Ik vind het zeer interessant dat Jezus maar weinig te zeggen had over de politieke macht van Zijn tijd, Rome. De schrijvers van het Nieuwe Testament lanceerden geen vrijmoedige aanval op de politiek van Rome. "Wetgevende moraliteit" was geen platform voor Jezus of de apostelen in hun bediening van het goede nieuws van Christus.

Paulus, een apostel en auteur van half het Nieuwe Testament, probeerde niet culturele kwaden te ontmantelen, waarvan de slavernij een belangrijk voorbeeld was. Zijn commentaren zouden geïnterpreteerd kunnen worden alsof hij de gedachte dat een mens zijn broeder in eigendom had goedgekeurde. Maar hij

moedigde slaven alleen maar aan om Christenen te zijn, vredig, en om goed te doen aan hun meesters. Dit type van gedrag is in de geest van wat Jezus leerde toen Hij zei: *“Heb je vijanden lief.”*

Paul Vieira

Jesus has left the building, p. 264-265

Een politieke redder

De era van de heidenen heeft een doel dat tegengesteld is aan het Koninkrijk van God. Dan zal God tentoonspreiden wat Hij kan doen door Zijn Eigen Gezalfde. Nu, echter, is het nodig de nutteloosheid en het onvermogen bloot te leggen en het falen van menselijk regeren, buiten de rechtstreekse supervisie van de Godheid om. Zelfs mensen met de meest nobele motieven, met buitengewone capaciteiten en in het bezit van een briljant stel hersenen, worden gehinderd en raken gefrustreerd in hun pogingen om het volk de overdaad en de vrede te geven waar deze mensen naar streven, want hun inspanningen vallen buiten het seizoen.

Zo groot als het lijden is en de rampen zijn die over de bewoners van de Aarde komen vanwege de tekortkomingen van de menselijke heerschappij over de mensheid, zou het een oneindig grotere ramp zijn als de mens er in zou slagen perfect te regeren buiten God om. Dat zou hen onafhankelijk, op zichzelf gericht, verwaand maken, zodat God niets voor hen zou worden in plaats van hun Alles. Net zoals het voor een zondaar nodig is dat hij zich bewust wordt van zijn behoefte aan een persoonlijke Redder, zo is het essentieel dat de natiën hun behoefte leren aan een politiek Redder.

A.E. Knoch (1874-1965)

Concordant Studies in the Book of Daniël

Hoe politieker men wordt, hoe méér men gaat haten

Politiek Christendom

“Jezus antwoordde: “Mijn koninkrijk is niet van deze wereld. Indien Mijn koninkrijk van deze wereld was, streden Mijn afgevaardigden voor Mij, zodat Ik nooit overgedragen zou worden aan de Joden. Maar nu is Mijn koninkrijk niet van hier.”(Johannes 18:36;SW)

Het Koninkrijk van de Heer was toen niet van deze wereld, en dat is het ook nu niet. Toen Petrus het zwaard opnam in Gethsemanee, berispte Jezus hem. Jezus zou iedereen berispt hebben die gevochten zou hebben om Hem te redden. Zulke vechters zouden jammer genoeg dit huidige wereldsysteem gezien hebben als het veld van Zijn heerschappij. Ondanks overweldigend Schriftuurlijk getuigenis, denken velen vandaag nog steeds dat Zijn Koninkrijk van deze wereld is. In plaats van Hem te redden van de Joden, proberen zij Hem te redden van verkeerde

politieke krachten. Ze jagen er naar om zeker te maken dat Hij een schoon wereldsysteem heeft waarin Hij Zijn regering kan vestigen. Maar Hij gaat dit wereldsysteem niet gebruiken om Zijn regering te vestigen. Nogmaals: Zijn regering is niet van deze wereld.

Het politieke Christendom is dubbel onwetend. Niet alleen is ze als de huisvrouw die haast maakt met het schoonmaken van het huis voordat de hulp komt (waarom denkt ze dat de hulp komt?), maar het maakt het verkeerde huis schoon!

Martin Zender

Clanging Gong News (Jaargang 1, #10)

“Cleaning the Wrong House.”

*Je kunt veilig aannemen dat je God
in je eigen beeld hebt geschapen
wanneer blijkt dat God dezelfde mensen haat die jij haat.
Anne Lamott*

Politiek activisme

Wij kunnen de zaak van Christus niet beschermen of uitbreiden door menselijk politiek en sociaal activisme, hoe groot en oprecht de inspanningen ook mogen zijn. De onze is een geestelijke strijd die wordt gevoerd tegen werelds ideologieën en dogma's, opgesteld tegen God, en we verkrijgen de overwinning over hen alleen met het wapen van de Schrift. De apostel Paulus schrijft:

“Want wandelend in het vlees, strijden wij niet naar het vlees. Want de wapenen van onze oorlog zijn niet vleselijk, maar krachtig voor God voor het afbreken van bolwerken, redeneringen afbrekend en al het hoog verhoogde tegen de kennis van God, en alle denken gevangen nemend, in de gehoorzaamheid van Christus” (2 Korinthe 10:3-5;SW)

God roept ons niet op een culturele oorlog voeren die er op uit is onze landen om te vormen naar “Christelijke naties.” Al, of de meeste van, onze tijd, energie, geld en strategie te wijden aan het oprichten van een façade van moraliteit op de wereld of over onze regerings- en politieke instituten, is het zeer verkeerd verstaan van onze rollen als Christenen in een geestelijk verloren wereld.

Een standpunt dat politiek activisme en sociaal moraliseren benadrukt, verlegt altijd energie en bronnen.... Zo'n tegengestelde positie ten opzichte van de gevestigde wereldse cultuur leidt gelovigen er altijd toe zich vijandig te voelen, niet alleen tegenover de ongeredde regeringsleiders met wie zij een verschil van mening hebben, maar ook tegengesteld aan de ongeredde inwoners van die cultuur

- buren en medeburgers die zij zouden moeten liefhebben, voor bidden, met wie zij het evangelie zouden moeten delen. Voor mij is het ondenkbaar dat wij vijanden worden van juist die mensen die we voor Christus willen winnen.

John MacArthur

Pulpit Magazine (October 2008)

*De mens denkt dat hij regeert,
terwijl hij slechts reageert.*

A.E. Knoch

God is geen Republikein

In de herfst van 2000 was ik campagnemedewerker voor de George W. Bush campagne. Op dat moment in mijn leven was mijn hart ver van de Heer en had ik iets nodig om de leegte te vullen. Ik kan me herinneren dat ik telefoontjes pleegde en mensen vertelde dat gouverneur Bush het antwoord was op de problemen van Amerika. Ik vertelde hen dat Bush de integriteit zou terugbrengen in het Witte Huis en hard zou werken om onze belastingen naar beneden te brengen en het vertrouwen in onze militairen zou herstellen. Vier jaar later realiseerde ik me dat mijn zogenaamde “nobeles” verlangen naar lagere belastingen, minder regering, en een krachtiger strijdmacht niets meer was dan mijn eigen zelfzuchtige verlangen naar het vullen van mijn eigen zakken, de regering uit mijn zaken te houden, en me te helpen elke dag veilig te voelen. Met andere woorden: mijn doel was mijn eigen vlees te bevredigen en ik vertrouwde meer op de voorzieningen van de regering dan op mijn eigen God.

*Indien een president of andere gezaghebber verkozen wordt
of uit zijn ambt wordt verwijderd,
dan is het Gods wil die werd uitgevoerd.*

Ik was, net als veel andere Christenen, gevallen voor de leugen dat Christendom en Republicanisme (of conservatisme als u dat liever heeft) onderling uitwisselbaar waren - en zelfs ideologisch gelijkwaardig! Maar niets kon verder van de waarheid zijn. We zijn misleid geworden in een denken dat God op de een of andere manier de Republikeinse partij gaat gebruiken om Zijn Koninkrijk tot stand te brengen. Is het echt Gods politiek dat de Christen het verlagen van de belastingen ondersteunt, zodat “Amerikanen hun eigen geld kunnen behouden?” Wil God echt dat Christenen de gedachte najagen dat we minder regering moeten hebben om zo “meer macht te geven aan het volk?” Is het Gods doelstelling voor de kerk om een sterkere strijdmacht te steunen en het uitgeven van miljarden dollars aan wapenprogramma’s aan te moedigen, terwijl er over heel de wereld mensen zijn

die zonder huis zitten of honger hebben? Zij dit de dingen waar wij onze mee bezig moeten houden? Zijn dit Christelijke principes? Wel, het zijn in ieder geval de principes van de Republikeinse partij, maar ik zie nergens in de Schrift dat God wil dat wij dingen moeten najagen. God wil dat wij die dingen najagen die “eerwaardig, ... rechtvaardig, ... zuiver, ... aangenaam” zijn (Filippenzen 4:8). Hij wil dat wij doortrokken worden met het leven van het evangelie van Christus, niet de externe hervorming van een cultuur.

Ik moet er aan toevoegen dat God ook geen Democraat is, noch is Hij een Libertarian, een Constitutionalist, of lid van de Groenen.

Ken Eckerty

God is Not a Republican

*Mensen doen kwaad nooit zo volledig en blij van zin
als wanneer zij het doen vanuit een religieuze overtuiging*

Blaise Pascal

God is geen Amerikaan^(*)

Niet alleen is God geen lid van een politieke partij, Hij is ook geen Amerikaan. “*Er is geen aanzien des persoons bij God*” en toch, terwijl wij Irakese burgers bombarderen en doden, hebben de Christenen geen enkel probleem met het uitspreken van de slogan “God bless America!” terwijl ze Amerikaanse vlaggen aan hun huizen en auto’s hangen en tegelijkertijd anderen vertellen dat wij moeten “bidden voor onze troepen”. Hoe zit het dan met het zegenen van Irak door God? Heeft God hen vergeten? Hoe zit het dan met het bidden voor de armen in deze wereld? Is God bezorgd dat Irakese mannen (vrouwen en kinderen) sterven, of is Hij alleen bezorgd over “onze troepen”?

God houdt van Amerikanen, maar Hij houdt ook van Irakezen, Palestijnen, Russen en Chinezen. Ik ben me er van bewust dat de meeste Christenen dit begrijpen; maar ik weet niet zeker of we naar dit principe leven. We moeten stoppen met deze promotie van Amerika. Het is niet Amerika, maar Jezus Christus Die we zouden moeten promoten. Hij is de bron van ons leven en het brandpunt van ons zien!

Ken Eckerty

God is Not a Republican

De dingen zijn vandaag precies zoals God ze wil hebben

A.E. Knoch

Een overspelige viering

Kort na de Golfoorlog in 1992 bezocht ik een July Fourth^(*4) aanbiddingsdienst in een bepaalde megakerk. Midden in de zaal stond een groot kruis naast een even grote Amerikaanse vlag. De gemeente zong lofliederen, vermengd met patriottische liederen als “God Bless America.” Het hoogtepunt van de dienst draaide om een video van een bekende Christelijke generaal die een patriottische toespraak hield over hoe God Amerika en haar militaire troepen had gezegend, met als bewijs de snelle en vrijwel “slachtoffer vrije” overwinning die “Hij ons gaf” in de Golfoorlog (Irakese doden werden kennelijk niet gerekend als “slachtoffers” die het waard waren opgemerkt te worden). Terwijl hij sprak speelde er op de achtergrond triomfantelijke militaire muziek.

De video sloot af met een scene van een silhouet van drie kruisen op een heuvel met een Amerikaanse vlag wapperend op de achtergrond. Majestueuze, patriottische muziek donderde nu uit de luidsprekers. Plotseling verschenen er vier gevechtsvliegtuigen aan de horizon, vlogen over de kruisen en gingen dan uit elkaar. Terwijl ze over de camera raasden, verschenen de woorden “God bless America” op het scherm voor de kruisen.

De gemeente reageerde met een geweldig applaus, een staande ovatie. Ik zag verscheidene mensen tranen uit hun ogen wrijven. Jazeker, terwijl ik als bevroren in mijn stoel was blijven zitten, ook ik kreeg tranen in mijn ogen, maar om een heel andere reden. Ik was geslagen met een verschrikkelijk verdriet.

Gedachten raceten door mijn hoofd: Hoe kon het kruis en het zwaard zo grondig met elkaar verweven zijn geraakt, zonder dat iemand het in de gaten had gekregen? Hoe kon Jezus’ zelf-offerende dood verbonden zijn met vliegende doodsmachines? Hoe kon Golgotha verbonden zijn met bommen en raketten? Hoe kon Jezus’ volk applaudisseren voor tragisch geweld, ongeacht waarom het gebeurde en ongeacht hoe zij voordeel zouden kunnen hebben van de uitkomst? Hoe kon het Koninkrijk van God terug gebracht zijn tot dit soort gewelddadig, nationalistisch stammengedoe? Heeft de kerk sinds de Kruistochten dan helemaal geen vooruitgang geboekt?

Ja, ik vroeg me af hoe deze triballistische, militaristische, religieuze viering ook maar enigszins verschilde van die welke ik kort ervoor had gezien op de televisie, uitgevoerd door de Taliban Moslims, die hun geweren omhoog hielden terwijl zij vreugdevol Allah prezen voor de overwinningen die zijn geloofden dat “hij hen had gegeven” in Afghanistan?

Dit is de manier waarop *alle* versies van het koninkrijk van de wereld werken.

Gregory A. Boyd

The Myth of a Christian Nation, p. 87-89

De “beste” man voor de baan zal nooit gekozen worden.

Dit zou tegengesteld zijn aan Gods huidige doelstelling

“Goede doelen” zijn een misleiding

Er wordt in de wereld van vandaag gestreden voor vele “goede doelen” en die dienen vaak als afleidingen voor de Christen, omdat zij onze aandacht wegtrekken van onze ware roeping. In de meeste gevallen is er geen reden om te twijfelen dat ze goed en rechtvaardig zijn, maar ze houden zich alleen bezig met de symptomen - ze laten de ziekte onaangestast. Eeuwen lang heeft de kerk de wereld pleisters aangeboden voor een diepe, dodelijke wond.

Rick Joyner

There Were Two Trees in the Garden (1986).

*Ik ben geen politicus. Ik heb nooit gestemd.
Maar ik zal in de toekomst politicus worden!
A.E. Knoch*

Geen roeping, maar een afleiding

Zelfs de meest nobele politieke doelen kunnen een vorm van verderf zijn wanneer zij onze aandacht en inspanning afleiden van het werk van Jezus in de wereld. Voor gelovigen is dit visioen van wereldmacht niet een roeping, maar een afleiding - een ander voorbeeld van het goede dat de vijand is van het beste. Het is een verleiding die Jezus afwees - niet omdat het gevaarlijk was, maar omdat het triviaal was vergeleken met Zijn grotere opdracht.

Carl Thomas

Blinded by Might: Can the Religious Right Save America? (1999), p. 94

De Constantijnse manier van denken

Constantijn legaliseerde het Christendom in 313 na Christus en vanwege deze associatie met hem, ontplofte de religie onmiddellijk in populariteit. Binnen zeventig jaren werd ze uitgeroepen tot de officiële religie van het Romeinse Rijk - het een misdaad makend als men geen Christen was. De eerste opgetekende keer dat Christenen heidenen doodden gebeurde al kort daarna. In de kortst mogelijke tijd breidde de militante kerk haar macht uit door in heel Europa landen en volken te veroveren, hen dwingend tot Christen gedoopt te worden of anders te sterven. Zoals Karel de Grote zijn Christelijke troepen opdroeg in hun verovering van de Saksen:

“indien er iemand van de Saksen onder hen ongedoopt schuil gaat, en indien hij veracht naar de doop te komen ... en heiden blijft, laat hem dan sterven.”

De kerk was “de kerk militant en overwinnend” geworden.

Wat volgde was een lange en vreselijke geschiedenis van mensen die het zwaard gebruikten “in de Naam van Jezus voor de heerlijkheid van God”. Hoewel er, uiteraard, vele heerlijke voorbeelden zijn van Christ-achtige mensen en bewegingen doorheen de kerkgeschiedenis, handelde de heersende kerk als geheel - het “Christendom” - ongeveer net zo slechts als de meeste versies van de koninkrijken van de wereld.

*De weg van de mens mag dan schijnbaar
naar een hopeloos einde leiden,
maar Gods weg leidt in feite naar een eindeloze hoop.*

Augustinus was de eerste theoloog die de kerk op een officiële wijze op één lijn bracht met het gebruik van het zwaard, en het was ook nog tegen een mede-Christelijke groep, de Donatisten. De Donatisten geloofden onder andere dat de alliantie tussen kerk en staat, die sinds Constantijn was opgelegd, de zuiverheid en integriteit van de kerk ondermijnde, en wilden de kerk zuiver houden.

Augustinus rechtvaardigde het gebruik van kracht door te beweren dat het toebrengen van tijdelijke pijn om iemand te helpen eeuwige pijn te ontlopen, gerechtvaardigd was. Omdat God de kerk de macht van het zwaard had gegeven, zo redeneerde Augustinus, had ze de verantwoordelijkheid Gods doelen in de wereld te bevorderen, net zoals een strenge vader de verantwoordelijkheid heeft zijn kind voor zijn eigen bestwil te slaan. Aangezien God soms vrees gebruikt voor de bestwil van de mens, mogen wij, die Gods vertegenwoordigers op aarde zijn - de kerk - vrees gebruiken ten behoeve van het evangelie. Als het doel het rechtvaardigt, dan is het gebruik van geweld als middel voor dat doel gerechtvaardigd. (Dit is in de kern van Augustinus’ “rechtvaardige oorlog” politiek.) Augustinus beriep zich daarbij op een recent edict van de keizer Theodosius om de “ketterij” van het Donatisme te criminaliseren en te pogen het tot uitroeiing toe te vervolgen. Dit veroorzaakte een tragisch precedent voor het hanteren van leerstellige verschillen van mening voor de volgende dertien honderd jaren.

Doorheen de Middeleeuwen en tot in de Renaissance werden miljoenen op de brandstapel verbrand, opgehangen, onthoofd en op andere wijzen omgebracht vanwege het weerstaan van een of ander aspect van de leer van de kerk of vanwege het er niet in slagen onder het gezag er van te opereren. Duizenden na duizenden werden op onvoorstelbare wijzen gemarteld in een poging een belijdenis van geloof in de Redder en de kerk uit te lokken; enkele van de macabere martelwerktuigen hadden zelfs de inscriptie “Heerlijkheid alleen aan God”.

Christengroepen als de Pauliciërs, Katharen, Albigenzen en Waldensen werden stadsgewijs afgeslacht - vaak inclusief vrouwen en kinderen - en Christenen in zowel West als Oost slachtten elkaar af in de Naam van Jezus, net zoals zij Moslims afslachtten. Vreselijke misdaden werden tegen de Joden uitgevoerd, in het bijzonder toen de Kruistochten gefinancierd moesten worden, en menigten vrouwen (schattingen variëren van tussen de zestigduizend en meerdere miljoenen) verbrand of opgehangen werden omdat men beweerde dat ze heks waren - van wie de meesten de aanklacht ontkenden. De kerk van inwonende vreemdelingen was een horde wrede oorlogsheren geworden.

De militante Constantijnse manier van denken liep door tot in de Protestantse Reformatie. Zolang ze een vervolgte minderheid bleven, wezen de Hervormers over het algemeen het gebruik van geweld voor religieuze doelen af. Maar zodra ze de macht van het zwaard kregen, gebruikten de meesten het net zo meedogenloos als het voordien tegen hen was gebruikt.

Ja, met uitzondering van de Wederdopers, vergoot iedere splintergroep van de Reformatie in de zestiende- en zeventiende eeuw bloed. Lutheranen, Calvinisten, Anglikanen en andere Protestantse groepen bevochten elkaar, bevochten de Katholieken en martelden Wederdopers en andere “kettters” bij de honderden. Het was pas toen het bloedvergieten economisch ondragelijk en in de “Dertigjarige oorlog” ondoenlijk was geworden, dat een bestand (de vrede van Westfalen) werd uitgeroepen en Christenen, in ieder geval in theorie, het geweld beëindigden.

Maar terwijl het Christelijk gebruik van het zwaard in Europa terzijde werd gelegd, ging het in de Nieuwe Wereld voort. Zoals God Kanaän aan Jozua gaf, zo beweerden velen, zo gaf God andere landen over aan de blanke Europese Christenen. In het denken van velen was de “kerk militant en overwinnend” op weg om de wereld voor Christus te veroveren, en allen die dit tegenstonden werden gezien als tegenstanders van God Zelf en verdienden de dood. Christenen die naar het lang onbewoonde land Amerika kwamen namen deel in de slachting van miljoenen autochtonen Amerikanen, alsook aan de slavernij van en moord op miljoenen Afrikanen als middel voor het veroveren van en vestigen van dit nieuwe land voor Jezus. Dat, zo stelde men, was de “bekend gemaakte bestemming” van Europeanen, en het waren niet slechts soldaten die door de zwaarden van Christenen stierven. Zoals gebruikelijk bij koninkrijk-van-de-wereld veroveringen, waren verkrachtingen, martelen als tijdverdrijf, roven en verbreken van een verdrag wijdverspreid.

Hoewel de gewelddadige uitwerking van de manier van denken van Constantijn nu grotendeels verboden is, is de manier van denken zelf ook vandaag nog zeer in zwang. Zeker, in sommige delen van de wereld houden Christenen zich nog steeds bezig met geweld tegen andere Christenen, Moslims, Hindoes en andere groepen. Maar zelfs binnen de grenzen van Amerika is deze manier van denken springlevend.

Als Jerry Falwell, een wijdverspreid gevoel onder conservatieve Christenen weerspiegelend, zegt dat Amerika terroristen op moest jagen en ze “in de Naam van de Heer allemaal op moet blazen”, gebruikt hij de manier van denken van Constantijn. Toen Pat Robertson verklaarde dat de Verenigde Staten President Chavez van Venezuela zou moeten vermoorden, maakte ook hij gebruik van de manier van denken van Constantijn. En wanneer Christenen door middel van wet proberen hun heilige wil op te dringen aan een select groepje zondaren, dan zijn ze in de kern van de zaak bezig met hetzelfde te doen, ook al staan de gewelddadige middelen voor het opleggen hen niet langer ten dienst.

Gregory A. Boyd.

The Myth of a Christian Nation (2005), p. 24.

Het oog-om oog koninkrijk

Het is niet moeilijk om in de passies getrokken te worden die het geweld van het koninkrijk van de wereld van brandstof voorzien. Ja, de demonische stammenpassie die “ons” tegenover “hen” plaatst, *schijnt* ons volkomen natuurlijk toe. Als jij mij slaat, dan is het mijn natuurlijk instinct om jou terug te slaan - niet om de andere wang toe te keren! Oog-om-oog, tand-om-tand - dat is wat het bloederige koninkrijk van de wereld doet draaien.

Gregory A. Boyd.

The Myth of a Christian Nation (2005), p. 24

Het ernstige gevaar van een regering in de naam van God

“Theocratie” is de ergste van alle regeringsvormen. Als we toch een tiran moeten hebben, dan is een roverbaron veel beter dan iemand van de inquisitie. De wreedheid van de baron kan soms slapen ... maar de inquisiteur ziet (ten onrechte) zijn eigen wreedheid en lust naar macht en vrees aan voor de stem uit de hemel, en zal ons oneindig kwellen, omdat hij ons kwelt met de goedkeuring van zijn eigen geweten, en zijn betere impulsen schijnen hem als verleidingen. En omdat de theocratie de ergste is, zal, hoe dichter een regering de theocratie nadert, deze steeds slechter zijn.

Van alle tirannieën zal een tirannie die oprecht uitgeoefend wordt voor het goede van zijn slachtoffers de meest onderdrukkende zijn. Het kan beter zijn te leven onder roverbaronnen dan onder almachtige morele betweters.

C.S. Lewis (1898-1963)

Of Other Worlds (p. 81)

The Humanitarian Theory of Punishment (Juni 1953)

Ons gebied van overwinning

Ons gebied van overwinning is niet in een aardse blik te vinden,

“niet het van ons waarneembare ziende, maar het niet-waarneembare; want het waarneembare is niet blijvend, maar het niet-waarneembare is aionisch” (2Korinthe 4:18;SW)

Of in een vleselijke strijd,

“want aan ons is niet de worsteling tegen bloed en vlees, maar tegen de soevereiniteiten, tegen de autoriteiten, tegen de wereldmachten van deze duisternis, tegen de geestelijke machten van de boosheid onder de hemelingen” (Efeze 6:12;SW)

Of door vleselijke middelen,

“want wij zijn de besnijdenis, degenen die, in geest van God, goddelijk dienstbetoon bieden en roemen in Christus Jezus en niet in vlees vertrouwd hebben” (Filippenzen 3:3;SW)

Nee, ons gebied van overwinning is in het geestelijke terrein, en is geheel te vinden in de *Persoon* van onze Heer, Jezus Christus! Hij is onze overwinning en triomf!

“God zij dank, Die ons altijd overwinning geeft in Christus en de geur van de kennis van Hem die door ons bekend gemaakt wordt in elke plaats” (2Korinthe 2:14;SW)

“Maar dankbaarheid aan God, aan Die ons de overwinning geeft door onze Heer, Jezus Christus.” (1Korinthe 15:57;SW)

Aangezien dit alles waar is, kunnen we onszelf niet verlagen tot de aardse, lichamelijke, vleselijke middelen van het politieke oorlogssysteem van de loop van deze boze aion. Ja, wij zijn wonderlijk verlost van zo'n een benarde toestand en geroepen tot een veel hoger gebied!

Theodore Austin-Sparks (1888-1971) heeft heel goed geschreven:

“Naar mate we betrokken raken bij de zaken van de koninkrijken van deze wereld, verliezen we onze magnetische roeping, en zullen we ons bezig houden met de chaos van waaruit heel wat nodig is om ons te bevrijden.”⁽⁵⁾

Dit is de historische tragedie geweest van het Christendom: het is op verschillende wijzen verbonden geworden met de koninkrijken en belangen van deze wereld, en dat is het geheim van haar geestelijk onvermogen. De kerk, die Christus' Lichaam is, is iets hemels, omdat Christus, haar Hoofd, opgevaren is; en alles wat in en door Zijn Lichaam naar beneden komt is hemels in bron en aard. Dit is volkomen verschillend van de zaken op Aarde. Bovendien is de kerk niet hier om het Koninkrijk van de Hemelen op de Aarde te vestigen of uit te breiden. Ze is hier om te getuigen van de Here,

Jezus Christus, om een getuigenis te brengen onder de natiën en om voor zichzelf leden te verwerven. Het Koninkrijk van de Hemelen is voor een latere dag.⁽⁶⁾

De revolutie van Jezus Christus

Hoewel sympathie hebbend voor de analyse van de revolutionairen van wat verkeerd was met de samenleving, en Zelf verkeerd ingeschat als revolutionair door de politieke gezaghebbers van Zijn tijd, bepleitte Jezus toch niet een politiek regime dat door kracht, door revolutionaire actie, aan de macht gebracht moest worden. Hij riep op onze vijanden lief te hebben, niet om hun vernietiging; Hij riep op voor bereidheid om te lijden, in plaats van kracht te gebruiken; Hij riep op voor vergeving, in plaats van haat en wraak. Men zou zelfs kunnen zeggen dat Jezus meer revolutionair was dan de revolutionairen, of op een totaal andere wijze revolutionair. De revolutie die Hij in gedachten had was een radicale verandering van hart aan de kant van de mensheid, een omvorming die inhoudt weg te trekken van zelfzucht en naar de gewillige dienst aan God en aan mensen in het algemeen.

Clark H. Pinnock

Reason Enough (1980).

Noot.

1. Deze sectie, "Politiek activisme", is genomen uit *Bible Students Notebook #223*, aangepast uit de geschriften van Jon Zens en Cliff Bjork, *God and Country: The Dangers of Contemporary Christian Americanism*.
2. Zie Appendix 3.
3. En ook geen Nederlander [toegevoegd door de vertaler].
4. July Fourth - de 4e juli, de Amerikaanse nationale feestdag
5. Sommige gelovigen, zelfs "Christelijke dienaren" verliezen het zicht op hun *hemelse doelstelling* en richten zich op aardse dingen. Één kerk, bijvoorbeeld, publiceert een maandelijks magazine dat in mijn postbus terecht komt. Het wordt niet verzonden door een politieke organisatie, maar is duidelijk gekenmerkt: "Uitgegeven door ----- Kerk." De laatste uitgave die ik op mijn bureau heb kan dienen als voorbeeld van hun gericht zijn. Er zijn vier en dertig (34) artikelen in deze *kerk*-publicatie; vijf en twintig (25) daarvan zijn politiek van aard. Dat betekent dat vijf en zeventig procent (75%) van de inhoud gewijd is aan dit soort zaken.
6. T.Austin-Sparks, *A Witness and a Testimony*, juli 1927.

Christenen die de oorlogsstaat gedogen en haar wazige kruistochten tegen het "kwaad", zijn misleid. Er is niets "Christelijks" aan het

agressieve militarisme van de staat, haar zinloze oorlogen, haar tussenbeide komen in de zaken van andere landen en haar groeiende imperium.

Laurence M. Vance
Christianity and War
2005, pagina ix

Hoofdstuk 12

De oorlogsstaat

Oorlog voeren als een vals systeem

Is niet heel het systeem van oorlog in deze tijd van genade niet anders dan nóg een vals systeem? Het is een systeem dat opgezet is tegen vlees en bloed, haar wapens gebruikend voor vleselijke dingen. In de kern van de zaak is het ultieme daad van ongenade. Oorlog voeren is tegengesteld aan alles wat God ons opdraagt te zijn. Het roept ons op de meest onchristelijke daden uit te voeren die maar denkbaar zijn. Oorlog doet hen die al laag van aard zijn nog lager zinken, zoals de recente gevangenis misbruik schandalen in zowel de U.K. als de U.S.A. laten zien.

Bill Petri

War and Grace (2006)

De wereld vrij maken van kwaad

Gevallen mensen neigen er naar hun eigen groep als rechtvaardig te bestempelen en elke andere groep die er tegenin gaat als kwaad. Als *zij* niet kwaad waren, zo willen we geloven, zou er geen strijd bestaan. Daarom, zo redeneert men, is de enige manier om de strijd te beëindigen “de wereld vrij te maken van dit kwaad,” zoals president George W. Bush zei na de terreuraanvallen op het World Trade Center. De “goeden” (onze stam) moeten het “kwaad” (hun stam) doven, daarbij alle middelen die ter beschikking staan gebruikend, inclusief geweld. Dit is de eeuwen oude mythe van *verlossend geweld*.

Gregory A. Boyd

The Myth of a Christian Nation (2005), p. 26.

Religieuze oorlogsophitsers

In 2003, aan de vooravond van de tweede Amerikaanse aanval op Irak, stond dominee John Hagee hand in hand met dominee Benny Hinn, biddend voor oorlog, in de naam van Jezus:

Ik bid voor onze president ... dat U hem de wijsheid van Salomo zou geven om onze natie in de oorlog zou leiden tegen de vijanden van rechtvaardigheid ... Ik bid God dat de vijand vernietigd zal worden en dat de engelen van de hemel voor de Amerikaanse en Britse troepen uit zullen gaan, zo verlossing brengend aan dat deel van de wereld, en, zeer zeker, verlossing aan Israel ... in Jezus naam. Amen^(*1)

Vrede door geweld?

Iedere vrede die door geweld is behaald, is een vrede die blijvend door geweld wordt bedreigd, zo er voor zorgend dat het bloederig spel eindeloos voort zal gaan. Volgelingen van Jezus moeten zich er van bewust zijn - en moeten andere helpen zich er van bewust te worden - dat de hoop van de wereld niet ligt in een bijzondere versie van het koninkrijk van de wereld, die de overhand krijgt in Babylons eindeloze oog-om-oog spel. De hoop van de wereld ligt in een koninkrijk dat niet van deze wereld is, een koninkrijk dat niet deelneemt aan oog-om-oog, een koninkrijk dat werkt met een geheel ander begrip van macht.

Gregory A. Boyd

The Myth of a Christian Nation (2005), p. 27.

Hoe krijg je een oorlog die werkt?

Om een oorlog gaande te krijgen - om er voor te zorgen dat mannen andere mannen doden die nooit iets tegen hen hadden en die ze zelfs niet kennen - moet de staat twee dingen doen: (1) mannen er van overtuigen van de staat te houden, en (2) de leden van andere staten haten. Het eerste is altijd gehuld in *patriottisme*, en leidt tot het aanvaarden van *interventionisme*. Het tweede is altijd gehuld in *nationalisme*, en leidt tot de haat ten opzichte van vreemdelingen binnen het eigen land.

Lance M. Vance

Christianity and War (2005), p. 88

Christenen in het leger

“Laat alle bitterheid en woede en toorn en misbaar en lastering van jullie weggenomen worden, samen met alle kwaad, maar wordt vriendelijk tegen elkaar, zacht medelevend, met elkaar genadevol omgaand, zoals ook God in Christus genadevol met jullie omgaat. Wordt dan imitatoren van God, als geliefde kinderen en wandelt in liefde, zoals ook Christus ons liefheeft en Zichzelf overgeeft voor ons, als naderingsgave en slachtoffer aan God, tot een welriekende geur” (Efeze 4:31-5:2;SW)

*Verspil geen tijd met vechten tegen de duisternis.
Koester je in het licht. Licht slokt duisternis op!*

Er is een alternatief voor de onophoudelijke, bloedige mallemolen: het is het Koninkrijk van God. Het is het leven van Christus leven door te bedanken voor de oorlogsmachine van het koninkrijk van de wereld en een radicaal andere, mooie, liefdevolle manier van leven tentoon te spreiden. Weigeren te doden om patriottische redenen is laten zien dat “we in feite onze identiteit in Christus serieuzer nemen dan onze identiteit met het rijk, de natie-staat, of de etnische terreurcel van waar we komen,” zoals Lee Camp zegt^(*).

Dus hoewel ik de oprechtheid en moed respecteer van Christenen die het met mij oneens zullen zijn en het hun taak voelen hun land met geweld te verdedigen, zie ik eerlijk gezegd geen weg om de beslissing te gedogen van een Christen om namens welk land dan ook te doden of voor welke andere reden dan ook.

Gregory A. Boyd

The Myth of a Christian Nation (2005), p. 1973

*Het zou een oneindig grotere ramp zijn als mensen
er in zouden slagen buiten God om perfect te regeren
A.E. Knoch*

Christelijke doders

Er is geen twijfel over dat vele van de soldaten verantwoordelijk zijn voor de recente dood en verwoesting in Fallujah Christenen zijn. En er is geen twijfel over dat veel Amerikanen die om meer dood en verwoesting in Irak en elders roepen, ook Christenen zijn.

Christelijke doders.

Deze zinsnede zou een tegenstelling in termen moeten zijn. Indien iemand naar Christenen zou verwijzen als overspeligen, dan zouden de meeste Christenen een buitengewoon verbaasde uitdrukking op hun gezicht krijgen. Maar wanneer Christenen in het leger voortdurend doden voor de staat, en Christenen die niet in het leger zijn roepen om meer doden in de naam van de staat, dan trekken veel Christenen niet eens een van hun wenkbrauwen op.

Laurence M. Vance

Christianity and War (2005), p. 24

Oorlog en de Christenen

De vroege Christenen waren totaal tegen oorlog voeren en geweld. Ze waren zeker geen lafaards; hoewel ze weigerden dienst te doen in het Romeinse leger, deinsden ze niet terug voor de leeuwen in de arena of voor onthoofding, liever dan een mede-mens te doden.

Bill Petri
War and Grace (2006)

Oorlog tegen terrorisme

Christenen die Bush' oorlog tegen het terrorisme steunen of er stil over blijven, zijn vreselijk inconsequent. Indien de staat zou zeggen: "Hier Christen, trek dit uniform aan, neem dit geweer, ga naar je geboorteplaats en dood je vader," dan zouden Christenen in afschuw terugdeinzen en weigeren de staat te gehoorzamen. Maar indien de staat zou zeggen: "Hier Christen, trek dit uniform aan, neem dit geweer, ga naar Irak en dood de vader van iemand anders," dan ben ik bang dat veel Christenen zouden antwoorden: "Wanneer vertrekt mijn vliegtuig?"

Waarom is het dat dezelfde Christen, die het eerste niet zou doen, geen enkel probleem heeft met het doen van het laatste?

Laurence M. Vance
Christianity and War (2005), p. 27

Oorlog maakt haat blijvend

De huidige oorlog waar de Verenigde Staten zich in betrokken vindt, heeft de activiteit van het terrorisme niet doen verminderen, maar heeft het eerder zien toenemen tot de hoogste niveaus die we ooit gezien hebben. Bloedvergieten schept meer bloedvergieten, wat op zich weer meer haat schept, wat weer meer geweld en haat verzekert. Dit is wat het voeren van oorlog voortbrengt. Het einde er van is nooit goed en het brengt nooit een vrede die blijvend is. De Verenigde Staten schakelt het terrorisme niet uit, maar met iedere daad van geweld schept men meer terroristen, die Amerika nog meer haten dan die aan hen vooraf gingen. Het hele wereldsysteem is versterkt tegen Christus, en de volken van de Aarde zijn in de tijdspanne van 6000 jaren in weinig anders betrokken geweest dan het opbouwen en versterken van zulke burchten. De leer van genade gaat uit tegen alle gecombineerde en geconcentreerde machten van weerstand van de hele wereld. En de oorlog moet gevoerd worden tegen iedere versterkte plaats van vergissing en zonde in het geestelijk gebied. Deze sterke burchten van vergissing en van zonde moeten neergehaald worden en in puin neergelegd worden door onze geestelijke wapens van kennis, lankmoedigheid, vriendelijkheid, liefde en de Heilige Geest, zoals we al gezien hebben.

Bill Petri
War and Grace (2006)

Moslim minachting begrijpen

Historisch waren de Kruistochten van 1096-1291 n. Chr. de meest prominente door de kerk goedgekeurde “rechtvaardige oorlogen”. De Rooms Katholieke Kerk heeft nooit enige verontschuldiging gegeven of uitdrukking van berouw getoond voor de Kruistochten; ze worden nog steeds als rechtvaardige oorlogen beschouwd.

Het hedendaags gebruik van “kruistocht” bewoordingen laat een totale geringschatting zien voor de verschrikkingen die tijdens de Kruistochten werden begaan en een gebrek aan verstaan van de minachting van Moslims voor “Christelijke” natiën, die ingekerfd werd door deze verschrikkingen. Veel historici nemen zelfs de positie in dat de Kruistochten in feite de Moslims hielpen om een levensvatbare religie te worden in het Midden-Oosten, door de Moslims te verenigen tegen een gezamenlijke vijand.

Hoofden van staten met een grote Christelijke bevolking hebben de retoriek van rechtvaardige oorlog gebruikt sinds de term voor het eerst werd gebruikt om gunst te verwerven voor militaire operaties. Is eenmaal een oorlog “rechtvaardig” verklaard, dan verdwijnen schijnbaar alle morele verplichtingen en kunnen Christenen steun verlenen en zelfs strijders voor het doel worden.

Bill Petri
War and Grace (2006)

*Wat zou er gebeuren als het Christendom feitelijk vrede gaat leren
en niet preventieve, aanvallende oorlogen?*

Ron Paul

Islamitische wrok

Veel van de diepgaande wrok die Islamitische terroristen voelen tegen “satan” Amerika, is gevoed door een culturele herinnering van wat Christenen de Moslims aandeden tijdens de Kruistochten. Gelovend dat Amerika een Christelijke natie is, richten zij hun collectieve, historisch verkregen haat er tegen.

De Christelijke versie van het koninkrijk van de wereld was in feite de ergste versie die de wereld ooit heeft gezien. Want dit was de versie van het koninkrijk van de wereld die de grootste schade heeft aangericht tegen het Koninkrijk van God. Niet alleen martelde en doodde het, zoals versies van het koninkrijk van de wereld vaak

doen - het deed het onder de vlag van Christus. Als geweld en onderdrukking al demonisch zijn, geweld en onderdrukking “in de naam van Jezus” is dat nog veel meer. De kerk van het Christendom bracht daarbij oneer toe aan de naam van Christus, Zijn Koninkrijk verbindend met de verschrikkingen die ze eeuwenlang uitvoerde. De weerstand die de meeste Islamitische landen vandaag tegen het Christendom hebben, is, in feite, gedeeltelijk te verklaren door het boosaardige gedrag van Christenen ten opzichte van de Moslims doorheen de geschiedenis.

Gregory A. Boyd

The Myth of a Christian Nation (2005), pp. 25,81

Eigenbelang en “ter wille van de samenleving”

Ver van het samen laten lopen van enige versie van het koninkrijk van de wereld met het koninkrijk van God, zouden Koninkrijk-van-God deelnemers een gezonde portie achterdocht moeten hebben ten opzichte van *iedere* versie van het koninkrijk van de wereld - *in het bijzonder die van hen zelf* (want hier is ze het meest verleidend om overspelig te worden). Op gezag van het Woord van God weten we dat hoe goed ook een bepaalde regering naar wereldmaatstaven kan zijn, ze is toch in sterke mate beïnvloed door gevallen machten en krachten.

*In ons wereldbeeld van vandaag staat alles op z'n kop.
Het is precies het tegengestelde van wat God voor ogen heeft.
A.E. Knoch*

In feite zou de Koninkrijk-van-God burger moeten weten dat, verre van het hebben van het ultieme antwoord op de problemen van de wereld, zelfs de beste versies van het koninkrijk van de wereld deel uitmaken van het probleem van de wereld.

Iedere versie van het koninkrijk van deze wereld verdedigt zichzelf en bevordert haar zaak door de eigenbelangen van haar burgers samen te ballen in één collectieve, tribale kracht, die iedere burger gewillig maakt om te doden en gedood te worden “ter wille van de samenleving.” Ze overleeft en gaat zo door met het verenigen en motiveren van haar onderdanen rond hun onderscheiden, collectieve identiteit, idealen, eigenbelangen en verlangen naar veiligheid - dat alles tegenover alle individuen en regeringen van wie de eigen tribale idealen, eigenbelangen en verlangen naar veiligheid botsen met de hunne of die bedreigen. Met dit doel demoniseert iedere versie van het koninkrijk van de wereld haar vijanden wanneer het nodig is de motivatie aan te wakkeren om oorlog te voeren en hen te overtuigen die bloed moeten verspillen dat hun zaak rechtvaardig is.

Gregory A. Boyd

The Myth of a Christian Nation (2005), pp. 55-56

Waar voeren we oorlog tegen?

Wat nu van ons die het “recht snijden” kennen? Wat zou ons antwoord moeten zijn op militaire dienst en het voeren van oorlog? Om een antwoord op deze vraag te krijgen moeten we gaan naar de pen van de apostel Paulus.

“Want wandelend in het vlees, strijden wij niet naar het vlees. Want de wapenen van onze oorlog zijn niet vleselijk, maar krachtig voor God voor het afbreken van bolwerken” (2Korinthe 10:3,4;SW)

Paulus stelt heel duidelijk dat de wapens van onze oorlogsvoering niet vleselijk zijn, dat wil zeggen: niet fysiek. Ik kan niet anders dan me, iedere maal als ik het nieuws zie, afvragen of het lichaam van Christus werkelijk deze belangrijke waarheid begrijpt. Ik zie de wereld met fysieke wapens oorlog voeren tegen de terreur, pogend een dodelijke slag toe te brengen aan vijanden die onze manier van leven zouden willen vernietigen. Onze wapens zijn niet lichamelijk; ze zijn niet die van het vlees, niet zoals de volken van de wereld ze gebruiken. Ze zijn niet als die welke door de veroveraars van de wereld gebruikt werden; noch zijn ze als die waarop de volken over het algemeen vertrouwen om hun zaak vooruit te helpen. Wij zijn niet afhankelijk van welsprekendheid, of van talent, of van leren, of weelde, of schoonheid, of van enige andere hulpen waarop de volken van deze wereld vertrouwen. Ze zijn niet als die welke voordeel willen verkrijgen van enige macht die onlosmakelijk met hen verbonden is, of de wapens die massaal geproduceerd kunnen worden. Kun kracht wordt alleen van God afgeleid. Want zij zijn machtig door God. Zij worden machtig of krachtig gemaakt door middel van God. Zij zijn van Hem afhankelijk voor hun werkzaamheid. Paulus heeft hier niet de wapens gespecificeerd waarop hij vertrouwde; maar hij had ze eerder gespecificeerd, zodat er geen vergissing mogelijk was. De volgende verzen laten zien wat deze wapens zijn:

*“in reinheid, in kennis, in geduld, in goedheid, in heilige geest, in ongeveinsde liefde, in het woord van waarheid, in kracht van God, door de gereedschappen van de gerechtigheid van de rechterhand en linkerhand”
(2 Korinthe 6:6,7;SW)*

Bill Petri
War and Grace (2006)

De Schepper is de enig verantwoordelijke partij

voor de uiteindelijke uitkomst
Arthur P. Adams

Christus tegenover oorlog

Christus zegt: “*Hou van je vijanden.*”

Oorlog zegt: “Haat ze!”

Christus zegt: “*Zegen hen die jou vervloeken.*”

Oorlog zegt: “Vervloek hen die jou vervloeken.”

Christus zegt: “*Doe hen het goede.*”

Oorlog zeg: “Maak ze kapot.”

Christus zegt: “*Bid voor hen.*”

Oorlog zegt: “Dood ze.”

Christus zegt: “*Ik ben niet gekomen om de levens van mensen te vernietigen, maar om hen te redden.*”

Oorlog zegt: “Ik ben gekomen om levens van mensen te vernietigen.”

Paulus zegt: “*Overwin het kwade met het goede.*”

Oorlog zegt: “Overwin het kwade door het kwade.”

Paulus zegt: “*Indien jouw vijand honger heeft, geef hem te eten.*”

Oorlog zegt: “Honger ze uit!”

Paulus zegt: “*Als hij dorst heeft, geen hem te drinken.*”

Oorlog zegt: “Wij worstelen niet tegen vlees en bloed.”

Daniël Vaniman (1835-1903)

Christ and War

Brethren Publishing House (1900)

Noot.

1. Tom Compton, *Praying for war, in the Name of Jesus.*
2. Lee Camp, *Mere Discipleship*, p. 148

Welk soort regering is de beste? Op school wordt de kinderen geleerd dat de vorm van regering waaronder zij zijn de beste is... Alle verschillende vormen van regeren, van anarchie tot absoluut despotisme, zijn in overeenstemming met het doel van God. Ze zijn alle slecht, aangezien ze niet onderschikt zijn aan God... Maar God maakt nu niet alle gezag slecht. Hij geeft zo nu en dan door middel van verandering goede heersers, omdat we de contrasten nodig hebben.... [Maar] het is hun falen dat Gods doelstelling vervult.

A.E. Knoch
Unsearchable Riches
Jaargang 36. 1945

Hoofdstuk 13

Het beïnvloeden van regeringen

Het Christendom probeert actief regeringen te beïnvloeden “voor Christus.” Maar God heeft de gelovige niet geroepen om regeringen te “beïnvloeden.” Ons terrein van invloed ligt veeleer op het individuele niveau. Het gaat om persoonlijke relaties. Wij brengen geen goddelijk licht met als doel “*het rechtsgebied van de duisternis*” te verlichten, maar om haar duisternis te contrasteren.

“te midden van een verkeerd en verdorven geslacht, onder wie jullie schijnen als hemellichten in de wereld” (Filippenzen 2:15;SW)

Neem Paulus in Rome, bijvoorbeeld. Hem werd door God de gelegenheid gegeven om invloed te hebben bij Caesars verwanten. Deze invloed was niet een aardse invloed, maar een hemelse - enkelen van hen omvormend tot heiligen.

“Jullie groeten al de heiligen, in het bijzonder die uit het huis van de keizer.” (Filippenzen 4:22;SW)

Zij die in het Lichaam van Christus zijn, zijn “*noch Jood noch heiden.*” “Heiden,” is, uiteraard, vertaald van hetzelfde Griekse woord, *ethnos*, dat ook weergegeven wordt met “*natiën.*” Gelovigen maken niet langer deel uit van de “*natiën*” (dwz. “*noch Jood noch heiden*”), maar zijn een “*nieuwe schepping*” (2 Korinthe 5:17), de

“ene nieuwe mens”(Efeze 2:15). Voor het Lichaam van Christus is er geen “ons” en “zij” van het nationalisme; wij zijn niet langer Amerikaan of Canadees, Virginiaan of Pennsylvaniër, noordeling of zuiderling, democraat of republikein, conservatief of liberaal, zodat wij “*vanaf het nu, niemand waarnemen naar het vlees*”(2 Korinthe 5:16;CLNT).

Aards heersen is niet voor ons. Ons gebied is in de hemelen

A.E. Knoch

Onze broeder Frank Kujawa stelt het passend op deze manier:

Galaten 3 vertelt ons dat wij “*noch Jood noch heiden*” zijn. Maar wat zijn we dan? Een nieuw schepsel in Christus! Wij nieuwe schepselen trekken niet langer lijnen in het zand. Alle lijnen zijn verschillen die conflicten veroorzaken. Conflicten kunnen een ander emotioneel verwonden en uiteindelijk leiden tot fysieke wonden, dood en oorlogen. Een persoon die in een conflict zit is niet vrij.

Denk er zo over: Paulus vertelt ons dat wij niet langer heidenen zijn. Tijdens zijn tijd was een heiden iemand die een andere nationaliteit had dan Joods. Daarom vertelt Paulus ons dat wij “niet langer van enige nationaliteit zijn.” Natiën en nationale leiders zijn voor hen die de Waarheid niet kennen. De Waarheid heeft ons vrij gemaakt.

Paulus’ instructies in verband met menselijke regeringen zijn beperkt tot onze houding en verantwoordelijkheid ten opzichte van hen die gezag dragen. Er is geen verslag van zijn instructie over ons beïnvloeden of veranderen van, of een ommekeer brengen in natiën. Onze opdrachten zijn:

“Ik moedig dan bovenal aan verzoeken, gebeden, pleitingen, dankzeggingen te doen voor alle mensen, voor koningen en voor allen die hooggeplaatst zijn, opdat wij een kalm en rustig leven mogen leiden, in alle toewijding en ernst” (1 Timotheüs 2:1,2;SW)

Paulus was niet politiek actief. Neem bijvoorbeeld het geval van de slavernij. We hebben geen enkel verslag dat Paulus pleitte of campagne voerde voor de afschaffing er van. *Dat* was niet *zijn* agenda! Hij was geen activist voor sociale en politieke verandering. Hoe vreselijk slavernij ook geweest mag zijn, en hoe eerbaar de zaak van de afschaffing mag zijn geweest, zo’n pleiten was feitelijk beneden zijn “*hoge roeping van God in Christus Jezus*” (Filippenzen 3:14;SW). Hij had een hemelse agenda waar hij naar streefde, mindere zaken overlatend aan lagere roepingen.

*God leidde het kwaad de wereld binnen
en Hij zal het er uit begeleiden
wanneer het Zijn doelstelling heeft bereikt
Frank Neil Pohorlak*

Paulus las regeringen en leiders van het kwaad van de slavernij (of enige andere zaak) niet de les. In plaats daarvan gaf hij, opmerkelijk, de slaven en hun meesters rechtstreek de opdracht:

“Slaven, weest gehoorzaam aan de heren naar het vlees, met vrees en beven, in eenvoud van jullie harten, als aan Christus, niet naar ogenlavernij, als mensenbehagers, maar als slaven van Christus, doende de wil van God vanuit de ziel, met goed gemoed slavend als voor de Heer en niet voor mensen, waargenomen hebbend dat al wat een ieder goed zou doen, dit zal hij terugontvangen van de Heer, hetzij slaaf, hetzij vrije. En heren, handelt met hen op gelijke wijze, wees traag met het dreigement, waargenomen hebbend dat hun Heer ook jullie Heer is in de hemelen, en bij Hem is geen voorkeur.” (Efeze 6:5-9;SW)

Deze passage is, wanneer je er goed over nadenkt, echt opmerkelijk; en het is slechts één voorbeeld van Paulus inzicht. Paulus was de hemelse apostel, schrijvend aan een hemels volk, over hun hemelse roeping en burgerschap. Hij geeft hen instructies over de details van het leven, hier op vreemde bodem, als ambassadeurs van hun thuisland, want we zijn echt verlost *“uit het gezag van de duisternis”* en zijn overgebracht *“in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde”* (Kolossenzen 1:13), Hem hebbend als onze *“enige Potentaat”* (1Timotheüs 6:14;SW), want *“ons burgerschap behoort in de hemelen, waaruit ook wij de Redder verwachten, de Heer, Jezus Christus”* (Filippenzen 3:20;SW). Neem met minder geen genoegen!

De era's van de natiën, waarin wij leven, brengen ons naar het hoogtepunt, de climax van het wanbestuur van de mens... Er is een zeer bekend werk, "De neergang en val van het Romeinse Rijk," dat het verval naspeurt van een van de grote natiën. Toch was Rome slechts een voorbeeld van alle andere. Alle andere natiën bevestigen min of meer dit patroon.

A.E. Knoch (1874-1965)
Unsearchable Riches
Jaargang 38, 1947

Hoofdstuk 14

Belasting en andere kopzorgen

Paulus en belastingen

Christenen zijn geen parasieten die de voordelen van tolwegen, post enz. genieten, zonder te helpen voor ze te betalen. Noch zijn wij verantwoordelijk voor de manier waarop de regering onze belasting gebruikt, net zo min als we dat zijn voor de manier waarop de luchtvaartmaatschappijen of de kruidenier het geld gebruikt dat wij voor hun diensten betalen. Er zitten geen addertjes onder het gras aan de opdracht in Romeinen 13:6-7.

"Want daarom ook betalen jullie belastingen, want zij zijn dienaren van God, juist op dit punt volhardend. Betaalt aan allen het verschuldigde, de belasting aan wie de belasting toekomt, de tol aan wie de tol toekomt, het ontzag aan wie het ontzag toekomt, de eer aan wie de eer toekomt" (SW)

Jezus en de Romeinse belastingen

Voordat we het belang overwegen van wat we op het punt staan te lezen uit het evangelie naar Lukas, zal het ons goed doen ons bewust te worden dat de Romeinen de overweldigers waren van de regering die aan de natie Israel was gegeven. Zij waren hun onderdrukkers en buitenlandse vijanden. Indien er ooit één groep is geweest die aanleiding hadden voor het niet betalen van belastingen, dan

waren dat zeker wel de Joden. Zij waren Gods natie. Een heidense natie onderdrukte hen.

Jezus werd ondervraagd over het betalen van belastingen aan Caesar. Zijn antwoord is te vinden in alle synoptische evangeliën:

“Is het ons toegestaan aan Caesar belasting te geven of niet?” Nu hun slimheid overwegend, zei Hij tot hen: “Toont Mij een denarius. Van wie heeft die een beeld en inscriptie?” Zij nu zeiden: “Van Caesar!” Hij nu zei tot hen: “Nu dan, geeft dat van Caesar aan Caesar, en dat van God aan God.” En zij waren niet krachtig genoeg om een uitspraak van Hem te krijgen voor de ogen van het volk. En zich verwonderend over Zijn antwoord, zwegen zij.” (Lukas 20:22-26; verg. Mattheüs 22, Markus 12)

Belastingzaken doen niet ter zake - Betaal ze!

Jezus maakte een zaak voor het betalen van belastingen: geen uitzonderingen!

Op gelijke wijze leven wij onder, onderschikken we aan en genieten we van de voordelen van een monetair systeem (hoe verdorven ook) waarvan het beeld en onderschrift is van een heidense natie. Zullen wij dan weigeren minder te doen dan Christus leerde?

Feitelijk deed Jezus zelfs nog een sterker beroep op het betalen van belastingen in Mattheüs 17:24-27. In deze passage stelt Jezus iedere zaak van *wettelijke* verplichting terzijde en leert dat er iets *hogers* aan de hand is.

“Bij hun komst nu in Kapernaüm, benaderen zij die de dubbele drachma ontvingen Petrus en zij zeggen: “Jullie leraar, draagt hij de dubbele drachma niet bij?” Hij zegt: “Jawel.” En in het huis komend, houdt Jezus hem tegen, zeggend: “Wat denk je, Simon? De koningen van de Aarde, van wie krijgen zij bijdragen of gemeentebelasting? Van hun zonen of van de vreemdelingen?” En Hij zegt: “Van de vreemdelingen.” Jezus beweert tot hem: “Dientengevolge zijn de zonen zeker vrijen. Maar opdat wij hen niet zouden valstrikken, ga, werp een vishaak in de zee en neem de eerste opstijgende vis en open zijn mond. Jij zal een stater vinden. Neem die. Geef hem voor Mij en jou.”(SW)

Christus' boodschap was aanvallend genoeg zonder enige verdere aanval toe te voegen in een niet ter zake doende zaak. Paulus herhaalt dit principe:

“Worden jullie geen struikelblok, noch voor Joden, noch voor Grieken, noch voor de ecclesia van God” (1Korinthe 10:32;SW)

C.R. Stam (1909-2003) schrijft over het onderwerp van belasting betalen,

Zij die, in onze dagen, klagen over een corrupte regering en zich het voorrecht aanmeten om te beslissen of zij wel of geen belastingen zullen betalen, zou zich moeten herinneren dat Paulus leefde onder de boosaardige Nero^(*1) en diens corrupte regering, en hij gebiedt ons onze belastingen te betalen (Romeinen 13:6-7) en onze Heer, ook levend onder heidens Rome, leerde Zijn discipelen hun belastingen te betalen (Mattheüs 22:16-21; 17:24-27). Dit is Gods Woord in deze zaak.^(*2)

Paulus' leer is voor het Lichaam van Christus

“Want de reddende genade van God verscheen aan alle mensen, ons opvoedend, zodat, de oneerbiedigheid en de wereldse verlangens verloochenend, wij verstandig en rechtvaardig en godvruchtig zouden leven in de huidige aion” (Titus 2:11-12;SW)

Het onderwijs van Paulus is duidelijk gereserveerd voor de heiligen. De leer van de genade (dwz. door genade gemotiveerd leven) wordt *alleen* aan de gelovige geleerd. Er is geen ongelovige ingeschreven in de school van de genade. Het religieuze systeem biedt slechts een goedkope imitatie (verg. 2 Timotheüs 3:5). Ze probeert het gedrag van de wereld te hervormen; maar de wereld is gewoon wie ze is in Adam. Wat ze nodig hebben is *Goed Nieuws!*

Aangezien Paulus' instructies voor ons zijn, hoe zouden we dan de volgende verzen toepassen op toestand van oorlog?

“Want wandelend in het vlees, strijden wij niet naar het vlees. Want de wapenen van onze oorlog zijn niet vleselijk, maar krachtig voor God voor het afbreken van bolwerken” (2Korinthe 10:3-4;SW)

“Doet de wapenuitrusting van God aan, opdat jullie kunnen standhouden tegen de krijgslisten van de Lasteraar, want aan ons is niet de worsteling tegen bloed en vlees, maar tegen de soevereiniteiten, tegen de autoriteiten, tegen de wereldmachten van deze duisternis, tegen de geestelijke machten van de boosheid onder de hemelingen” (Efeze 6:11,12;SW)

“Maar indien uw vijand zou hongeren, geef hem de bete, indien hij dorst heeft, geef hem te drinken, want dit doende zul jij vurige kolen ophopen op zijn hoofd” (Romeinen 12:20;SW)

Denk er aan hoe tegengesteld deze verzen zijn aan het doden van een ander in de strijd. Is dit ons goddelijk doel? Zouden wij betrokken moeten zijn bij het afslachten van de heiden? Is dit de rol waartoe God ons heeft geroepen? Of ... zouden we hen moeten uitnodigen om *“met God verzoend te zijn”* door het *“goede nieuws van de blijde God”*?

Wat nu indien, terwijl wij actieve deelnemers zouden zijn in een oorlog, wij een mens zouden doden die een medegelovige was? Moeten wij de wapens opnemen tegen medeleden van het Lichaam van Christus voor het veronderstelde *nationale* goed? Zou zoiets kunnen gebeuren? Gebeurde het niet tijdens de Amerikaanse *Burgeroorlog*? Broeder tegen broeder, niet alleen in biologische zin, maar ook in de geestelijke? Men zou er serieus over deze zaak moeten nadenken voordat de gelovige patriottisch ten oorlog trekt.

Of, hoe zouden we het volgende vers moeten toepassen op een politieke campagne?

“niemand lasterend, vredelievend te zijn, mild, zachtmoedigheid tonend aan alle mensen” (Titus 3:2;SW)

Of, hoe zouden we dit vers toepassen op een rechtszaal?^(*)

“maar wordt vriendelijk tegen elkaar, zacht medelevend, met elkaar genadevol omgaand, zoals ook God in Christus genadevol met jullie omgaat” (Efeze 4:32;SW)

Of, hoe zouden we dit vers toepassen op de doodstraf?

“vergelddt niemand kwaad met kwaad, voorzie in het goede met het oog op alle mensen” (Romeinen 12:17;SW)

En de lijst zou nog door kunnen gaan.

Moeten we ons leven compartimentaliseren - heilig leven en werelds leven? Moeten we het leven van Christus in ons “aan” en “uit” schakelen? Moeten we de instructies van onze Redder door Paulus alleen volgen wanneer het ons past?

Hoe zouden we deze verzen kunnen toepassen op de contexten die we hebben aangedragen? Eenvoudige gezegd zie ik niet hoe we dan zouden kunnen. Het zal niet werken! We opereren in een geheel ander gebied!

Zouden we moeten proberen het nationalisme te “Christianiseren”? Misschien zouden we hen moeten vragen die leefden in de vierde eeuw, onder de

“Christelijke” Constantijn; of hen die leefden in de donkere Middeleeuwen, onder het Rooms Katholicisme; of hen die leefden in Johannes Calvijn’s “Christelijke Geneve”⁽⁴⁾ of, ja, zij die leefden in de Puriteinse kolonie van Massachusetts.⁽⁵⁾

De “religieus rechtsen” zijn niet meer vrienden van Paulus dan de “niet-religieus linksen”.⁽⁶⁾ Denk er aan dat de boom in de hof de boom van kennis van *goed* en *kwaad* was! Pas net zo goed op voor het goede van de mens als voor het menselijk kwaad!

Lloyd Hartzler merkte op,

De staat zou niet effectief kunnen werken door de principes van de ethieken van het Nieuwe Testament. Stel dat wetshandhavers zouden proberen de ethiek van genade te gebruiken bij het hanteren van dieven, moordenaars en verkrachters?

Zou, zo mogen we vragen, de gelovige ook in het systeem van de overheid kunnen werken op basis van de principes van Paulinische waarheid?

Luister naar wat John Saunders te zeggen heeft over onze identificatie met menselijke regering:

In werkelijkheid zijn Amerikaanse Christenen, Russische Christenen - alle Christenen - geroepen om te leven als vreemdelingen en buitenstaanders, zelfs in de landen waarin we geboren zijn (2 Korinthe 6:16-18) ...

Wanneer de vijand het volk van de Heer er toe kan krijgen te worstelen met vlees en bloed, dan is zijn doel bereikt, want dan hij heeft de kerk ontwapend. Hoe dwaas zijn wij dat wij onze goddelijk krachtige wapens van de Geest neerleggen ten gunste van de nietige wapens van slechts mensen. Indien wij onze ogen wegkeren van ons Hoofd, de Here Jezus, en ons vertrouwen stellen in menselijke instituten en de kracht van het vlees, dan hebben we de slag verloren (zelfs al schijnt het voor een ogenblik dat wij gewonnen hebben), en wat nog erger is, we hebben ons getuigenis verloren!

Wij houden deze waarheden als voor vanzelfsprekend, dat alle mensen door hun Schepper begiftigd werden met bepaalde, onvervreembare rechten, waaronder het recht op leven, vrijheid en het najagen van geluk.

Dit zijn zeker aantrekkelijke, hoogdravende woorden, maar ze hebben geen punt of komma aan Schriftuurlijke onderbouwing. De ongelovige die ze schreef haalde zijn ideeën zeker niet uit de Schrift. Dat is waarom hij zei dat het “vanzelfsprekend” was - met andere woorden, het klonk hem goed in de oren. En van dat wankele

fundament zijn wij die vandaag in Amerika wonen zo verslaafd aan onze afgoden van vrijheid en materialisme, dat we ze regelrecht in de kerk en onze Christelijke praktijk hebben ingebakken.

“Leven, vrijheid en het najagen van geluk” mogen dan wel samenvallen met het Christendom dat door de Kruisvaarders werd gepraktiseerd in de Middeleeuwen, maar het heeft zeker niets gemeen met het koninkrijk waarvan onze Heer de Koning is

Begrijp me niet verkeerd. Ik geef er de voorkeur aan te leven in een vrije samenleving boven het alternatief. Maar indien mijn lust naar vrijheid mij verblindt met de koninkrijken van deze wereld, dan zou het beter zijn te leven onder een tirannie dan mijn geboorterecht in Christus te verkopen voor de materialistische losbandigheid van het democratische kapitalisme. Leven in Amerika doet ons van de wereld houden, omdat we het hier het beste er van hebben. Op de een of andere manier vertellen wij Christenen onszelf dat ons land, boven alle anderen, door God verordend is en is geroepen om voor Hem een speciale natie te zijn. Dit idee is net zo deugdelijk als de “vanzelfsprekend” gedachte.

Het gevolg van dit alles is dat de meeste Christenen in Amerika zichzelf *identificeren* met het wereldsysteem en, feitelijk, er mee getrouwd zijn. Wij zijn geroepen vreemden en buitenlanders te zijn, zelfs in het land van onze geboorte.

Waarom zeggen we steeds “wij” als we naar ons land verwijzen? God bracht ons uit het koninkrijk van de duisternis en in het Koninkrijk van Zijn wonderlijke licht. Toch wil de grootste beweging van Christenen in het Amerika van vandaag de controle over de regering en haar noodzakelijke instituten grijpen, opdat we “opnieuw” een Christelijke natie hebben. Deze natie is zo Christelijk als een potje (Amerikaans) voetbal waarbij de toeschouwers een paar ogenblikken stil worden terwijl de een of andere geestelijke een afsmeiking uitspreekt. Wat de vijand doorheen de eeuwen niet in staat is geweest te doen, daar is de kerk van Amerika in geslaagd te doen door losbandigheid.

Ik ben me niet onbewust van de talrijke boeken die geschreven zijn over de stichting van Amerika en over onze “speciale” relatie met God en onze “heilige” erfenis. Het probleem is dat geen steek van dit denken naast de Schrift gelegd kan worden. Nergens heeft de Heer Zijn volk opdracht gegeven er op uit te gaan en een natie te grondvesten die gebaseerd is op Bijbelse of soortgelijke principes. Het feit dat mensen zoiets hebben gedaan in de naam van God is helemaal geen verzekering dat Hij het meer verlangde dan toen Hij bij Herodes stond toen die de tempel “verfraaide.” Wij Amerikanen begrijpen dit niet, omdat, diep geworteld in onze harten, het waanidee zetelt dat God o zo dankbaar is voor iedereen die het

een of andere hoogvliegende idee wil lanceren - als zij het alleen maar doen in Zijn Naam.^(*8)

Noot.

1. “De Romeinse regering ... vergoddelijkte Nero, runde een welzijnsstaat, en sponsorde vele heidense praktijken. Rome gebruikte haar belastinggelden zeker niet zoals Christenen het zouden verlangen. De belastingontvangers van Jezus’ tijd, die gewoonlijk geen salaris ontvingen maar veeleer rijk werden door te overvragen en de mensen te bedotten, gebruikten zeker niet faire methoden van belastingheffing. Maar Jezus en Paulus spraken beiden zeer duidelijk over het onderwerp: de Christen behoort zijn belastingen te betalen.” - John Eidsmor, *God and Caesar; Christian Faith & Political Action* (Westchester, IL; Crossway, 1984), p. 37.
2. Cornelius R. Stam, *Commentary on the Epistle of Paul to the Romans* (Chicago: Berean Bible Society, 1981). P. 310.
3. Zie Appendix 3, *Jury taak*.
4. Zie Appendix 2: *Johannes Calvijn’s Geneve*
5. “De Puriteinen ontvluchtten niet religieuze vervolging door zich in Amerika te vestigen, maar paradoxaal vestigden die. De historicus Miller verklaarde terecht: ‘De regering van Massachusetts, en ook die van Connecticut, was een dictatuur, en pretendeerden nooit iets anders te zijn; het was een dictatuur, niet van een enkele tiran, of van een economische klasse, of van een politieke groepering, van de heiligen en wederborenen.’ Hij stelt verder: ‘Zij handhaafden hier precies wat zij in Engeland handhaafden, en als zij hen die in New England hen die het met oneens waren verjaagden, in het gevang wierpen, geselden of ophingen, dan zouden zij hetzelfde in Engeland gedaan hebben als zij daartoe de macht hadden gehad.’” Laurence M. Vance, *The other side of Calvinism* (Pensacola: Vance Publications, 1991) p. 9
6. Het religieuze rechts is gevuld met hen die gemotiveerd zijn met overheersings- en reconstructie-theologie. Zij *schijnen* de goede strijd te strijden, maar bent u zich bewust van de leer en doelstellingen van hen die er zulke gedachten op na houden? Als u dat zou zijn, dan zou u geschokt zijn! Indien zij die zulke gedachten hebben de controle hadden, dan zouden ze *niet* uw vriend zijn. Voor een blik op deze leer, uit het werk van hun eigen leiders, zie *Vengeance Is Ours*, door Albert James Dager (Redmond, WA; Sword Publishers, 1990).
7. Lloyd Hartzler, *The Christian and The State*, p. 7
8. John Saunders, *The Tiger is Dead* (Memphis; Guardian Books, 1989). Pp. - 74-79.

“Regering door het volk.” Het is van het hoogsten belang dat het volk als geheel een gelegenheid wordt geboden om zichzelf te regeren. Zonder dit zou Gods grote demonstratie van menselijk onvermogen verre van overtuigend zijn. Niet alleen dat, maar het is zeer behulpzaam om zoveel verschillende vormen van volkshoerschappij te hebben.

A.E. Knoch
Unsearchable Riches
Jaargang 38, 1947

Hoofdstuk 15

Gezag, onderschikking en gehoorzaamheid

Onderschikking aan vreemde gezaghebbers

Wanneer wij onze paspoorten nemen en een vreemd land bezoeken, dan zouden we altijd ons beste gedrag moeten tonen terwijl wij daar zijn. Omdat wij als gelovigen burgers van de hemelen zijn, betekent niet geen ontzag zouden moeten hebben voor de gezaghebbers van het vreemde land waarin we tijdelijk verblijven.

In Christus is er *“geen slaaf en geen vrije”* (Galaten 3:28;SW), maar toch draagt Paulus slaven op *“onderschikt [te] zijn aan de eigen heren”* (Titus 2:9;SW). In Christus is er *“noch mannelijk noch vrouwelijk”*(Galaten 3:28;SW), maar Paulus leert vrouwen nog steeds *“onderschikt [te zijn]... De vrouwen aan de eigen man”* (Efeze 5:22;SW). In Christus zijn we hemelse burgers, maar Paulus staat er toch op dat we onderschikt zijn aan regeringen en gezaghebbers (Romeinen 13:1-7; Titus 3.1; verg. 1 Petrus 2:13-14).

De betekenis van gezag

Noah Webster definieert gezag als “kracht of recht om opdracht te geven of om te handelen.” Het zou duidelijk moeten zijn aan de gelovige dat het God Zelf is Die de Gezaghebber van het universum is. In feite is het Zijn gezag dat het enig *natuurlijke* en *absolute* gezag is. Al het andere gezag in het universum is *gedelegeerd* en *afgeleid* van het Zijne.

Wanneer God gezag delegeert is het een zeer serieuze zaak voor degenen aan wie het wordt toevertrouwd, en voor degenen die zich er aan onderschikken. Allen die

door God met gezag worden bekleed, zijn dienaren van God, of dat nu gezag thuis is (Efeze 5:22-6:3; Kolossenzen 3:18-22), regeringsmacht (Romeinen 13:1-7; Titus 3.1; 1 Petrus 2:13-14) of op de werkplek (Efeze 6:5-7; 1 Timotheüs 6=1; Titus 2:9-10). Zij aan wie God gezag delegerde zijn *aanspreekbaar voor Hem* voor dat gezag.

Het enig juiste antwoord op gezag

Het voornaamste antwoord op gezag is *onderschikking*. Het is de tegenhanger van gezag. Onjuiste houdingen ten opzichte van gezag zijn een belediging voor de bron van alle gezag - God Zelf.

Onderschikking is een afstotende term geworden in onze dagen. In het denken van velen heeft het vaak de klank van minderwaardigheid, zwakte, ongelijkheid, of zelfs slavernij en onderdrukking. Maar, onderschikking beschrijft in de hoofdzaak de manier waarop een relatie wordt geordend, gestructureerd en uitgevoerd. Onderschikking betekent niet dat iemand minder belangrijk of minderwaardig is. Het is van groot belang dat wij een helder begrip hebben dat onderschikking *niet* een zaak van “minderwaardigheid” is, maar gewoon een van “functie.”

Wat onderschikking is

Het Griekse woord voor onderschikken is *hupotasso* (*hupo* = onder, en *tasso* = op volgorde zetten). Onderschikking is de daad van toegeven aan het gezag van iemand anders. Het is het tegengesteld aan weerstand of verzet. Zoals in het geval van een verkeerslicht, is toegeven een daad van “voorrang verlenen” of “een ander het recht van voorrang verlenen.”

Ware onderschikking zoals openbaar gemaakt in Christus

“En Hij [Jezus] daalde met hen (Jozef en Maria) af en kwam in Nazareth en was hen onderschikt” (Lukas 2:51;SW)

De aard van onderschikking kan hier in dit vers duidelijk gezien worden. Christus *Zelf* stond onder gezag. Betekent dit dat Hij minderwaardig was aan Jozef en Maria? *Nee!* Waren zij beter dan Hij? **ABSOLUUT NIET!** Laten we het nog een keer zeggen: gedelegeerd gezag en onderschikking hebben *niets* van doen met minderwaardigheid en meerderwaardigheid, maar met functie!

Onderschikking is de door God verordende manier waardoor individuen met elkaar kunnen omgaan en op juiste wijze en ordelijk al hun daden, kundigheden, ideeën, wijsheid, talenten, opvoeding enz. kunnen kanaliseren.

Meer dan iets anders is onderschikking een houding van het hart ten opzichte van gezag. Zoals we in de laatste passage zagen, onderschikte zelfs Christus, toen Hij op Aarde was, Zich aan goddelijk ingesteld gezag.

De relatie tussen absolute onderschikking en relatieve gehoorzaamheid

Onderschikking en gehoorzaamheid dienen niet door elkaar gehaald te worden.^(*1) Onderschikking heeft in hoofdzaak met *houding* te maken. Gehoorzaamheid heeft, aan de andere kant, voornamelijk met *inschikkelijkheid* aan gezag te maken (dwz. met daden).

Watchman Nee duidt aan,

Wanneer *gedelegeerd* gedrag (mensen die Gods gezag vertegenwoordigen) en *direct* gezag (God Zelf) met elkaar in conflict komen, kan men zich onderschikken maar niet gehoorzaam zijn aan het gedelegeerde gezag.^(*2)

Ingewikkeldheid van gehoorzaamheid

Gehoorzaamheid wordt vaak ingewikkeld gemaakt door de complexe, veel lagige regeringen die in westerse samenlevingen vaak voorkomen.

Voorbeeld: In de Verenigde Staten heeft men lokale, county , staat en federale instellingen en gezaghebbers, om maar niet de internationale te noemen, zoals de Verenigde Naties. Deze instellingen of gezaghebbers kunnen niet altijd in harmonie zijn. Hoe zou het ook kunnen, met honderden miljoenen wetten in de boeken, letterlijk dagelijks toenemend en miljoenen regeringsambtenaren?

Er is ook het mogelijke conflict tussen regeringsdocumenten en de persoonlijke richtlijnen door gezaghebbende regeringsvertegenwoordigers. Wat nu als een individu (zoals een president, een gouverneur, een ambtenaar, een politieagent enz.) of een groep individuen (zoals het parlement, een bureau, een comité, een raad, een directie enz.) die met macht zijn bekleed, van ons daden verwacht die tegen regeringsdocumenten in gaan (zoals de grondwet, een andere wet, de “Bill of Rights, enz.)?

We spreken hier *zeker niet* over slechts hypothetische gevallen. *Absolute* gehoorzaamheid aan menselijke gezaghebbers is zo nu en dan onmogelijk. Zoals een bron stelt,

Er zijn zoveel wetten over misdaden, de kans dat je er één tijdens je leven breekt zo astronomisch, dat het DNA er doet uitzien als eenvoudige wiskunde!^(*3)

Indien iemand *absolute* gehoorzaamheid aan alle menselijke gezaghebbers bepleit, dan, wanneer zulke gezaghebbers met elkaar van mening verschillen, is de vraag:

welke methode kan duidelijk vanuit de paginas van de Schrift worden getoond om zulk een conflict op te lossen?

Geen andere God voor Mij

Zij die bekend zijn met de Schrift weten dat het woord “god”^(*) een breed gebaseerd woord is - het is de titel van een magistraat. Wanneer we het gebruiken met een hoofdletter “G”, verwijzen we naar de *allerhoogste* Magistraat - “God.” Wanneer het wordt gebruikt met een kleine “g”, dan is het een verwijzing naar een mindere magistraat - een *onder* “God.” Dat is de reden waarom God dit gebod aan Israel gaf,

“*Er komen bij jullie geen andere elohims [goden] voor Mijn aangezicht*”
(Exodus 20:3;SW)

De zaak is niet dat Israel geen andere “goden” konden hebben die ze eerden, of gehoorzaamden. De zaak was dat er geen *vóór* Hem kon zijn. We zien dit benadrukt in de *Concordant Literal Old Testament* as

“There shall not come to be other elohim for you **in preference** to Me.”
(Dit “in preference” heeft met “voorkeur geven aan” te maken. Vertaler)

Hij, en Hij alleen, moest Israels “God” zijn, met een hoofdletter “G”. Uiteraard delegeerde Hij onder hen die het gezag zouden hebben van een *lagere* magistraat.

“*Jullie zijn elohims en jullie zijn allen zonen van de Allerhoogste*” (Psalm 82:6;SW)

De Goddelijke lijn van bestuur

We leren in dit alles een simpel principe. Hoewel er andere magistraten zijn (dwz. “goden”) op Aarde, kan geen van hen een plaats *vóór* Hem innemen, de Allerhoogste Magistraat - “God.” Daarom, wanneer er een direct conflict is (door God verordend, natuurlijk!), tussen een lagere magistraat en de *Hoogste* Magistraat, dan zullen we buigen voor de Hoogste en Hem gehoorzamen, ook al betekent het dat we de lagere ongehoorzaam moeten zijn. Zij mogen dan een “god” zijn, maar zij zijn niet *de* “God.” Alleen God kan onze *hoogste* trouw, aanbidding en gehoorzaamheid bezetten. Alle andere “goden” zijn aan Hem *onderworpen*. Daarom, indien Gods onthulde wil voor de gelovige tegengesteld is aan de wil van aardse gezaghebbers, is dat omdat Vader een getuigenis verlangt dat door Zijn gekozenen gegeven dient te worden, een demonstratie van de dwaasheid van de mens om in contrast gesteld te worden met Zijn wijsheid en suprematie.

Onderschikking is absoluut Gehoorzaamheid is relatief

Hoewel onderschikking aan aardse gezaghebbers duidelijk in de Schrift wordt geleerd, bepleiten sommigen dat die ook *absolute gehoorzaamheid* vereist. Dat is niet het geval.

De belangrijkste passages die gewoonlijk worden gebruikt om zo'n standpunt te verdedigen zijn Romeinen 13:1-7; Titus 3.1 en 1 Petrus 2:13-14. In alle drie passages is het onderwerp "*onderschikking*" en niet "*gehoorzaamheid*."

"Laat iedere ziel onderschikt zijn ... onderschikt te zijn" (Romeinen 13:1,5;SW).

"onderschikt te zijn" (Titus 3:1;SW)

"onderschikt zijn" (1 Petrus 2.13;SW)

In elk van de bovenstaande gevallen is het woord "onderschikt" het Griekse woord *hupotasso*. Zoals eerder opgemerkt, is het een samengesteld woord: *hupo* - dat "onder" betekent, en "*tasso*" dat "in volgorde zetten" betekent; dus: "in volgorde zetten onder."

Hier zijn een paar bronnen in verband met *hupotasso*:

ONDER-ZET (Concordant Keyword Concordance)

Zich onderschikken (James Strong #5293)

Zich voegen onder (Josepg Thayer)

In hoofdzaak een militaire term, onder rangschikken (W.E. Vine)

Zich in rangorde opstellen (Robert Young)

In volgorde plaatsen, plaatsen op ordelijke wijze (Spiros Zodhiates).

Hupotasso geeft orde en structuur aan. Zoals een lexicon stelt:

Het betekent ten eerste de exacte plaats aanvaarden die God heeft toegewezen, je rang houden in de een of andere gemeenschap.^(*5)

Daarom verhoudt het gebruik van *hupotasso* in de Griekse Schrift zich met onderschikking, *niet* met gehoorzaamheid. Laten we een paar van de andere relaties overwegen die *hupotasso* beschrijft. In Romeinen 13 staat *hupotasso* in de middle voice,⁽⁶⁾ net zoals in al deze volgende passages:

Gelovigen onderschikken zich aan elkaar (Efeze 5:21)

Vrouwen onderschikken zich aan hun echtgenoten (Efeze 5:22; Kolossenzen 3:18; Titus 2:5; 1 Petrus 3:1,5)

Dienaren onderschikken zich aan hun meesters (Titus 2:9; 1 Petrus 2.18).

In elk van deze gevallen, beschrijft *hupotasso* de manier waarop een bepaalde relatie wordt geordend of gestructureerd. Er dient een onderschikkende geest van eer te zijn, respect en eerbied; maar zou iemand serieus willen beweren dat in één van deze *absolute* gehoorzaamheid thuishoort?

Hoewel gelovigen zich aan elkaar dienen te onderschikken, vrouwen aan hun mannen, en dienaren aan hun meesters, betekent dit op enige manier dat gelovigen elkaar *absoluut* zouden gehoorzamen, dat vrouwen hun mannen *absoluut* gehoorzamen en dat dienaren hun meesters *absoluut gehoorzamen* - elk zonder enige uitzondering? **ZEER ZEKER NIET!**

Indien een man zijn vrouw vraagt hun kinderen te doden, zou zij dan moeten gehoorzamen?

Iemand kan tegenwerpen dat dit maar een hypothetisch voorbeeld is, maar dat is het niet. Er *zijn* boosaardige mannen, die steeds erger en erger worden (2Timotheüs 3:13), die gezag uitoefenen op alle niveaus van onderschikking (*hupotasso*); zij zijn boosaardige magistraten, boosaardige echtgenoten en boosaardige meesters.

Tegengesteld aan wat velen geloven en leren, is er niet zoiets als *absolute gehoorzaamheid* wanneer het aankomt op menselijk gezag. Zulk een gehoorzaamheid heeft *altijd* z'n beperkingen. Er zijn geen andere "goden" voor "God."

"Men moet aan God meer gehoorzaam zijn dan aan mensen" (Handelingen 5:29;SW)

Wij behoren hen die gezag dragen te eren en respecteren, omdat zij "Dienaren van God zijn". Wij zouden ons aan hen moeten onderschikken. Maar terwijl een

hartshouding van onderschikking aan menselijk gezag absoluut is, is gehoorzaamheid dat niet.

Wanneer de dictaten van de staat in conflict zijn met de duidelijk leer van de Schrift, dan krijgt een ander Bijbels principe voorrang.

Commentaren door anderen op de aard van Romeinen 13

zoals gerelateerd aan absolute gehoorzaamheid

“*Laat iedere ziel onderschikt zijn*” is door velen verkeerd verstaan, want er wordt niet gezegd: “Laat iedere ziel gehoorzaam zijn,” en er is een verschil.^(*7)

Paulus houdt zich hier niet bezig met het probleem van wat de Christen moeten doen wanneer de staatsgezaghebbers hem opdragen dingen te doen die in tegenstelling zijn met zijn loyaliteit aan Jezus Christus.^(*8)

Er is zeker een punt waar voorbij wij geen gehoorzaamheid moeten geven aan heersers of aan iets anders dan aan God. Indien zij van ons zouden vragen wat alleen van of voor God is - aanbidding, bijvoorbeeld, zoals in het geval van Daniël of zijn drie vrienden - dan moeten we hartgrondig weigeren.^(*9)

Wanneer de dictaten van de staat in conflict zijn met de heldere leer van de Schrift, krijgt een andere Bijbels principe voorrang: “*Men moet aan God meer gehoorzaam zijn dan aan mensen*” (Handelingen 5:29;SW). Om precies deze reden zijn doorheen de geschiedenis Christenen hun geboorteland ontvlucht en hebben zelfs hun levens verspeeld.^(*10)

Hoewel de gelovige niet kan instemmen met een bepaalde filosofie of politiek van zijn natie, dient hij wel een goed burger er van te zijn. Zolang een wet niet zijn geweten voor God schendt, zou de Christen die moeten gehoorzamen. Ook wanneer hij zo'n wet weerstaat, zou hij voorbereid moeten zijn de gevolgen van zijn trouw aan God te verdragen.^(*11)

Jezus stelde in deze een precedent, want hoewel Zijn woorden, “*Geeft de Caesar wat van Caesar is en aan God wat van God is*” (Marcus 12:17;SW) gesproken werden met verwijzing naar het betalen van de belasting, drukken zij toch een principe uit van een meer algemene toepassing Wanneer Caesar goddelijke eer opeist, dan moet het antwoord van de Christen “Nee!” zijn. ... Christenen zullen hun “Nee!” tegen Caesar met meer effect laten horen als zij zich bereid getoond hebben “Ja!” te zeggen op al zijn gezaghebbende vereisten.^(*12)

Men moet het geweten niet ongehoorzaam zijn bij het onderschikken aan burgerlijke gezaghebbers. Zonder een rebel te zijn kan men weigeren te doen wat men als verkeerd beschouwd, maar hij moet geduldig de straf ondergaan.^(*13)

De rechten van het geweten zijn heilig en mogen nooit beperkt worden door de burgerlijke magistraat. Alleen God is Heer over het geweten. ... Dat dit de ware leer van de Schrift is wordt duidelijk uit het voorbeeld van Daniël, Shadrach, Meshech en Abednego, en van alle apostelen zelf, die openlijk verkondigden, *“Men moet aan God meer gehoorzaam zijn dan aan mensen”* (Handelingen 5:29;SW).^(*14)

De gehoorzaamheid die de Schrift ons oplegt om te geven aan onze heersers, is niet onbeperkt; er zijn gevallen waarin ongehoorzaamheid een taak is.^(*15)

Schriftuurlijke voorbeelden van de ongehoorzaamheid van geloof

We zijn bekend met de Schriftuurlijke zinsnede *“gehoorzaamheid van geloof,”* maar er zijn vele eerbare voorbeelden in de Schrift van de Ongehoorzaamheid van geloof.

Het is zeer wel mogelijk zichzelf aan gezag te onderschikken en tegelijkertijd ongehoorzaam te zijn aan een specifiek bevel. Er is wijdverspreid Schriftuurlijke getuigenis voor de ongehoorzaamheid van gelovigen aan aardse gezaghebbers als een extreme uitdrukking van hun geloof. We zullen een paar bekijken.

De Hebreeuwse vroedvrouwen (Exodus 1:15-22)

De koning van Egypte eiste van de vroedvrouwen dat zij de mannelijke kinderen die in hun zorg waren zouden doden. Shifrah en Puah weigerden en *“Maar de vroedvrouwen vrezden de Elohim, en zij deden niet zoals hij, de koning van Egypte, tot hen sprak. En zij hielden de jongens in leven ... En Elohim doet goed aan de vroedvrouwen”*.

Rachab (Jozua 2)

De koning van Jericho gaf Rachab opdracht de verspieders van Israel aan hem over te dragen. Ze was rechtstreeks ongehoorzaam aan het bevel door ze te verbergen en te helpen te ontsnappen. Voor het feit van haar ongehoorzaamheid van geloof, wordt ze nu vereerd in de Hebreeuwse “Hall of Faith.”

“Door geloof verging Rachab, de prostituee, niet met de koppigen, de spionnen met vrede ontvangend (Hebreeën 11:31;SW) en hen wegsturend via een andere weg” (Jakobus 2:25;SW)

De soldaten van Israel (1 Samuël 14:24-30; 43-45)

De soldaten van Israel waren ongehoorzaam aan de koning, weigerend de onschuldige Jonathan te doden.

Obadja (1Koningen 18:4, 13-15)

Toen koningen in Jezebel Gods profeten aan het doden was, verborg en beschermde Obadja honderd van hen.

De “Drie Hebreeuwse kinderen” (Daniël 3:1-7, 12-18)

Shadrach, Meshach en Abednego weigerden zich te voegen naar het bevel van koning Nebukadnessar om het gouden beeld dat hij had gemaakt te aanbidden.

Daniël (6:6-11, 16-28)

Daniël was ongehoorzaam aan koning Nebukadnessar's dertig dagen verbod op gebed tot God.

De wijze mannen (Mattheüs 2:8,12)

De Magi waren ongehoorzaam aan het bevel van koning Herodes. Het is interessant dat het God Zelf was Die hen opdroeg ongehoorzaam te zijn. Herodes vertelde hen het ene te doen, God vertelde hen iets anders. De wijze mannen waren ongehoorzaam aan Herodes en gehoorzaam aan God.

Wanneer zij die menselijk gezag dragen bevelen uitvaardigen die tegengesteld zijn aan die van God, dan is het duidelijk God, en niet de mens, die gehoorzaamd dient te worden.

Petrus en Johannes (Handelingen 4:1-21; Handelingen 5:17-18, 26-29)

Toen de leiders van Israel (4:5,8) bevelen dat Petrus en Johannes op moesten houden met hun onderwijs (4:18), antwoordden zij:

“Maar Petrus en Johannes, antwoordend, zeiden tot hen: Als het juist is voor de ogen van God meer naar jullie te luisteren dan naar God, oordelen jullie dan! Want wij zijn niet in staat niet te spreken van wat wij waarnemen en van wat wij horen” (Handelingen 4:19,20;SW)

Sommigen beweren dat de apostelen alleen aan *religieuze* mandaten ongehoorzaam waren en niet die van de regering. Zij die proberen zulk een onderscheid te maken begrijpen de aard van Israel niet, noch hun status onder de Romeinse heerschappij. Israel functioneerde als een religieus-politieke eenheid, onder het gezag van het Romeinse Rijk. Deze heersers van Israel voor wie Petrus en Johannes moesten verschijnen, waren werkzaam onder Romeins gezag. Dat is de reden waarom , toen hun bevelen werden overschreden, zij het gezag hadden de apostelen te arresteren en hen in de gevangenis te zetten (5:18).

Dit is het zelfde type van religieus-politieke eenheid dat de gelovigen tegemoet traden in de donkere Middeleeuwen.

Toen Maarten Luther verscheen voor de *Diet van Worms*, stond hij voor het burgerlijk-kerkelijk gezag. Toen hij weigerde zijn woorden te herroepen, weerstond hij de wet. Gevraagd door de Inquisiteur, “Geeft u toe dat deze boeken door u zijn geschreven? Zult u deze boeken en hun inhoud terugnemen of volhardt u in de dingen die u naar voren heeft gebracht?” antwoordde hij,

Tenzij ik door de Heilige Schrift overtuigd kan worden van een fout, kan noch durf ik iets terug te nemen, want mijn geweten wordt gevangen gehouden door Gods Woord. Hier sta ik, ik kan niet anders; God helpe mij. Amen.

Paulus, onze apostel

Voor sommigen schijnt er nogal een onoverbrugbaar verschil te zijn tussen wat zij menen wat Paulus' leer van absolute gehoorzaamheid is en zijn regelrechte leven van burgerlijke ongehoorzaamheid. Zeker, als *iemand* de betekenis van Romeinen 13:1-7 en Titus 3:1 kent, dan zou het wel de auteur er van zijn, Paulus. Hij geloofde duidelijk niet dat zij een soort absolute gehoorzaamheid aan aardse magistraten sanctioneerden. Paulus had een lange geschiedenis van aanvaringen met de wet. Hij werd herhaaldelijk in de gevangenis gezet en uiteindelijk door burgerlijke gezaghebbers geëxecuteerd.

Religio Illicita

Het Christendom werd publiek *illegaal* verklaard in Rome. Hoe meer Paulus het onderscheid predikte van zijn evangelie, hoe meer hij zich distantieerde van het Judaïsme, des te meer verloor hij zijn “legale” paraplu van “*religieuze* vrijheid.” Iedere keer dat Paulus zijn geheimenisevangalie predikte, zorgde hij voor weer een nagel aan zijn doodskist. Paulus' evangelie was illegaal!

Merrill C. Tenney (1904-1985) beschrijft voor ons de situatie waarin Paulus zich bevond:

[Cornelius] Tacitus (56-117), schrijvend over de tijden van Nero, noemt Christenen “vijanden van het menselijk ras” (Annalen xv. 44).

Het Judaïsme was een religio licita (legale religie), en de Christenen, als sekte van het Judaïsme, genoten het voorrecht van bescherming ... [Maar toen] zij openlijk gescheiden werden van het Judaïsme [door de aparte bediening van Paulus], werden ze een religio illicita [illegale religie], zonder officiële positie, zelfs niet het recht om te bestaan. Ze waren onderhevig

aan vervolging als de magistraten een aanvaardbare reden vonden om hen lastig te vallen, en zij konden geen immuniteit opeisen of herstel.^(*16)

Robert H. Gundry schrijft ook:

De Romeinse regering beschouwde het Christendom nog als een tak van het Judaïsme en daarom als een *religio licita* (legale religie). De Romeinse politiek was om vrijheid te schenken aan alle bestaande religies in het Rijk, maar nieuwe religies uit te bannen uit vrees voor de sociale beroering die door hun invasie zou kunnen ontstaan. Alleen op een latere datum, wanneer de Romeinen zich er van bewust werden dat het Christendom anders was dan het Judaïsme, deden zij het Christendom in de ban als een *religio illicita* (illegale religie).^(*17)

Er zijn zeldzame gelegenheden waarbij enkele gelovigen, in enkele steden, in enkele generaties, door hun eigen geweten zich gedwongen zagen aardse magistraten ongehoorzaam te zijn. Deze actie zou nooit te licht opgevat mogen worden - het is een serieuze zaak waarbij het geloof van een gelovige zwaar getest zou worden door hen *die het zwaard niet tevergeefs dragen*.

Er zijn, echter, ergere dingen dan ongehoorzaamheid aan de mens. Hoewel de gelovige, in zulke situaties, altijd alles zou moeten doen wat in zijn macht is om vredig, vriendelijk, zachtmoedig en meewerkend te zijn - alle eer en respect tonend aan de magistraten - de ultieme Magistraat is God, aan Wie *absolute gehoorzaamheid* gegeven moet worden.

Wij zijn geroepen tot de bediening van verzoening en moeten niet hen tegenwerken die God goed heeft gevonden om boven ons te staan in enige zaak die niet ons geweten overtreedt.

Unsearchable Riches

Jaargang 10, 1918

Zoals met de vele voorbeelden die eerder werden gegeven, waar gelovigen voor de gezaghebbers stonden voor hun aardse ongehoorzaamheid, kan er gelegenheid zijn voor een niet te vergelijken getuigenis voor God. Er is iets buitengewoon krachtigs in de nederige, niet-weerstand biedend aanwezigheid van geloof, dat, met een helder geweten voor God, een magistraat recht en onbeschaamd in de ogen kan kijken en met vrijmoedigheid woorden als deze kan spreken:

“Zou het echt gebeuren, onze Eloah, Die wij dienen, is in staat om ons te verlossen van de gloeiende vlam van de oven en uit uw hand, koning, zal Hij ons verlossen. En indien niet, het zal u bekend zijn, koning, dat wij uw

elohim echt niet dienen. En het beeld van goud, dat u oprichtte, zullen wij niet dienen.” (Daniël 3:17,18;SW)

“Maar Petrus en Johannes, antwoordend, zeiden tot hen: Als het juist is voor de ogen van God meer naar jullie te luisteren dan naar God, oordelen jullie dan! Want wij zijn niet in staat niet te spreken van wat wij waarnemen en van wat wij horen” (Handelingen 4:19,20;SW)

“Men moet aan God meer gehoorzaam zijn dan aan mensen” (Handelingen 5:29;SW)

Tenzij ik door de Heilige Schrift overtuigd kan worden van een fout, kan noch durf ik iets terug te nemen, want mijn geweten wordt gevangen gehouden door Gods Woord. Hier sta ik, ik kan niet anders; God helpe mij. Amen.

Noot.

1. “Onderschikking ... zou niet verward moeten worden met gehoorzaamheid.” Ceslas Spicq, *Theological Lexicon of the New Testament*, jaargang 3, p.424
2. Watchman Nee, *Spiritual Authority*, p. 107
3. Answers.com. Answers Corporation
4. Hebreeuws: Elohim (Strong’s #430 - goden in gewone betekenis; maar specifiek gebruikt voor de allerhoogste God; bij gelegenheid toegepast als middel van achting voor *magistraten*; en soms als een superlatief). Grieks: Theos (Strong’s #2316 - een godheid, in het bijzonder (maar niet exclusief) voor de allerhoogste Godheid; figuurlijk, een *magistraat*).
5. Ceslas Spicq, *Theological Lexicon of the New Testament*, Jaargang 3, p. 426
6. “in de ‘middle voice’ wordt de onderschikte, min of meer, betrokken bij de actie (*Concordant Keyword Concordance*); betekenis: in het geval van *hupotasso*, “zichzelf in onderschikking plaatsen” - Spiros Zodhiates, *The Complete Study Dictionary: New Testament*.
7. R.E. Rhoades, *The Apostle Paul’s Letter to the Romans*, p. 286
8. James D. Smart, *Doorway to a New Age: A Study of Paul’s Letter to the Romans*, p.161
9. L.M.Grant, *Comments on the Book of Romans*, p. 134
10. Thoralf Gilbrant, *The New Testament Greek-English Dictionary*, volume 16, p. 391
11. Hershel H. Hobbs, *Romans: A Verse Study*; p. 153
12. F.F.Bruce, *The Epistle to the Romans*, pp. 233,234
13. Charles R. Erdman, *The Epistle of Paul to the Romans*, p. 152
14. William S. Plumer, *Commentary on Romans*, p.589
15. Charles Hodge, geciteerd door William S. Plumer, *Commentary on Romans*, p.589
16. Merrill C. Tenney, *Exploring New Testament Culture: A Handbook of New Testament Times*, pp.125, 303.
17. Robert H, Grundy, *A Survey of the New Testament*,(1978), p. 236

Mensen denken niet echt na. Er wordt voor hen gedacht. Allen zijn krachtig beïnvloed door de geestelijke krachten die niet gezien of gevoeld kunnen worden, maar die door hun effect waargenomen kunnen worden. De geest der tijden draagt de mens op haar stroom...

Maar een gelovige zou niet gevangen moeten worden in de geest die de zonen van de koppigheid naar de vernietiging draagt ...

Ons begrip is niet langer verduisterd, dat is waar, maar al het feitelijke licht dat het heeft komt regelrecht van God naar ons toe, door Zijn geest, door Zijn Woord.

A.E. Knoch
The Problem of Evil
Pagina 109,110

Hoofdstuk 16

Nationalisten willen uw geest in beroering brengen

Adem diep in
en ontspan in Vader

“Vrede laat Ik bij jullie. Mijn vrede geef Ik jullie. Niet zoals de wereld geeft, geef Ik aan jullie. Laat jullie hart niet verward worden, noch laat het vreesachtig worden” (Johannes 14:27;SW)

“de gezindheid van de geest is leven en vrede” (Romeinen 8:6;SW)

“en de vrede van God, die superieur is boven alle denken, zal jullie harten en begrip bewaken in Christus Jezus” (Filippenzen 4:7;SW)

“laat de vrede van Christus heersen in de harten van jullie” (Kolossenzen 3:15;SW)

Een van de grootste bezittingen van het kind van God is vrede. Het is de goddelijke tegenhanger van genade. Daarom herhaalt Paulus in elk van zijn brieven: “*genade en vrede.*” Dit is geen religieus cliché; het is ons goddelijk erfdeel als zonen van God.

Vrede wordt gedefinieerd als:

Vrijheid van verstoring; rust (*Oxford Dictionary*)

Innerlijke tevredenheid; sereniteit (*American Heritage Dictionary*)

Vrijheid van verontrusting of onderdrukkende gedachten of emoties (*Merriam-Webster Dictionary*)

Kalm en rustig; vrijheid van zorgen of hinder (*Cambridge Dictionary*)

Vrijheid van beroering of verstoring door de passies, zoals van vrees, terreur, boosheid, angst of gelijke; stilheid van denken; rust; kalmte; gewetensrust (*Webster's Original 1828*)

*Niets kan Gods plannen dwarsbomen of doen ontsporen;
er is geen mogelijkheid tot falen
Arthur P. Adams*

Er is zeker veel onzekerheid en opschudding in de wereld rondom ons; maar er is één ding dat we ons moeten herinneren: God wordt door de aardse gebeurtenissen en details niet in het minst in de war gebracht. Dat is omdat Hij God is en Hij in *alles* de soevereine controle heeft. Eenvoudig gesteld betekent dit dat God vrede heeft - Hij wringt Zijn handen niet, Hij trekt Zijn wenkbrauw niet op. Paulus noemt hem “*de God van vrede*” (Romeinen 15:33; 16:20; 4:19; 1 Thessalonicenzen 5:23).

*God demonstreert nu
de nietigheid van menselijk regeren
A.E. Knoch*

Er zijn twee onderscheiden Schriftuurlijke gebieden van goddelijke vrede: “*vrede met God*” en de “*vrede van God*”. Wij hebben “*vrede met God*” vanwege het werk van onze Heer Jezus Christus op die boom van Golgotha. *Alle* vijandschap en strijd tussen ons en God is *blijvend* verwijderd. Paulus verklaarde dat Christus “*werd overgeleverd om onze overtredingen en werd opgewekt om onze rechtvaardiging*”

en dat “*gerechtvaardigd uit geloof,*” wij, die eens vervreemd van God waren in onze harten en ons denken, nu vrede genieten “*met God door onze Heer Jezus Christus*” (Romeinen 4:25; 5:1;SW).

Het is echter één ding “*vrede met God*” te hebben, maar iets heel anders om “*de vrede van God*” te hebben. Het is ons goddelijk gegeven voorrecht niet alleen “*vrede met God*” te hebben, maar ook “*de vrede van God.*” Feitelijk verwacht Vader dat we rust *met Hem* hebben in ieder onderdeel van het leven, genietend van Zijn Eigen onbezorgde en rustige geest. Wij moeten *de vrede van God laten heersen in onze harten*, dwz. die voor al onze zorgen, bezorgdheden en dergelijk laten zorgen: de vrede van Zijn Eigen aard en hart onze harten tot rust brengend!

De “*vrede van God*” is uw door God gegeven bezit; *laat daarom niets of niemand uw geest in beroering brengen!*

Wie of wat slaagt er in onder uw huid te kruipen en u uw vrede laten verliezen? Zijn zij groter dan Vader? Bedreigen ze op enige wijze Zijn plan voor u? Kunnen ze Zijn doel voor u doen ontsporen? Zeer zeker niet! Als *Hij* de God van het universum is, waarom zouden we dan toestaan dat uw geest door anderen in beroering wordt gebracht?

Een gebied dat bij velen grote beroering schijnt te brengen is dat van het nationalisme. Heel mijn volwassen leven heb ik belijdende gelovigen zien toestaan dat hun geest in beroering werd gebracht door sociale, politieke en economische geleerden van het nationalisme en patriottisme. Meer dan veertig jaren heb ik toegezien hoe Christenen hun door God gegeven vrede overleverden aan deze commerciële agitatoren.

Mijn eerste blootstelling er aan was door zulke nationale persoonlijkheden als Carl McIntire, Billy James Hargis, W.S. McBurnie, Dan Smoot, Willis Carto en Robert Welch.

Een paar generaties zijn voorbij gegaan, maar de opruiende retoriek gaat voort. Hun moderne profeten omvatten Bill O’Riely, Rush Limbaugh, Sean Hannity, Glenn Beck, Neal Boortz en Michael Savage.

Sta hen niet toe dat zij uw geest in beroering brengen. Sta niet toe dat zij uw vrede wegnemen.

*Wetend dat God overal de hand in heeft,
kunnen we alles aan God overlaten.*

Luister naar Paulus’ heerlijke woorden van bemoediging aan ons:

“Weest in niets bezorgd, maar laat in alle dingen door het gebed en het verzoek met dankzegging jullie wensen bekend gemaakt worden bij God, en de vrede van God, die superieur is boven alle denken, zal jullie harten en begrip bewaken in Christus Jezus” (Filippenzen 4:6,7;SW)

Hoewel alleen zij die weten dat zij “vrede *met* God” hebben “de vrede *van* God” kunnen hebben, volgt hieruit echter niet dat allen die weten dat zij “vrede *met* God” hebben ook daadwerkelijk genieten van “de vrede *van* God.” Gelovigen kunnen “de vrede *van* God” alleen genieten als zij Filippenzen 4:6 praktiseren en alle zorg overdragen in Zijn kapabele handen - al onze beproevingen, al onze problemen. Als we deze instructies opvolgen, zal de belofte die volgt zeker vervuld worden.

“en de vrede van God, die superieur is boven alle denken, zal jullie harten en begrip bewaken in Christus Jezus” (Filippenzen 4:7;SW)

*Hij Die de wereld bestuurde voordat ik werd geboren,
zal er op gelijke wijze voor zorgen wanneer ik dood ben.
John Wesley*

God wordt *nooit* verrast. Hij weet *exact* wat Hij doet. We kunnen volledig vertrouwen in Hem hebben, omdat niets buiten Zijn soevereine controle valt. Daarom zouden wij overweldigd en verslagen moeten zijn bij de tegenslagen van het leven.

*“En wij hebben waargenomen dat voor hen die liefhebben, God alle dingen doet samenwerken ten goede van degenen die naar Zijn doelstelling geroepen zijn”
(Romeinen 8:28;SW)*

Vrede, zelfs in het gebied van het nationalisme

“Waarom briesen natiën?” (Psalm 2:1; Handelingen 4:25;SW)

Waarom is het leven van de mens gevuld met zoveel ijdelheid, zoveel nutteloosheid, leegte, onvruchtbaarheid, doelloosheid en doelloze frustratie? Omdat hij er zo aan is onderschikt door Zijn Schepper!

*“Want aan de vruchteloosheid was de schepping onderschikt geworden, niet vrijwillig, maar door Hem Die onderschikt, in de verwachting”
(Romeinen 8:20;SW)*

*Er is geen enkel probleem in het universum
waar God niet het antwoord voor heeft,
omdat zij allemaal uit Hem voortkomen*

John Essex

Het leven is ijdel wanneer het buiten de soevereine, liefdevolle God wordt gezien, Die onze Vader is. “*IJdelheid*” is het lot van de mens “*onder de zon.*” Alle gebieden van het leven illustreren en demonstrerende ijdelheid van leven buiten God om (Prediker 1:2-8). IJdelheid is het doel van *Fase Een* van onze bestaan.

Ik heb medelijden met hen die het dagelijks leven tegemoet moeten treden zonder de kennis dat *Hij alleen* de volmaakte controle heeft. Velen leven hun dagelijks leven zonder de erkenning van de stabiliserende waarheid van de Ene “*Die alles werkt naar de raad van Zijn wil*” (Efeze 1:11;SW). Zij benaderen hun dag en worstelen er doorheen als de meester van hun eigen levens.

Voor hen die leven als hadden zij de leiding over hun leven, zijn twee van de moeilijkste delen van de dag het opstaan in de morgen en het naar bed gaan in de avond. In de morgen wordt de dag begroet met onzekerheid, terwijl gedachten als “*Wat als...*” beproevingen en uitdagingen van de dag op het hart en denken drukken. Er is een ontwaken naar verschillende graden van ongemak, bezorgdheid, beduchtheid, zorg en angst; soms zelfs overweldigende vrees, dreiging en depressie. Gevoelens van onvoldoendheid en onzekerheid drukken door.

In de avond worden dagen beëindigd met de vervelende “*Wat nou als...*” overdenkingen over wat er gebeurd is. Er is achteraf-kritiek, spijt en teleurstelling. Gevoelens van frustratie, ontevredenheid en falen komen opzetten; soms zelfs schaamte, schuld en waarloosheid.

Zij zien zich, ten slotte, als de heren van hun levens, de kapiteins van hun eigen schepen en de meesters van hun eigen bestemming. Samen met dit uitzicht komt niet anders dan een herhalende cyclus van ijdelheid.

Zij van ons die Vader kennen als de grote Plannenmaker en Richtinggever van onze dagen, hebben een totaal andere benadering van onze morgens en avonden - en de hele ontknoping van iedere minuut van onze dag.

In de morgen kan de dag begroet worden met de vreugde en uitbundigheid van weten dat deze, net als wijzelf, van Hem is. De onzekerheden van het “*Wat als...*” uitzicht worden goddelijk omgevormd naar een verwachtingsvol uitzien naar wat

God voor ons in de planning heeft staan. Wij zijn in staat wakker te worden in de opwindende van weten dat we getuige zullen zijn van de openbaring van Zijn gedetailleerde plan en doel voor onze dag. Zijn aanwezigheid maakt indruk op ons denken. Er is een ontwaken naar vrede en blijdschap wanneer we weten dat ons leven, met al z'n dagelijkse omstandigheden, stevig in Zijn hand is en uitgevoerd wordt door Zijn kapabele leiding. Onze harten zijn in staat te zeggen: "Vandaag gaan we op het grote avontuur van geloof!"

*Indien "boosaardige mensen zullen toenemen"
In de laatste dagen,
waarom zijn we dan zo verbaasd dat het gebeurt?
André Sneidar*

In de avond, wanneer de dag voorbij is, kunnen we ons hoofd laten rusten op ons kussen en met zekerheid en vertrouwen over onze dag zeggen: "Dit was de wil van God." De "Wat als..." overwegingen over wat is gebeurd zijn omgevormd in een plaats van vrede en rust, wetend dat de wil van God gedaan werd. Wie had het kunnen voorkomen? De bewustwording van onze goddelijke aanstelling is in staat neer te dalen in ons hart en denken. Uiteindelijk is Hij de Heer van ons leven, de Kapitein van ons schip, de Meester van onze bestemming.

*"Naar Zijn wil doet Hij door Zijn hemelse leger en met die verblijven op de Aarde. En niemand zal in feite in zijn handen klappen en tot Hem zeggen: Wat doet u?"
(Daniël 4:35;SW)*

De "vrede van God" die wij bezitten, heeft niets van doen met familie-, buurt-, burgerlijke-, sociale- of nationale vrede. De zaak is dat *onze harten* op één lijn zijn met God en Zijn doelstelling, zo rust en vrede in onze harten brengend en in de grondhouding van onze levens.

Het maakt niet uit in welke omstandigheden wij ons mogen bevinden; wij kunnen kalm blijven, vredig en blij, wetend dat Vader de *absolute* controle heeft. *Dit* is goddelijk leven, dit is eerlijk leven - leven in de waarheid dat Vader volkomen de leiding heeft over alle dingen. Deze "goddelijkheid en eerlijkheid" alleen staat ons toe een rustig en vreedzaam leven te hebben.

*"opdat wij een kalm en rustig leven mogen leiden, in alle toewijding en ernst"
(1Timotheüs 2.2;SW)*

Onze houding ten opzichte van “*alle dingen*” en “*alle mensen*” weerspiegelt onze houding ten opzichte van God. Een goddelijk uitgelijnde houding zal een verandering van rust en vrede in ons leven brengen.

Veel gelovigen leven in het rumoer dat geschapen wordt door het verkeerd beoordelen van de ware bron van “*alle dingen*.” Regering, politiek en economie zijn geen uitzondering. De politieke geleerden brengen hun geesten in beroering - ze wegdringend van hun door God gegeven “*rustig en vredig leven*”.

Geef niet toe aan zo’n valstrik!

Laat ze niet uw geest in beroering brengen!

We weten teveel over dingen in deze wereld om op mensen te leunen... Ieder voorval in de geschiedenis is zeker in overeenstemming met Gods bedoeling, ook al schijnt het dat vrijwel alles er van in tegenstelling is met Zijn wil. Alleen als dat waar is kunnen we universele verzoening hebben. God kan heel de mensheid uiteindelijk alleen redden als Hij de teugels in Zijn hand houdt. Allen zullen niet gewoon gered worden, maar verzoend, God verheerlijkend. Dit alles vervult Gods bedoeling... Laten er daarom voor danken, hoe slecht het nu ook schijnt te zijn. Wanneer we ons dit bewust worden, kunnen we in dit gekkenhuis leven en zullen we geen ruzie maken met onze medebewoners... We erkennen dat alles uit Hem is, en ook door Hem en zal, uiteindelijk, voor Hem zijn in de grote voleinding.

A.E. Knoch
Unsearchable Riches
Jaargang 38, 1947

Hoofdstuk 17

Danken voor Obama

“Ik moedig dan bovenal aan verzoeken, gebeden, pleitingen, dankzeggingen te doen voor alle mensen, voor koningen en voor allen die hooggeplaatst zijn” (1 Timotheüs 2:1,2;SW)

God staat in het centrum van alle menselijke activiteit - inclusief menselijke regeringen - want...

*“... JAHWEH, de Allerhoogste, is te vrezen, een grote Koning over heel het land”
(Psalm 47:2;SW)*

Daarom is wie de macht heeft degene die Hij aan de macht heeft gebracht, omdat...

“de Allerhoogste gezag heeft in het koninkrijk van de sterveling. En aan wie Hij wil geeft Hij het” (Daniël 4:17,25;SW)

“er is geen gezag dan onder God. En die er zijn? Zij zijn gesteld onder God”
(Romeinen 13:1;SW)

Niet alleen is wie Hij gekozen heeft aan de macht, maar Hij leidt ook hun hart, want ...

“het hart van een koning is als waterbeekjes in de hand van JAHWEH, Hij doet ze keren waarheen Hij wil” (Spreuken 21:1;SW)

Daarom is, bijvoorbeeld, in de Verenigde Staten - terwijl ik deze woorden schrijf - op dit moment Obama Gods uitverkoren vat. Hij is Gods instrument, en onze goddelijk opgedragen houding ten opzichte van hem, net zoals bij Bush en Clinton vóór hem, is voor hem te bidden en te danken:

“Ik moedig dan bovenal aan verzoeken, gebeden, pleitingen, dankzeggingen te doen voor alle mensen, voor koningen en voor allen die hooggeplaatst zijn” (1 Timotheüs 2:1,2;SW)

Het is interessant dat Paulus deze woorden schreef in de context van een van de meest boosaardige, corrupte, brutale heersers die ooit hebben geleefd.

Over de Romeinse Keizer Nero schreef James Stalker,

Hij was een man die, in een slechte wereld, de hoge plaats had gekregen van het zijn van de aller-slechtste en meest gemene onder hen - een man die bevlekt was met elke mogelijke misdaad, de moord op zijn eigen moeder, op zijn vrouwen en op zijn beste weldoeners. (*The Life of St. Paul*, p. 142-143).

H.I. Hester, in zijn werk *The Heart of the New Testament*(1964) noteert,

Rome had verscheidene tirannieke en corrupte keizers, maar Nero was de ergste. Hij was immoreel, vals, zelfzuchtig en despotisch wreed. Hij kwam op de troon in 54 n.Chr. en heerste 14 jaren... Hij zal de geschiedenis in gaan als een van de meest verachtelijke mannen die ooit over een volk heersten.

...

Historici zijn het er in het algemeen over eens dat het Nero was die de stad Rome in brand liet steken. Hij werkte onder de waangedachte dat hij een genie in de muziek was en dat zijn composities onsterfelijk zouden worden als hij alleen maar voldoende inspiratie had. Voelend dat een grote ramp die inspiratie zou brengen, liet hij de stad in brand steken. Men zegt dat hij op een verhoogde veranda zat die uitzag over de stad en probeerde de viool te bespelen, terwijl hij toekeek hoe de stad brandde. Dit vuur brak uit op 19

juli in het 64 en woedde gedurende zes dagen. Zeer tot de verbazing van Nero was er een gewelddadige reactie onder het volk en hij haastte zich om de schuld er voor aan de Christenen toe te kennen. Onmiddellijk daarna brak er een zware vervolging uit tegen deze Christenen. Er was nu echt moed nodig om Christen te zijn, want zij werden niet langer door de wet beschermd. Deze Neronische vervolgingen waren onuitsprekelijk gruwelijk. Christelijke mannen en vrouwen werden verbrand, in het amfitheater voor de wilde beesten geworpen om het volk te vermaken. “Nero leende zijn tuinen met als doel het tentoonstellen van de martelingen van de arme slachtoffers, en ’s nachts werden de tuinen verlicht door de vlammen van brandende Christenen” - Foakes-Jackson, *Rise of Gentile Christianity*, pagina 50 (p. 330).

Dit was de context van Paulus’ opmerkelijke bemoediging aan Timotheüs:

“Ik moedig dan bovenal aan verzoeken, gebeden, pleitingen, dankzeggingen te doen voor alle mensen, voor koningen en voor allen die hooggeplaatst zijn, opdat wij een kalm en rustig leven mogen leiden, in alle toewijding en ernst” (1Timotheüs 2:1,2;SW)

Paulus riep op dat de heiligen dank zeggen voor Nero! Absoluut verbazingwekkend! En toch, wanneer we er over nadenken, waarom zou dit niet zijn waartoe Paulus hen bemoedigde te doen, want gaf Paulus hen geen opdracht om altijd te “*danken voor alle dingen*“ (Efeze 5:20)? Zou dit niet ook slaan op Nero?

Paulus presenteert ons een geestelijke houding van dankzegging, niet slechts voor “goede” dingen, maar voor *alle dingen* - en niet alleen *in* alle dingen, maar *voor* alle dingen. Wanneer wij de grote waarheid verstaan dat “*alle dingen uit God*” zijn (2Korinthe 5:18), dan is dit gemakkelijk. Wanneer we het feit omarmen dat “*uit Hem en door Hem en tot Hem alle dingen zijn*” (Romeinen 11:36;SW), dan hebben wij geen keuze dan Hem te danken “*voor alle dingen.*”

God danken voor “*alle dingen*” omvat zeker “*alle mensen.*” Dit is wat Paulus zei tot Timotheüs, dat het geven van dank zou moeten zijn “*voor alle mensen.*” Dan is Paulus specifiek om “*koningen en allen die hooggeplaatst zijn*” niet uit te sluiten, maar in te sluiten. Wat zegt Paulus dan dat de gevolgen van zo’n houding van dankzegging zouden zijn?

“opdat wij een kalm en rustig leven mogen leiden, in alle toewijding en ernst”

Paulus spreekt hier niet over burgerlijke of sociale vrede. De zaak is hier niet dat er nationale vrede zou zijn, maar dat *onze harten* op één lijn zouden komen met

God en Zijn doelstelling, zo rust en vrede brengend in onze harten, en in de houding van onze levens.

Welk nationaal systeem waarin we ons ook bevinden, we kunnen kalm blijven, vredig en blij, wetend dat Vader de absolute controle heeft. *DIT* is goddelijk leven. *DIT* is eerlijk leven - leven in de waarheid dat Vader volkomen de leiding heeft over alle dingen. Deze *“toewijding en ernst”* alleen staat ons toe *“een rustig en vredig leven”* te hebben.

Veel gelovigen leven in de beroering die wordt geschapen door het verkeerd beoordelen van de ware bron van *“alle dingen.”* Regering en politiek zijn geen uitzondering. De politieke geleerden brengen hun geesten op hol - ze weg verplaatsend van hun door God gegeven *“rustig en vredig leven.”* Val niet in zo'n valstrik!

Alle mensen

Luister naar iets van wat Paulus onderwees over *“alle mensen.”*

We dienen *“allen”* lief te hebben.

“En moge de Heer jullie doen toenemen en moge Hij doen overvloeien in liefde voor elkaar en voor allen, zoals ook wij voor jullie” (1 Thessalonicenzen 3:12;SW)

We dienen zachtvaardig te zijn voor *“allen.”*

“Maar een slaaf van de Heer moet niet vechten, maar zachtvaardig zijn tegen allen” (2 Timotheüs 2:24;SW)

We dienen zachtmoedig te zijn voor *“alle mensen.”*

“niemand lasterend, vredelievend te zijn, mild, zachtmoedigheid tonend aan alle mensen”
(Titus 3.2;SW)

We dienen dank te zeggen voor *“alle mensen.”*

“Ik moedig dan bovenal aan verzoeken, gebeden, pleitingen, dankzeggingen te doen voor alle mensen” (1 Timotheüs 2.1;SW).

Onze houding ten opzichte van alle mensen weerspiegelt echt onze houding ten opzichte van God. Paulus kon dankzeggen voor Nero. Waarom kunnen wij vandaag niet beginnen dan te zeggen voor Obama? Indien het uit het hart is zal het een verandering van rust en vrede brengen in uw leven.

Dat is wat de verzen zeggen.

We worden opgeroepen waardig te wandelen aan de roeping waarmee we geroepen zijn (Efeze 4:1). Dit houdt in de kennis van onze "roeping." Het is een "hoge roeping." Het woord dat met "hoge" wordt weergegeven is hetzelfde als met "boven" wordt weergegeven in Kolossenzen 3:2 "Weest gezind naar de dingen boven, niet die van de Aarde" (SW). We zijn door God geroepen van beneden naar boven, van de Aarde naar de hemel.

Wij zijn niet als zij die op de Aarde verblijven. Moralisten, filantropisten en politici herkennen allen iets waardevols in het Christendom en gebruiken het als het behulpzaam is voor hun eigen doelen; en zo is het Christendom naar beneden getrokken van haar verheven, hoge positie, totdat vrijwel alles wat onderscheid maakt verloren is te midden van al die elementen die er vreemd aan zijn.

William Kelly (1820-1906)
Sin of Sectarianism

Hoofdstuk 18

Leven als Gods Zonen

"Doet alles zonder morren en redeneren, opdat jullie onberispelijke en onvermengde kinderen van God mogen zijn, smetteloos te midden van een verkeerd en verdorven geslacht, onder wie jullie schijnen als hemellichten in de wereld, het woord van leven vasthoudend tot mijn roem in de dag van Christus, opdat ik niet ren in vruchteloosheid, noch dat ik zwoeg in vruchteloosheid" (Filippenzen 2:14-16;SW)

Laten we eens kijken naar een paar van de bijzonderheden van deze passage.

- We worden hier geïdentificeerd als "de zonen van God."

Dit is onze benadering van het leven. Dit is wie we zijn. Dit is ons door God gegeven werkelijkheid. Dit is waar we leven

- We zijn zonen van God *“smetteloos te midden van een verkeerd en verdorven geslacht.”*

De details van het leven zullen niet gemakkelijk zijn, omdat we in een vijandige omgeving zijn. Wij zijn de zonen van de *verdreven* Koning.

*Alles zal in het einde O.K. zijn.
Is het niet O.K., dan is het niet het einde.*

- Wij zijn *“te midden”* van hen om te *“schijnen als hemellichten in de wereld.”*
Wij worden door hen die rondom ons zijn niet gezien voor wat we werkelijk zijn. We staan schouder aan schouder, zij aan zij, *“te midden”* van hen. Als zonen voorzien wij in het licht voor dit duistere domein. Het licht is er niet opdat wij onszelf zouden verlichten; het is er opdat wij onze weg verlichten waarop wij wandelen, zo licht stralend op de Redder voor die *“te midden van wie”* wij leven.
- Wij houden *“het woord van leven”* vast.
De manier waarop wij ons pad verlichten en hen die rondom ons zijn, is door vast te houden aan *“het Woord van het Leven.”* Wij houden Woord voor ons. Zoals David schreef: *“Uw Woord is een lamp voor mijn voet, en licht op mijn pad”* (Psalm 119:105). Omdat wij de waarheid van Gods Woord altijd voor ogen hebben, doorheen de loop van onze dag, zijn we in staat te zien hoe als zonen te wandelen.
- We zullen in staat zijn te *“roemen in de dag van Christus.”*
Het toppunt van ons dagelijks wandelen in het licht van onze Vader wordt pas ten volle gerealiseerd in *“de dag van Christus.”* Dan zullen we in staat zijn volledig te roemen in ons bijwonen hier.
- Onze levens zullen niet *“in vruchteloosheid”* zijn geweest.
Wat zal de reden zijn voor ons *“roemen in de dag van Christus”*? Dat onze race en ons werken niet voor niets zal zijn geweest! Wij zijn gered van de ijdelheid van de zonen van Adam - dagelijks levend in onze zoonschapposities in Christus.

Nu we kort door deze passage zijn heen gegaan, zullen we nu terug gaan naar de eerste zinsnede. We zijn er met opzet overheen gegaan. We deden dat omdat we geloven dat daarin de sleutel tot de passage zit. Kijk hoe ze begint:

“Doet alles zonder morren en redeneren, OPDAT jullie...”

Alles wat Paulus hierna zegt is vooraf gegaan door wat het is dat we feitelijk “doen.” Ons wordt door Paulus opgedragen om alles te doen “zonder morren en redeneren.” Dit is de houding en benadering die we, als zonen van de Vader, dienen te hebben over de omstandigheden van het leven.

Neem de positie in die God u gaf

Hier is wat we ons altijd voor ogen moeten houden: wij zijn de zonen van God. Zij die om ons heen zijn, zijn zich dit verbazingwekkende feit niet bewust. Wij hebben geen pracht en praal stoet die ons ‘s morgens naar onze werkplek begeleidt. Zij die vanmiddag met ons in de lift stonden waren zich niet bewust dat wij mede-eigenaar van het universum zijn. We werden vanavond niet naar voren gebracht in de rij bij de kassa in de supermarkt. Onze burens weten niets van onze ware identiteit. Zelfs al zouden we het hen vertellen, zouden ze het niet begrijpen. Het is voor hun ogen verborgen.

Zij die geïrriteerd en in de war zijn, problemen hebben en gedeprimeerd zijn over de ijdelheid van het zijn van een nakomeling van Adam, zullen maar kort bij ons zijn. In hun frustratie over de eindeloze cyclus van ijdelheid, zullen ze vaak krenkend, gemeen en wraakzuchtig zijn. Niets hiervan is waar voor wie wij zijn. We leven een leven dat vol is van betekenis en doel, vreugde en vrede, omdat we een nakomeling zijn van de enige ware en levende God.

Laten we het proces niet verwarren met het einde

A.E. Knoch

Wij zijn het volk van hoop op deze planeet. We hebben als geboorterecht als de zonen van God de gezegende hoop van Zijn Geest: liefde, vreugde, vrede, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, goedheid, geloof, ootmoed en gematigdheid. Maar wanneer we ons voegen bij de nakomelingen van Adam in hun ellende-wegen, dan ontkennen we alles wat God ons heeft gemaakt - de echte ons. Wij moeten er aan denken door deze donkere wereld te wandelen als de “kinderen van licht.”

“want jullie waren eens duisternis, maar nu licht in de Heer. Wandelt als kinderen van licht! Want de vrucht van het licht is in iedere goedheid en rechtvaardigheid en waarheid”

(Efeze 5:8,9;SW)

“Want jullie allen zijn zonen van het licht en zonen van de dag. Wij zijn niet van de nacht, noch van de duisternis”
(1 Thessalonicenzen 5:5;SW)

Wij wandelen niet in de duisternis. Wij wandelen in het licht van alles wat we hebben en zijn in Christus! Mopperen en redetwisten is, in alle werkelijkheid, deze waarheden niet geloven. Wandelen in dit licht van wie we zijn is wat het betekent te wandelen in Zijn Geest. Sta Hem maar toe Zijn leven te leven (wie we werkelijk zijn) in ons. Na ons de vrucht van de Geest geleerd te hebben, zegt Paulus:

“Indien wij zouden leven in de geest, zouden wij ook in de geest de beginselen waarnemen”
(Galaten 5:25;SW)

De vrucht van Zijn Geest leven is wandelen in de Geest. Het is geen *inspanning*, het is geen *proberen* deze vrucht in onze levens tot stand te brengen. Nee, het is *vrucht*, het bijproduct van *Zijn leven* dat door ons heen vloeit. Het is Zijn product.

In afwachting van onze openbaar wording

“want vol spanning verwacht de schepping de openbaring van de zonen van God”
(Romeinen 8:19;SW)

Laten we kijken naar een paar bijzonderheden van deze passage.

- Wij zijn nog niet bekend gemaakt als de zonen van God. De wereld weet nog niet wie we zijn. Ons zoonschap is voor hen in deze tijd volledig verborgen.
- Op een dag zal het bekend gemaakt worden. In de opstanding zal God aan heel de schepping bekend maken wie Zijn zonen zijn. Dat zal een heerlijke kroningsdag zijn.

*Geen daad van een schepsel kan de uiteindelijke plannen
van de Schepper veranderen of in de war schoppen*
Arthur P. Adams

- De rest van de schepping wacht op deze bekendmaking. De hele schepping kreunt en wacht met spanning op verlossing. Zij weten niets over of begrijpen deze verlossing, maar zal gevonden

worden in onze openbaarmaking. Wat een heerlijke dag zal deze vervulling zijn *voor heel de schepping*.

Tot onze bekendmaking wordt gedaan, weet de rest van Gods schepping niet wie we zijn. Terwijl we door de omstandigheden van onze dagen lopen, zullen zij *niet* onze ware identiteit weerspiegelen. Feitelijk zullen wij niet buitengesloten worden van de duidelijke ijdelheden van dit donkere land. We zullen ons deel hebben aan de duistere kant - lijden, pijn, ontmoediging, moeite, vermoeidheden, druk en dat soort zaken - maar wij worden door hun details niet gedefinieerd; en alhoewel we aan alle kanten gerekend worden tot het tegendeel, toch hebben we een hoger leven - het hoge leven van boven, uit het lichtland. We zijn geroepen te wandelen in dit stralende licht.

Laten we, terwijl we door de verschillende details van dit aardse leven gaan, niet vergeten wie we werkelijk zijn. Laten we ons onze goddelijke roeping en positie als Gods eigen zonen herinneren. Laat dat ons dag na dag, moment na moment richtpunt zijn; en laten we het Woord van leven vasthouden, zodat we duidelijk kunnen zien wie we zijn, en hoe we dienen te wandelen als eerbare zonen van God.

Van ons is “*de hoge roeping van God in Christus Jezus*” (Filippenzen 3:13;SW).

Hoofdstuk 19

Naschrift

Dit is een bericht aan hen die zichzelf in harmonie vinden met iets van het materiaal dat in dit werk is gepresenteerd. We hebben niet het alleenrecht op de waarheid, noch heeft iemand anders dat. Niemand bezit alle waarheid op onfeilbare wijze. Daarom zouden we moeten proberen gemeenschap te hebben met allen die de Here Jezus Christus liefhebben en een genoegen vinden in Zijn kostbare Woord.

Ik houd echt van allen die de heerlijke Emmanuël liefhebben en hoewel ik niet afstand kan nemen van de principes waarvan ik geloof dat ze duidelijk in het boek van God zijn onthuld, kan ik me toch blij associëren met hen die anders denken dan ik, indien ik redenen heb te denken dat zijn verenigd zijn met ons gemeenschappelijk Hoofd.

George Whitefield

Wij moeten er aan denken dat kennis opblaast, maar liefde opbouwt.^(*1) Laten we niet durven iets te gebruiken dat we mogen leren en voor lief houden als gereedschap dat verdeling brengt tussen ons en andere gelovigen. Mogen wij altijd ons herinneren dat twistziek *debat* z'n plaats heeft - het behoort tot het gebied van het *vlees*.^(*2) Wij zouden deze zaken nooit tegen een mede-lid van *Christus'* Lichaam moeten gebruiken. God, de Vader, heeft allen die *in Christus* zijn *ontvangen*. Kunnen wij dan wat anders doen?

“Aanvaardt elkaar daarom zoals ook Christus jullie heeft aanvaard, tot heerlijkheid van God” (Romeinen 15:7;SW)

Noot.

1. 1 Korinthe 8:1.
2. Vergelijk Romeinen 1:29; 2 Korinthe 12:20.
3. Romeinen 14:3.

Aanhangsel 1

Vurige kolen ophopen

“vergelddt niemand kwaad met kwaad, voorzie in het goede met het oog op alle mensen. Indien mogelijk en voor zover het uit jullie is: houdt vrede met alle mensen, wreekt jullie zelf niet, geliefden, maar geef ruimte aan de toorn, want het is geschreven: Mij is de wreking. Ik zal vergelden, zegt de Heer. Maar indien uw vijand zou hongeren, geef hem de bete, indien hij dorst heeft, geef hem te drinken, want dit doende zul jij vurige kolen ophopen op zijn hoofd. Wees niet overwonnen door het kwaad, maar wees het kwade overwinnend door het goede!” (Romeinen 12:17-21;SW)

Het is zo verbazingwekkend te zien hoe het negatieve beeld van de mens over God het lezen van de Schrift kleurt. Het leidt tot de aanname dat de zinsnede *“vurige kolen ophopen op zijn hoofd”* in een negatief licht moet worden gezien. Religie is zo misleidend!

Rome gebruikte zulke passages als deze om hun inquisitie en verbranden op de brandstapel uit te voeren. Veel protestantse commentatoren hebben net zo goed hun eigen negatieve beeld aanbevolen:

Vurige kolen zijn zonder twijfel zinnebeeldig voor pijn ... Brandende kolen, opgehoopt op het hoofd van een mens, zouden een uitbeelding zijn van intense foltering. Daarom zegt de apostel dat het gevolg van goed doen aan een vijand er zou zijn om pijn voort te brengen.

-Albert Barnes

Barnes' Notes on the Bible

Met vurige kolen, opgehoopt op het hoofd, bedoelen anderen een zondestraffend vuur. Jij zal *“vurige kolen ophopen op zijn hoofd”*, dat wil zeggen, het vuur van goddelijke wraak, op zijn hoofd, door zijn boosaardigheid en haat tegen u meer onvergeeflijk te maken.

-William Burkitt (1650-1703)

Burkitt's Expository Notes

Breng de grote wraak van God op hem neer.

-Matthew Poole (1624-1679)

Poole's Commentary on the Holy Bible

Deze passage is een perfect voorbeeld van hoe onze Vader ons waarschuwt voor de vergissing in ons denken. Maar wat is er nu verkeerd met dit beeld?

We moeten ons echt afvragen: wat betekent deze passage in het licht van alles wat we weten over de Vader - over Zijn uiteindelijke overwinning door alle dingen in harmonie met Zichzelf te brengen, en het gebruik van ons als Zijn vaten van genade?

Mag ik hier een simpele vraag stellen? Wat zou het natuurlijk doel zijn van “ *vurige kolen*”? Bijvoorbeeld: Indien ik “ *vurige kolen*” in mijn eigen huis zou hebben, zou ik dat dan doen met een *negatief* doel of met een *positief* doel? Zou mijn doel er een van straf zijn? Voor schaamte? Voor vernietiging? Om schuld op te wekken? Om pijn voort te brengen? Nee, natuurlijk niet! Een wijs man zou “ *vurige kolen*” voor geen van deze redenen in zijn huis gebruiken. Hij zou het gebruiken om zijn huis te verwarmen. Waarom zouden we dan anders denken nu het hier wordt gebruikt? Is ons leven van goedheid en vriendelijkheid niet door de Vader ontworpen om hen “op te warmen” met wie wij Zijn leven delen? Hij gebruikt ons als instrumenten om de kou te verwarmen en de hardheid van hun harten te smelten.

De Methodistische commentator Adam Clarke (1760-1832) schreef passend over deze passage,

“*Jij zal vurige kolen ophopen op zijn hoofd,*” niet om te verteren, maar om hem te smelten naar vriendelijkheid; een metafoor genomen van het smelten van metaal-erts.

Hier is wat een ander heeft geschreven met betrekking tot de ware aard van deze passage,

Een vijand in benauwdheid, in plaats van te roepen om haat en wraak, is een bijzondere gelegenheid voor het tentoonspreiden van Gods genade. De “*bete*”, een speciaal deel van het voedsel dat een gastheer aanbood aan een geëerde gast, was een teken van eer en achting. Mededogen zou een vijand kunnen voorzien van voedsel, maar genade begeleidt de gift met ieder merkteken van liefde en eer. Dit is de manier waarmee God onze vijandschap te niet deed en daarom zouden wij op gelijke wijze moeten handelen.

-A.E.Knoch

Concordant Commentary

Sprekend over het breder thema van de passage, schreven anderen,

Hij zegt ons vurige kolen op de hoofden van anderen te hopen. Deze kolen van vuur zijn liefde! (Romeinen 12:20)

-Gary Amirault

Tentmakers

Berooft dit God van iets? Zelfs niet van wraak, want indien brood voor de hongerige de goddelijke methode van vurige kolen ophopen is, zo wreekt God Zelf Zich op Zijn vijanden door hen lief te hebben!

-Alan Burns (?-1929)

Is it of God?

Een beeldspraak

Wat nu over de eigenlijke zinsnede “*vurige kolen ophopen op zijn hoofd?*” Wat betekent het nu eigenlijk? Ons wordt verteld dat het een Joodse beeldspraak is die, voor het grootste deel, verloren is gegaan in het westerse denken,

Paulus zegt dat als wij voedsel en drinken geven aan onze vijanden, wij “vurige kolen ophopen op hun hoofden.” Voor ons klinkt dat niet als vergevingsgezindheid, maar meer als “wraak.” In de Bijbellanden wordt vrijwel alles op het hoofd gedragen - waterkruiken, manden met vruchten, groenten, vissen of enig ander artikel. Zij die de last dragen raken die zelden met hun handen aan, en zij wandelen door drukke straten en lanen met perfect gemak. In veel huizen wordt het enige vuur dat ze hebben bewaard in een stoof^(*1), die zij gebruiken om eenvoudige dingen op te koken of voor verwarming. Ze doen hun best om die altijd brandend te houden. Zou het vuur toch uit gaan, dan zal een lid van de familie de stoof naar het huis van een buur nemen om daar vuur te lenen. Dan zal zij de stoof op haar hoofd tillen en richting huis gaan. Indien haar buurvrouw een vrijgevig mens is, zal ze de stoof vol scheppen met kolen. Het voeden en te drinken geven van een vijand was als het volscheppen van de lege stoof met vurige kolen - wat voedsel, warmte, ja bijna leven betekende voor de persoon of huis dat het nodig had, en was het symbool van de fijnste vrijgevigheid.

Wij, westerlingen, denken meestal aan wraak wanneer we denken aan het scheppen van hete kolen op iemands hoofd. De Semieten dachten aan iets heel anders. Wij, westerlingen, moeten breken met een paar van onze tradities, als we ooit tot een diep verstaan willen komen van de God van de Bijbel. Het is vol van prachtige beeld als dit.

-Gary Amirault

Tentmakers

De zinsnede *“vurige kolen ophopen op zijn hoofd”* is een deel van een citaat uit Spreuken 25:21-22. Farrar Fenton's (1903) vertaling van de passage in Spreuken neemt de zinsnede *“vurige kolen ophopen op zijn hoofd”* letterlijk, zo de Joodse beeldspraak uitleggend, en het niet vertalend met:

“En een vuur er naast voor zijn noden.”

Hoewel populaire vertalingen van deze hele passage vaak lezers kunnen leiden tot een beeld van “bestrafing” voor de mensheid, wordt ons feitelijk opgedragen niet *“kwaad met kwaad”* te compenseren (Romeinen 12:17). Maar *“het kwade te overwinnen door het goede”*(Romeinen 12:21). Dit is het goddelijke plan van de tijden - *“overwin het kwade door het goede”* - want *“liefde faalt nooit”* (1 Korinthe 13:8).

Jezus droeg Zijn discipelen op hun vijanden lief te hebben en voor hen een zegen te zijn,

“Doch Ik zeg tot jullie 'Hebt jullie vijanden lief en bidt voor die jullie vervolgen” (Mattheüs 5:44;SW)

Op welke basis deed Hij dat? Omdat dit de echte aard is van de Vader!

“Jullie dan zullen perfect zijn, zoals jullie hemelse Vader perfect is.”
(Mattheüs 5:48;SW)

“God is liefde” (1 Johannes 4:8,16) en Zijn liefde is *“in onze harten uitgestort”* (Romeinen 5:5;SW), opdat wij kunnen wandelen in liefde(Efeze 5:2), zodat wij, als de *“vaten van mededogen”* van de Vader (Romeinen 9:23) een *“zegen”* zouden zijn voor hen die rondom ons zijn,

“Hebt jullie vijanden lief en bidt voor die jullie vervolgen” (Mattheüs 5:44;SW)

“Zegent die jullie vervolgen, zegent en vervloek niet” (Romeinen 12:14;SW)

“Wij worden gescholden? Wij zegenen” (1 Korinthe 4:12;SW)

“Zie er op toe dat niemand kwaad met kwaad vergeldt, maar jaagt altijd het goede na, voor elkaar en voor allen” (1 Thessalonicenzen 5:15;SW)

“niet kwaad met kwaad vergeldend, of schelden met terug schelden, maar integendeel: zegenend” (1 Petrus 3:9;SW)

Dat is onze *“hoge roeping van God in Christus Jezus”* (Filippenzen 3:14;SW)!!

Noot.

1. Stoof - een aardenwerken pot met ventilatie gaten waarin vuur werd bewaard.

Aanhangsel 2

Het Genève van Johannes Calvijn

door Gene Edwards

Genève werd met een ijzeren vuist door twintig mannen *geregeerd*. Naar hen werd verwezen als het “Consistorie”. Ja, iedereen werd geacht *consistent* te leven naar hoe zij waren verteld te leven. Vijf van deze mannen waren pastors, vijftien waren kerk-oudsten. Die twintig mannen regeerden over Genève. En Calvijn regeerde over alle twintig.

Het was een van de meest despotische regeringen in de geschiedenis van de westerse wereld. Het was een politiestaat. *Alle* levens van alle mensen waren onder hun heerschappij, toezicht en bewaking. Inbreuk op de privacy was aan de orde van de dag.

Het schijnt dat dominees geloofden dat het onze roeping is mensen zo weinig mogelijk te laten zondigen. Hier is een man die leefde bij deze gedachte. Een stad werd gedwongen ook op deze wijze te leven.

Een paar regels? (Mensen met een zwak hart zouden nu niet verder moeten lezen!).

Overspel: De dood door verbranding op de brandstapel.

Hekserij: Van hetzelfde laken een pak.

Vaak een kerkdienst missen: De dood door levend verbrand te worden.

Ketterij: De dood door levend verbrand te worden. (definitie van ketterij: iedereen die het durfde het oneens te zijn met de theologie van Calvijn).

Ik denk dat we al een patroon zien vormen.

Iedereen ontsnapte de eerste keer. Niemand kwam er de derde maal mee weg.

Iedereen kon voor het Consistorie gebracht worden. Verdachtmakingen stonden gelijk aan schuld. Je kon zomaar in de gevangenis gestopt worden.

Je werd verteld welke kleding je mocht dragen. Kleding was bij *kaste* (dwz. passend bij je positie in de samenleving).

Kinderen moesten naar Bijbelse personen vernoemd worden. Een man weigerde en gaf zijn kind een gewone naam - hij ging vier dagen het gevang in.

Geen rouge of “poederen,” geen juwelen, geen onwelgevallige kleding (mag u raden wie bepaalde wat wel en niet mocht!), geen kaarten, kant of jagen. Geen boeken die niet religieus waren. Geen dansen, geen zingen van niet-Christelijke liederen.

Indien een kind zijn ouders sloeg, werd het onthoofd. En, zoals altijd, sex was een dikke no-no. Had sex buiten het huwelijk en je verdronk. Zwanger buiten het huwelijk, zelfde ritueel. De man verdronk ook. Je gelooft het niet, toch? Wel, Calvijn's eigen stiefzoon werd gepakt en men deed hem verdrinken. Zijn schoondochter werd gepakt en verdronk; en dat gold ook voor de twee anderen die er bij betrokken waren.

Ja, Calvijn had een zacht hartje.

Veertien vrouwen die waren beschuldigd van hekserij werden levend verbrand.

De redenering achter zulke wrede bestraffingen? Ik citeer Calvijn:

Wanneer de Katholieken zo hardvochtig en gewelddadig zijn in hun verdediging van hun *bijgeloof*, zouden dan Christus' magistraten zich niet schamen om minder te doen bij hun verdediging van de waarheid?

Ik denk dat Jezus levend verbrand zou zijn in Genève.

Passages overgenomen uit Gene Edward's "How to meet," hoofdstuk 24

Aanhangsel 3

Jury taak

Niet lang nadat ik mijn eerste serie artikelen in Bible Student's Notebook over regeren had voltooid (#38 - #44), in 1999, ontving ik een brief en een vragenlijst over jury taak, van de plaatselijke Jury Commissie.

Ik dacht dat een kopie van mijn beantwoordende brief enkelen zou kunnen helpen en hen bemoedigen die zichzelf in harmonie bevonden met onze conclusies.

Clyde L. Pilkington, Jr.
111 Charity Lane
Gladstone VA 24553

November 22, 2000
Jury Commissioners
Amherst County
PO Box 462
Amherst, VA 24521

Geachte heren,

Ik meen dat een verklarende brief nodig is om de bijgevoegde vragenlijst te begeleiden. Eerst wil ik de reden uitleggen van mijn uitstel in reageren.

Het adres dat u heeft is mijn vorige. Wij zijn verhuisd naar het gecorrigeerde adres op de vragenlijst.

Ten tweede zou ik het dilemma willen uitleggen waar ik mij in bevind.

Na naar Amherst County te zijn verhuisd registreerde ik mijzelf om te stemmen. Maar zoals u in staat bent zelf te zien uit de stemverslagen, heb ik die taak nooit uitgeoefend. Dit is te wijten aan persoonlijke overtuigingen die zich hebben ontwikkeld. Ik ben tot de overtuiging gekomen dat ik, als burger van de hemelen (Filippenzen 3:20), een belangenconflict heb als het aankomt op stemmen en andere "beslissing" makende processen die verband houden met regeren.

Laat me duidelijk zijn dat ik niet tegen welke soort van menselijke regering dan ook ben. Ik geloof dat menselijke regering door God is verordend en dat

u en andere overheidsdienaren inderdaad “*dienaren van God*” zijn (Romeinen 13:4), en dat u het volste recht heeft “*het zwaard niet zonder reden*” te dragen. Daarom komt het conflict dat ik heb niet voort uit de rechtmatige rol van de overheid.

In plaats daarvan komt mijn conflict voort uit mijn eigen rol als een lid het Lichaam van Christus (1 Korinthe 12:13) en een ambassadeur van Jezus Christus (2 Korinthe 5:20). Ik meen dat de principes die mij als lid van Christus' Lichaam leiden, mij in direct conflict plaatsen met de principes (net zo goddelijk aangewezen) van menselijke overheid. God heeft mij geroepen niemand “*kwaad met kwaad*” te vergelden (Romeinen 12:17), en zo tot een bediening van “*genade*” (Efeze 3.2) en “*vergeving*” (Efeze 4:23).

Ik veronderstel dat een van de beste manieren om dit conflict aan u uit te leggen is door middel van de algemeen gebruikte uitspraak “de scheiding van kerk en staat.” Ik ben gaan zien dat er een duidelijke scheiding is tussen kerk en staat. Paulus, de apostel, definieert de kerk als het Lichaam van Christus (Efeze 1:22-23).

Als lid van Zijn Lichaam ben ik - samen met alle andere gelovigen - de kerk. Ik geloof dat er een duidelijke scheidslijn is tussen kerk en staat. Ik geloof dat ik zeker een rol te vervullen heb, net zoals de staat die heeft. Daarom, aangezien ik geloof dat mijn rol “*in Christus' plaats*” (2 Korinthe 5:20) er een is van “*genade*” en “*vergeving*”, geloof ik dat ik sterke belangenconflicten heb die mij diskwalificeren voor het dienen als jurylid.

Ik wil niet beweren dat ik niet zou dienen. In feite zou ik het geen probleem vinden als het zou gaan over eenvoudige beslissingen over goed en verkeerd (1 Korinthe 6:2): maar er zou een duidelijk belangenconflict zijn als het gaat over het antwoord van “*genade*” en “*vergeving.*”

Sinds ik tot dit begrip ben gekomen heb ik uitgebreid geschreven over de rol van een gelovige in Christus in relatie tot menselijk regeren. Deze artikelen zijn gepubliceerd geworden in een periodiek genaamd the “*Bible Student's Notebook*” (een uitgave die al twaalf jaar in omloop is). Ik wil u graag de voorbije uitgaven toezenden die over dit onderwerp gaan, als die van enige verdere hulp zouden zijn in dit proces.

Ik zie uit naar uw reactie in deze.

Hartelijk dank voor uw overweging.

Herinnerd aan mijn voorrecht voor u te mogen bidden (1 Timotheüs 2:1-2),
tekent met de meeste hoogachting

Clyde L. Pilkington, Jr.

Ik heb op mijn brief nooit antwoord gekregen van de Jury Commissie, noch werd ik ooit opgeroepen voor een taak in een jury.

Ik gebruikte dezelfde brief nu ik in PA [Pennsylvania] woon. Net als met de Jury Commissie in VA [Virginia] ontving ik nooit een antwoord, noch ben ik opgeroepen voor een taak in een jury.

Aanhangsel 4

Het verhaal van de Pauliciërs

Een les uit de geschiedenis

De Pauliciërs waren gelovigen die buiten het religieuze systeem leefden. Zij werden door hun tegenstanders “Pauliciërs” genoemd, wat te danken was aan hun nadruk op de brieven van Paulus. Zij waren een van de grootste bewaarde getuigenissen van trouw in de kerkgeschiedenis, ook al waren het hun vijanden die hun verslag bewaarden. Hun getuigenis droeg over een tijdspanne van zes eeuwen.

Ik ben meer dan 25 jaren geleden begonnen met zoeken naar het verslag over hun getuigenis. Ik ben in die tijd alleen in staat geweest stukjes en beetjes te vinden, maar het is een verbazingwekkende lappendeken. Hun vijanden vertelden veel leugens over hen en beschuldigden hen van veel zaken. Toen het stof van alle historische retoriek was neergedaald, kon ik een samengesteld plaatje zien van heiligen die Paulus volgden als hun apostel, levend als de kerk (en niet “naar de kerk gaand”), religieuze traditie en inzetten verwerpend, en gelovend in de uiteindelijke redding van allen.

Wat volgt is een verzameling van citaten die deze heiligen in een historisch licht zet.

Oo0oO

Doorheen de tijden heeft God Zijn volk gehad, dat Zijn waarheid koesterde en voor Hem getuigde. Bekend onder verschillende namen op verschillende tijden en in verschillende plaatsen, als enkeling verstrooid in het buitenland, in kleine gezelschappen, of in grotere groepen, zij hielden vast aan het geloof.

Een van de meest opgemerkte voorbeelden van hen die worstelden tegen de voortgaande heidense duisternis die zich geleidelijk over de Kerk uitspreidde, is te vinden in de mensen die bekend staan als “Pauliciërs.”

Bij welke naam waaronder wij genoemd worden of bekend zijn dan ook, wij zijn, bij het getuigen voor de leer van God in de Paulinische brieven de ware opvolgers van de oude Pauliciërs, de vlag hoog houdend, hetzelfde Woord vasthoudend, en vasthoudend aan dezelfde waarheid.

-E.W. Bullinger

The Paulicians, A Lesson From The Past

Things to Come, oktober 1901.

Oo0oO

Welke meningen men er op na houdt over de Pauliciërs, men geeft over het algemeen toe dat zij een bijzonder respect hadden voor het gezag van de Bijbel, voor de apostel Paulus en zijn geschriften, dat zij een devoot en vurig volk waren en een krachtig getuigenis hadden tegen de onsmakelijke praktijken van de Katholieke Kerk. Hun vijanden getuigden tegen hen, maar hun levens getuigden van Christus.

Bij het inschatten van het karakter van de Pauliciërs waren historici geneigd al te gemakkelijk en zonder kritiek te aanvaarden wat door hun vijanden tegen hen is gezegd en geschreven. De geschiedenis van de Roomse Kerk in haar handelen met hen die weigerden te buigen voor haar heerschappij, is een laag verhaal van roof en vervolging. Niet alleen probeerde ze hen te vernietigen die ze tegenstond, maar ook de herinnering aan hun namen in oneer te brengen door de meest grove beschuldigingen, en uit te poetsen wat zij zelf schreven of iets dat gunstig over hen werd geschreven. Het is daarom nauwelijks verrassend dat veel meer literatuur is overgebleven die hen verdoemt dan hen aanbeveelt.

De grote worsteling in latere eeuwen om de Schrift te produceren in de talen van het gewone volk, illustreert zeer bekwaam de methoden die Rome gebruikte om haar gezag over de zielen van mensen staande te houden. Kopieën van de Schrift werden opgespoord en toevertrouwd aan de vlammen, samen met hen die verantwoordelijk waren voor hun publicatie en verspreiding, als zij weigerden terug te komen van de “zonde” van het proberen het Woord van God te verspreiden. Deze zelfde methoden werden ruimhartig benut in de dagen van de Pauliciërs.

De Pauliciërs aanvaardden geen centraal gezag, zij keken naar God als hun Hoofd, en zij werden geestelijk opgebouwd en van kracht voorzien door leraren die van plaats naar plaats gingen op een wijze die leek op die van Paulus. Zij stelden geen enkele code van leer op waaraan zij gezamenlijk hadden te voldoen als basis van eenheid. Hun geestelijke eenheid lag in het leven dat zij hadden in Christus, een leven dat zich manifesteerde in hun dagelijkse wandel en getuigenis. Ze bezaten een beleden respect voor het Woord van God, dat zij als hun gids aanvaardden.

-John W. Kennedy
Torch of the Testimony
1983, pp. 109-110

Oo0oO

Er waren gelovigen die krachtig opstonden tegen de afgoderij, de leer van de sacramenten, en andere voorkomende fouten in de Katholieke Kerk. Ze verschijnen in het midden van de zevende eeuw ten tonele als de “Pauliciërs” in de regio van Mesopotamië. Waarom ze “Pauliciërs” werden genoemd is niet precies bekend, maar het kan eenvoudig zijn vanwege hun respect voor de apostel Paulus en zijn geschriften. De Katholieke Kerk dichtte hen allerlei foutieve leerstellingen toe, als we hen kunnen geloven wiens levens de waarheden ontkenden die zij beleden. Het meeste wat ons heeft bereikt is tot ons gekomen door hun critici.

-Kenneth Latourette
A History of Christianity
1975, p. 318

Oo0oO

[Voor de Pauliciërs] betekent dopen alleen de doop van de Geest; de eenwording met het lichaam en bloed van Christus is alleen een eenwording met Zijn Woord en leer.

-Philip Schaff
A History of the Christian Church
1910, Deel 4, p. 577

Oo0oO

De Pauliciërs ontkenden op gelijke wijze de naam van “kerk” aan de gebouwen van hout en steen.

-*Encyclopedia Britannica*
Paulicians
1959

Oo0oO

De Pauliciërs hadden geen orde van geestelijken, noch hadden zij concilies of enige andere instituten. Hun leraren waren alle gelijk in rang en waren niet onderscheiden door rechten of voorrechten of ordeteken.

-John L. Von Mosheim
Institutes of Ecclesiastical History, Ancient en Modern
1869, Deel 2, p. 103

Oo0oO

Pauliciërs, waarschijnlijk zo genoemd vanwege hun hoge achting voor de apostel Paulus, weerstonden het formalisme van de Griekse Kerk en het prelatische (geestelijke) system; zij verwierpen beelden, kruisen, relikwieën, vasten, het monasticisme [monniken en nonnen], priesterschap, uiterlijke bediening van de twee sacramenten en de verering van heiligen; zij werden zwaar vervolgd; velen werden verstrooid doorheen heel het zuiden van Europa, en ontvingen verscheidene nieuwe namen.

-W.M. Blackburn

History of the Christian Church
1879, p.331

Oo0oO

[De Pauliciërs] verwierpen alle uiterlijke middelen van genade, zoals dopen en “de maaltijd des Heren,” en in het bijzonder de latere ontwikkelingen van het sacramentarianisme.

-John Moncrief

A Short History of the Christian Church
1908, p. 183

Oo0oO

E.B. Elliott, auteur van het 19e eeuwse commentaar op de Openbaring [*Horae Apocalypticae*, (London: 1863)], geeft een synopsis van de geschiedenis van de Pauliciërs. Elliott leidt de oorsprong van de Pauliciërs terug naar ene Constantijn [niet te verwarren met de Romeinse Keizer, Constantijn de Grote], in 654 n. Chr., niet naar Paulus van Samosata, de ketterse Manichaanse bisschop, zoals hun vijanden dachten. De Pauliciërs leidden hun naam eerder af van de grote leraar van verkiezing door genade, de apostel Paulus.

-Randy Winburn

History of the Paulician Iconoclast,^(*) p.18

Oo0oO

Men stemt er algemeen mee in dat het woord Pauliciër is gevormd uit de naam van de grote apostel van de heidenen. Zij preekten tegen beelden, relikwieën en het

verrotte hout van het kruis. Ze waren niet geschikt om te leven. De Katholieken bereikten hun doel! Onder het regentschap van Theodora (482 n.Chr.) werd een edict uitgevaardigd dat beval dat de Pauliciërs te vuur en te zwaard moesten worden uitgeroeid. Haar inquisatoren doorzochten de steden en bergen van Klein-Azië en voerden hun opdracht op de meest wreedaardige manier uit. Het wordt door zowel burgerlijke als kerkelijke historici bevestigd dat, in een korte regeringsperiode, honderd duizend Pauliciërs ter dood werden gebracht.

-Andrew Miller
Short Papers on Church History
1874, pp. 253-256

Oo0oO

Ze werden Pauliciërs genoemd vanwege de nadruk die zij legden op de Paulinische brieven, in plaats van op de "Hebreeuws-Christelijke" brieven. Na 325 n. Chr. zagen zij de Rooms Katholieke kerk en de Grieks Orthodoxe kerk als Satanisch, en weigerden ze welke beelden dan ook te tolereren. Maar het meest belangrijke ding over hen was hun volledige verwerping van de opgeleide geleerden. De Pauliciërs verwierpen het Katholieke priesterschap, de Katholieke sacramenten, de verering van relikwieën en kruisen, en zij vonden dat de "ene doop" van Efeze vier het door de Heilige Geest in Christus brengen van de gelovige was; zij waren de Stamieten en de Bullingerieten van hun dag. Onder zware verdrukking verhuisden zij naar Bulgarije en de bergen van de Balkan en van daar naar noord Italië en Joegoslavië, Christenen voortbrengend die Waldensen en Albigensen genoemd werden. De Pauliciërs in Italië werden Paterini of Kathari genoemd; in Frankrijk werden zijn Bulgaren, Publikeinen en Albigensen genoemd.

-Peter S. Ruckman
The History of the New Testament Church
1984, Deel I, pp. 61,234-235

Oo0oO

Constantijn's edict tegen de Pauliciërs:

Begrijp nu, door deze huidige inzetting, jullie Novatiërs, Valentiniërs, Marcionieten, Pauliciërs en Montanisten, en heel de rest van jullie die afwijken en ketterijen steunen door middel van jullie privé bijeenkomsten ... dat jullie overtredingen zo hatelijk zijn en geheel en al gruwelijk, dat een enkele dag onvoldoende zou zijn om jullie dodelijke fouten te tolereren, zodat wij bij deze een waarschuwing geven dat niemand van jullie hierna

mag samenkomen. Wij hebben daarom bevolen dat jullie plaatsen van samenkomst van jullie afgenomen worden, en dat het nadrukkelijk verboden is jullie bijgelovige en zinloze bijeenkomsten te houden, niet alleen in het openbaar, maar ook in privé huizen of in andere plaatsen.

-Eusebius' *Constantine*

Boek 3, hoofdstukken 64,65

Oo0oO

De leerstellingen, het karakter en de geschiedenis van de Pauliciërs zijn onderwerp geweest van grote strijd; maar hen werd niet toegestaan voor zichzelf te spreken tot het nageslacht. Hun geschriften werden zorgvuldig vernietigd door de Katholieken, en ze zijn bij ons alleen bekend door de verslagen van bittere vijanden die hen brandmerkten als ketters.

[De Pauliciërs waren] voornamelijk geïnteresseerd in de Paulinische brieven en vastbesloten tot een herstel van het Christendom naar haar eenvoudige, Paulinische vorm.

-A.H. Newman

A Manual of Church History

1899, pp. 379,384

Oo0oO

Niet minder dan honderd duizend van hen (Pauliciërs) werden ter dood gebracht in het Griekse Armenië. Van de leer van deze sekte hebben we geen kennis, behalve door hun vijanden.

-George Fisher

History of the Christian Church

1887, p. 162

Oo0oO

Paulus had zijn kracht gebruikt voor het planten en waken over de kerken in Klein-Azië. Zijn zwoegen was noch vruchteloos noch vergeten. Paulus-achtige mannen, die als zodanig geroemd werden door hun tijdgenoten, en *Paulikoi* genoemd werden, werden aangespoord te midden van de groeiende behoefte om de apostel van de heidenen te imiteren in zijn vuur en zelfopoffering voor bedreigde waarheid en in gevaar zijnde zielen.

Zij schreven en vermenigvuldigden kopieën van de Schrift, in het bijzonder van de Paulinische brieven. Zij spraken tot slenteraars in de markt, tot reizigers die op weg waren, tot alle mensen waar dan ook en wanneer zij de gelegenheid kregen. De mensen luisterden, werden bekeerd en veegden de binnendringende duisternis terug. De beweging ging over steden en provincies heen en alarmeerde de ecclesias en de staatsmannen van het verre Constantinopel.

Ze kreeg al snel een naam. De volgers van deze *Paulikoi* werden *Paulikianoï* genoemd en de Pauliciërs namen hun plaats in in de geschiedenis, beschreven door hun ecclestiale vijanden en lasteraars. Legers werden tegen hen gezonden, en waar de argumenten van het verheidend Christendom krachteloos waren om te overtuigen, probeerde men het zwaard om schrik te brengen.

Maar de vleselijke arm kon de waarheid niet stoppen. De geplaagde gelovigen werden opgefrist door tekenen dat God met hen was. Een generaal, bijvoorbeeld, die niets wist van de mensen of hun geloof tot hij de opdracht voor hun onderdrukking kreeg van de keizers, vond, toen hij terugkeerde naar Constantinopel, dat hij geen rust had tot hij zijn benoeming had terug gegeven, alles verzakend, en zich bij de mensen had aangesloten naar wie hij was gezonden om te vervolgen.

Ze werden uit Klein-Azië verbannen, en hun vaderland voor altijd verlatend, gingen zij naar Europa. Ze reisden door de valleien en langs de rivieren van hun nieuwe wereld, en vestigden zich hier en daar in rust, het Woord van God, als hun meest kostbare schat, met zich mee nemend, net als de eenvoud van aanbidding waarvoor hun vaders waren gestorven. De geschiedkundige ontmoet hen opnieuw in gemeenschappen en volken die afgescheiden leefden, en die Rome één voor één uitroeide. Maar de waarheid die zij bewaarden leefde voort, en brak uiteindelijk door in de glans van de Reformatie.

-John Urqhart

The Inspiration and Accuracy of the Holy Scriptures.

1895, Boek II, Hoofdstuk 1. pp. 101-103

Oo0oO

Zij [de Pauliciërs] gruwden van het gebruik van beelden of relikwieën, pompeuze ceremoniën en kerkelijke overheersing; en ze deden zelfs de rituelen weg van de waterdoop en de maaltijd van de Heer. Hun predikers werden door geen enkele titel van hun broeders onderscheiden; en geen superioriteit werd toegestaan.

Hun totale gebrek aan respect voor beelden en relikwieën, hun minachting voor al die voorwerpen waarmee de vaklieden in hun levensonderhoud voorzagen, stak tegen hen de meest onverzoenlijke haat aan, en de orthodoxe keizers van het Oosten besloten tot hun totale uitroeiing.

Ze doorstonden een bloedige vervolging, met een geduld en niet-agressieve zachtmoedigheid die zelfs een paar van hun beulen bekeerde. Maar alle menselijke verdraagzaamheid kan op den duur overwonnen worden; en toen die bloeddorstige zeloot, de keizerin Theodora, aangesteld werd als regentes van het Oosten, tijdens de minderjarigheid van haar zoon, dreef ze hen over de grens van wat verdragen kon worden. In die delen van Klein-Azië waar ze met velen aanwezig waren, en in Armenië, nam ze hun goederen in beslag en bracht ze hen door het zwaard, de galg en de vlammen ter dood, meer dan honderd duizend in getal, hen langzaam uitroeiend door een verscheidenheid aan de meest pijnlijke kwellingen.

Tegen het einde van de eeuw was de kracht van de Pauliciërs in feite gebroken en werden zij gedwongen veiligheid te zoeken in de uitgestrektheid van de Armeense bergen. Maar ze hadden al een permanente verblijfplaats gevonden in Europa onder de naam van Albanensen, Albigensen, Kathari, en, mogelijk, Waldenzen. Dit bastaardras, zo is goed bekend, verspreidde zich door Italië, Frankrijk en Duitsland, en verdroeg voor een lange periode onder de Kerk alle wreedheid die sluwheid kon bedenken en macht kon opleggen.

[De Pauliciërs] ontkenden alle tirannie over het geweten van de mens. [De Pauliciërs] verwierpen de Joodse [boeken], zoals zij het Oude Testament noemden, maar het Nieuwe Testament, dat in de orthodoxe kerk vrijwel voor de leken was verdwenen, ontvingen zij als het onschatbare en enige deel van de heilige Schrift en genoot de nauwkeurige lezing onder alle mensen. Het is echter mogelijk dat zij de twee brieven van St. Petrus niet erkenden, net als de Openbaring van St. Johannes. Maar het is zeker dat de geschriften van St. Paulus hun favoriete boeken waren, van wie zij, mogelijk, hun naam van Pauliciërs namen.

-Hosea Ballou

The Ancient History of Universalism

1829, pp. 306-313

Oo0oO

In Frankrijk werden zij [de Pauliciërs] Wevers genoemd, Armen van Lyons, Waldenzen en Albigenzen; in Vlaanderen Pifels, en in Duitsland Kathari. Ze waren in Bonn en in het diocees van Keulen; ze waren met velen in de buurt van de Alpen en Pyreneeën; ze waren in grote mate verspreid doorheen de Provence en in

Toulouse; ze bestonden in Spanje en zijn verspreidden zich door Lomardije naar Padua en Florence; en sommigen gingen zelfs Napels binnen.

-Sharon Turner

The History of England

1815, Deel II, pp. 381-382.

Een groep die worstelde tegen de opkomende heidense duisternis en bijeen kwam werd door hun tijdgenoten de Pauliciërs genoemd. Ze waren zeer vurig en ze kopieerden Paulus geschriften en verspreidden die.

-Oscar Baker(1898-1987)

Truth for Today

1957, Jaargang 9, nummer 6

Oo0oO

Wat gebeurde er met de Pauliciërs?

De Pauliciërs bedekten vele landen van Europa en Klein-Azië. Ze verdroegen zware vervolgingen met opmerkelijke groei. We kunnen veel andere groepen gelovigen rechtstreeks herleiden naar hun trouw. Maar wat is er van hen geworden? Waar zijn ze naar toe gegaan? Wat is er met hen gebeurd?

Na zo'n 600 jaren, volgens E.W. Bullinger, verloren zij hun uitzicht wat betreft doel en taak op Aarde. Hij vertelt ons:

De Pauliciërs waren onoverwinnelijk, *totdat*, geprikkeld door jaren van onrecht, zij zelf het zwaard ter hand namen. Vanaf die dag ging hun kracht achteruit tot zij uiteindelijk overweldigd werden.^(*)

Noot.

1. Iconoclast - "Iemand die traditionele geloven, gebruiken en waarden uitdaagt en omver gooit" (Encarta Dictionary).
2. E.W. Bullinger, The Paulicians: A Lesson From The Past, *Things to Come*, October, 1901

Aanhangsel 5

Politicus of Pauliciër?

De term “Pauliciër” kan verkeerd worden verstaan, speciaal als het genomen wordt om een “*Ik ben van Paulus*” sektarisme aan te geven. Wanneer zelfs “*Ik ben van Christus*” bij de grote apostel de wenkbrauwen doet optrekken als zijnde sektarisch en ketters, mogen we er zeker van zijn dat zo’n gebruik er van niets anders is dan een vorm van een ellendig religieus snobisme. We kunnen echter een betere term vinden om het kaf van het koren te onderscheiden in het moderne Christendom dan door het gebruik van dit woord om hen te beschrijven die Paulus’ kennis van de goddelijke mysteriën deelden en Paulus’ houding aannamen ten opzichte van de wereldbewegingen.

“*Het evangelie van het Koninkrijk*” heeft z’n *politieke* elementen, want het Koninkrijk waarvan het uitdeelt is een echt koninkrijk, met een echte Koning, een echte hoofdstad, een echte regering, een echte wet, en is, in feite, niet alleen *zo echt als*, maar *meer echt dan* het koninkrijk van Groot Brittannië vandaag. Dat is de reden dat, welk klein deel van het koninkrijksevangelie genomen kan worden om toe te passen op de politieke theorieën van de moderne *sociale kerk*, het gemarteld wordt in een schijnbare instemming er mee. Maar om het te kunnen doen wordt een zeer noodzakelijk ingrediënt van het koninkrijksevangelie weggehouden, namelijk de eschatologie. De ethiek van het koninkrijksevangelie, het soort ethieken die te vinden zijn in de Bergrede en een intensivering van de Mozaïsche Wet vertegenwoordigen, veroordelen (en redden niet!) de mens die naar de hemel wil klimmen op de ladder van de zaligsprekingen. Wat de mens nodig had was niet een vraag, maar een levering, en zelfs een goud vergulde ladder is van geen hulp voor iemand die vanaf z’n geboorte kreupel is. Het mag dan verondersteld worden dat wanneer de moderne kerk de ethieken neemt en de eschatologieën van “*het evangelie van het Koninkrijk*” weigert, ze het deel omarmt dat, op zichzelf, het deel (of ingrediënt) veroordeelt en afwijst dat de hoop van redding bevat.

Indien de Wet op de Berg door Mozes een *politiek* falen was bij het tot stand brengen van sociale rechtvaardigheid, vanwege de ongeestelijke toestand van de natie aan wie ze was gegeven, dan zou de Wet op de Berg door Christus een groter *politiek* falen zijn als die gegeven zou worden aan de heidenen, wat we weten dat niet gebeurde.

Lot zit nog steeds in de poort van Sodom, en zijn zonen van vandaag hebben het sociale evangelie van hun oude voorvader, want de tijd is nog niet rijp om de smaad te werpen. “*Die kwam om hier te wonen, oordeelt hij om te oordelen?*”

(Genesis 19:9;SW). Lot had geen evangelie voor de mensen van Sodom, noch bezat hij welk gezag dan ook om zich bezig te houden met hun politieke bijeenkomsten; maar hij vond kennelijk wel een gemakkelijke stoel en een ongemakkelijk geweten toen hij zich verbond met de oudsten van de stad in de poort. De “kerk” van vandaag heeft, in haar Bijbel, een evangelie voor de wereld, maar we vinden haar terug in de rol van wetmaker en niet van evangelieprediker. Haar predikers proberen burgers te maken, terwijl ze zouden moeten proberen heiligen op te bouwen.

De heiligen van God zijn vreemdelingen hier op Aarde. Laat dat eens bezinken. Geen gelovige, als zodanig, kan een Republikein zijn, want in zijn hart gelooft hij in en is verbonden met een koninkrijk. Republicanisme is niets anders dan politiek Arminianisme - het gelooft in een bepaalde vorm van menselijk vermogen. Hoe kan een verworpen Koning koning worden van een rebellerende republiek? Indien Christus de Koning is, vergeet dan niet dat wij Zijn Lichaam zijn. Individueel mogen we ambassadeurs zijn die de wereld uitnodigen verzoend met God te zijn, maar gaat de ambassadeur van Engeland in de Verenigde Staten daar stemmen? Kan enige ambassadeur wetgeving opzetten in het land waarheen hij werd gezonden? Natuurlijk niet! Ambassadeurs komen om “*bijwoner*” te zijn, zoals Lot, en maar weinigen, als ze er al zijn, zijn schuldig aan het maken van Lot's fout.

Hoevelen van Gods volk zijn er niet in geslaagd te zien dat, als je de voorrechten van een burger in vreedstijd uitoefent, je ook op eerbare wijze de taken van een burger dient uit te oefenen in een tijd van oorlog? Gaan stemmen en bajonetten zijn logisch verenigd; het stemmen is het middel waardoor de meerderheid de wetten maakt voor de minderheid; en de bajonet is het wapen waarmee de sterke de wet maakt voor de zwakke. Je kunt net zo min het evangelie prediken met de stembus als dat je het met de punt van een bajonet kan doen; maar als u, als burger, het voorrecht opeist van het gebruik van het eerste, wees dan niet verbaasd als uw mede-burgers van uw verwachten dat u de taak van het doen van het laatste ook op u neemt.

Paulus was geen politicus. Eens, dat is waar, beriep hij zich op het Romeins burgerschap, maar kijk eens wat er daarna gebeurde. De gebeurtenissen die volgden nadat hij zijn “rechten” opeiste, leidden als snel tot een afsluiting van het verkondigen van het Koninkrijk van God. Als, als een Romeins burger, hij voor een tijd Romeinse bescherming ontving, is het ook waar dat, als Romeins burger, hij in een Romeinse gevangenis werd gezet, en uiteindelijk als Romeins burger leed onder de slag van een Romeins zwaard.

Paulus had geen politiek programma. Het kruis maakte een einde aan de mens in het vlees. Het schatte de natuurlijke mens in en verklaarde hem bankroet. Totaal politiek, moreel, geestelijk bankroet. In plaats van een wereldburger te zijn, werd

hij er een lijk in: *“Ik ben met Christus gekruisigd.”* Voor zover het de wereld betreft, is de kerk van God een begraafplaats vol met niets anders dan dode mensen, en mensen met hun namen op grafstenen streven niet naar politieke benoeringen!

De religieuze wereld van vandaag babbelt veel en vaak over de heerlijkheden van de “democratie”; maar de hoop van de gelovige is niet op democratie gericht, maar op Theocratie, niet in een mensocratie, maar in Godocratie. Indien de lezer een Pauliciër is of de waarheid van Paulus’ brieven heeft geleerd, zal hij niet stellen een Republikein, een Democraat of een Socialist te zijn, want Gods keuze en niet de zijne, Gods stem en niet zijn stem in het stemhokje, heeft hem tot lid van de Theocratische Partij gemaakt door de genade van God. *“Want Demas verliet mij, de huidige aion liefhebbend”* (2 Timotheüs 4:10;SW) zou op correcte wijze de moderne religieuze houding beschrijven ten opzichte van Paulus’ theocratische leer.

Het witwassen van de wereld is - helaas! - de bezigheid van een “kerk” die zo zachtjes aan geleerd zou moeten hebben wat de wereld nodig heeft om wit gewassen te worden. De kalk kan nu toegepast worden met deze kwast en dan met die; maar de “kerk” die zo de boel zou bedekken, en oplappen, en een prutsers’ klus doen met een wereld die ziek van aard is, en wiens kwaden voortkomen van haar gestel, heeft het kruis van Christus afgewezen, de Theocratische hoop van de Schrift, Gods manier van handelen met de zonde van de wereld, en is slechts een politieke club geworden in plaats van een kerk van Pauliciërs.

-Alan Burns (?-1929)
Unsearchable Riches
Jaargang 15, p. 272 (1924)

Aanhangsel 6

De ware basis voor wereldvrede

door A.E. Knoch (1874-1965)

De wereld haast zich naar de grootste crisis in de geschiedenis van de mensheid. Aan alle kanten probeert men een nieuwe wereld te maken. Al deze inspanningen zijn, zonder uitzondering, gedoemd te falen. Denk nu niet dat ik een pessimist ben. Ik ben de grootste optimist die u ooit zag. Er zal na een poos vrede zijn, en die zal blijvend zijn. In de tussentijd zal er een vreselijke storm komen. Men zegt wel dat het in het midden van een orkaan kalm is. Dit is de plaats en het voorrecht van allen die Gods denken kennen. Ik kan dingen kapot zien gaan, maar er toch dankbaar voor zijn en er van genieten. Niet omdat mensen lijden, maar vanwege het uitzicht dat in beeld komt, omdat alle gezwoeg waar mensen doorheen gaan hen voorbereidt op het genieten van de heerlijke tijd bij de voleinding.

Nu is het probleem met hen die pogen een betere wereld te maken, bovenal, dat zij niet weten waar ze zijn. Indien we alleen maar wisten waar we zijn, dan zouden we niet zo gestrest zijn over waar we heen gaan. Vandaag zijn dingen precies waar God Zich voorgenomen heeft dat ze zijn. Wanneer we dit zien, hebben we een kans om vrede te hebben - niet de vrede waar mensen over praten, maar een echte vrede - de vrede met God Zelf. Als u Gods plan kent, zult u tevreden zijn met wat God doet, omdat Hij de storm berijdt. Hij heeft alle gebeurtenissen onder controle. De toekomst is veilig en bevredigend, hoe het heden ook mag zijn.

We willen ontdekken waar we zijn; dan zullen we in een positie zijn waarin we de toekomst kunnen zien, en voor onze ogen haar tragische ontvouwing genieten. Dit is waar voor praktisch alles. Bijvoorbeeld: u zult vandaag ervaren dat er allerlei ideeën zijn over wat de Bijbel leert, en zeker over de profetieën. Mensen hebben, leunend op de Bijbel, geprofeteerd over wie de Antichrist is. Deze profeten falen omdat zij niet weten wat God op dit moment aan het doen is. De meeste mensen vergeten dat God een aantal verschillende dingen doet in verschillende tijden en eras. Over het algemeen houden we ons bezig met Zijn bedelingen. De Paulinische ruimte is een kleine, zeer eenzame plaats, maar het is waar we behoren te zijn. Helaas, hoeveel heiligen van vandaag leven nog steeds in lang voorbijgebedelingen, onder de wet, of in de dagen van onze Heer, of in het boek Handelingen! Velen hebben zich nooit verwonderd over hun eigen heerlijke genade in Paulus' brieven! Zelfs nadat sommigen deze leer steeds weer hebben gehoord, dwalen ze nog steeds weg in veel armere weiden.

De heiligen zijn niet gevrijwaard van het lot van de natiën waartoe zij behoren. Ik verbaas me niet over de manier waarop de dingen vandaag zijn. Wel, dat is juist wat te verwachten is! Ik ben geen politicus. Ik heb nooit gestemd. Maar ik ga in de toekomst politicus worden. Wanneer we omhoog gaan naar onze bestemde plaats, te midden van de hemelingen, dan zullen we heersen met Christus.

Ik wil de echte vrede. Vrede zonder God is geen vrede. God heeft een Man aangesteld en Hij is de Prins van vrede, en tot Hij komt, Gode zij dank, kan er geen vrede zijn die de naam waard is.

True Basis of Peace

Unsearchable Riches, Volume 37 - 1946.

Aanhangsel 7

Onze rechten

“We verliezen ons rechten en vrijheden”^(*1)

Paulus begreep wat het betekent Christus te volgen toen hij Timotheüs vertelde:

“Maar boze mensen en oplichters zullen vooruitgang boeken, van kwaad tot erger, misleidend en misleid wordend” (2Timotheüs 3:12;SW)

Toch schijnen veel Christelijke leiders ongelovig te zijn wanneer onze regering iets doet dat zij interpreteren als vervolging. We moeten er aan herinnerd worden dat de overgrote meerderheid van de Christenen doorheen de geschiedenis hebben moeten functioneren onder de schaduw van vijandige, zelfs wrede overheden. Men kan in feite de bewering opstellen dat dit Gods ontwerp is. Onder Zijn soevereine hand is vervolging juist het instrument geweest dat Zijn volk versterkte en de verspreiding van het evangelie voortbracht.

Eerder dan te protesteren en te klagen, zouden we daarom,

“roemen ook in de verdrukkingen, waargenomen hebbend dat verdrukking volharding voortbrengt, en volharding beproefdheid, en beproefdheid verwachting” (Romeinen 5:3,4;SW)

De strijdkreet om te vechten voor onze “wegslijtende” burgerlijke vrijheden, is daarom misleidend. Onze burgerlijke vrijheden kunnen en mogen van ons afgenomen worden, maar onze evangelie vrijheid in Christus kan niet van ons afgenomen worden.

Zoals Paulus heel goed wist, is een gelovige die geketend is in eenzame opsluiting nog steeds “vrij” in de Heer. Hij is vrij om te bidden voor hen die hem verkeerd gebruiken en de gelegenheid aangrijpen om heerlijkheid te brengen aan Jezus Christus door zijn goddelijke gedrag met het misbruik voor ogen. Hij is vrij om niet kwaad met kwaad te vergelden en zegen terug te geven wanneer er vervloekt wordt. En hij is vrij, als de gelegenheid zich voordoet, zijn vijand te voeden en voor hem te zorgen (Romeinen 12:20).

Wij moeten de fout vermijden van het gelijkstellen van enige burgerlijke vrijheden die we mogen genieten of verliezen met de geestelijke vrijheid die we *altijd* bezitten in Christus.

In 2 Korinthe 3.17 verwees hij niet naar de burgerlijke vrijheden die ons door “goddelijke” overheden toegestaan worden, maar veeleer naar de echte, onvervreembare geestelijke vrijheden die het erfdeel zijn van allen in wie de Geest van de Heer verblijft.

Mijn rechten

Een algemeen gebruikte uitdrukking die ik van Christenen hoor in verband met de politiek is “mijn recht” om veiligheid te hebben, of het is “mijn recht” om goedkope gezondheidszorg te hebben, of het is “mijn recht” om lagere belastingen te hebben, of het is “mijn recht” om godsdienstige vrijheid te hebben, enz.

Het is helemaal niet ons recht!

Als Christenen hebben we geen rechten. De apostel Paulus gebruikt andere woorden als het verband houdt met de zogenaamde “vrijheid” van de Christen. In 1 Korinthe 4:1 gebruikt Paulus het Griekse woord *huperetes* om onze roeping te beschrijven. Dit woord werd gebruikt om een 2^e of 3^e rangs gallei-slaaf te beschrijven die geen rechten had. Als u ooit de film Ben Hur heeft gezien dan zult u begrijpen dat de laagste niveau roeiers als waardeloos werden behandeld en in het geheel geen rechten hadden. In Efeze 3:7 gebruikt Paulus het woord *diakonos*, wat een “nederig tafeldienaar” betekent. Een tafeldienaar staat ter dienste van die hij dient. In Romeinen 1:1 noemt Paulus zichzelf een *doulos* van Jezus Christus. Dit was iemand die in de totale dienst van een ander stond. Datzelfde idee wordt besproken in Exodus 21, wanneer een dienaar zijn oor doorboorde om hem zo voor altijd te verbinden aan zijn meester. Als Christenen staan we volledig in dienst van onze Meester, de Heer Jezus Christus. De dagen dat we persoonlijke rechten hadden zijn voor altijd voorbij.

Wanneer zogenaamde “godsdienstige rechten” van ons worden weggenomen, zijn we geschokt als we denken dat dit in Amerika zou kunnen gebeuren. Opgepord door radioprogrammas als “Focus on the Family” schrijven we naar ons Congreslid en onze Senatoren en schreeuwen dat onze rechten zijn geschonden. Beste Christen, wij hebben geen rechten! O, u zult zeggen dat wij rechten hebben als Amerikaanse burgers? Maar geliefden, we moeten een keuze maken. We kunnen niet en God en Amerika dienen. Of we zijn vreemdelingen in deze wereld, of we zijn dat niet. Ons burgerschap is of in de hemel of het is hier in Amerika.

Wij zijn niet eerst Amerikanen, en dan, op de tweede plaats, Christenen. We zijn *zelfs* niet in de eerste plaats Christenen, en in de tweede plaats Amerikanen. We zijn Christenen, *punt, uit!* Het “rood, wit en blauw” is niet ons thuis. Amerika is niet onze voorziener, en we zouden niet moeten verwachten dat de overheid ons rechten toedeelt - dat voorrecht behoort alleen God toe. Worden we gezegend, laten we dan God danken. Zij we in een periode van verdrukking, laten we dan God zoeken en ons onderschikken aan het werk dat Hij op onze weg heeft gebracht. Toen rampspoed Job trof, begreep hij Wie de Bron was van alle dingen. Hij reageerde door te zeggen,

“JAHWEH gaf en JAHWEH nam, de naam van JAHWEH zal gezegend zijn”
(Job 1:21;SW)

-Ken Eckerty
God is Not a Republican

Noot.

1. Dit deel, “We verliezen onze rechten en vrijheden,” is uit Bible Student’s Notebook #223, overgenomen en aangepast uit de geschriften van Jon Zens en Cliff Bjork, *God and Country: The Dangers of Contemporary Christian Americanism*.